

רסיסי ח"ק

אנאן 1831

בני אצה ארז

נולד ביום י' בתשרי תש"ה
4 באוקטובר 1944

נפול במלחמת ששת הימים
ביום כ"ז באייר תשכ"ז
5 ביוני 1967

נולד ביום כ"ב בטבת ת"ש
3 בינואר 1940

נפול במלחמת יום הכיפורים
ביום כ' בתשרי תשל"ד
16 באוקטובר 1973

יוד טריקי בלטרון
מריה מיזע

איקט אורק
דאז גאזדי

צילואים:
האשכחה, יז'צ'יק אחרים

אזא צאצא יוק

יוד לשומון בלטרן	
מרכז מידע	
31	סימול
1982	
מסי פריט: 5082/1	

לא יועתק, כולו או נפטרו של התכו. אלא באשר הוועפחה ככתב בלבר.
רפוס ט. סבל בע"מ, הל-אמינ, ינואר 1985

מיקדש ליזכרם של בנינו

שנפל במלחמת יום הכיפורים 11834

שנפל במלחמת ששת הימים. 11811

ולזכר כל בנינו ובנותינו
שנפלו במלחמת ישראל,
מאז שיבה ציון בדורנו.

בני משפחתנו היקרים, חברים לנשק, ידידנו ביוגן ובשמחה, עמיתנו בעבודה חיוס יום בבנין ארצנו
ומשפחתנו, משפחה השכולה

הרניו מגיש לכם סיפור חייהם ימותם של בנינו, סיפור חיים קצרים שנגדעו ללא עת. סיפורו של דור
התקומה, שבנופלים ציוו לנו את החיים.

שבע עשרה שנים עברו מאז יצא אמנון בראש פלוגתו. פרץ אה מערמי האויב המצרי בפיתחת רפיה, ונפל
ראשון במערכה.

אחח עשרה שנים עברו מאז יצא גדעון בראש גדודו למשימת פתיחת הדרך לצבאנו בחצותו אה התעלה.
ביבקיתו למטרה ללא לאות, להם ונפל כגבור ישראל.

ספר זה כולל לקט הטעי חיים, דברי חברים וידידים על בנינו אלה. לבנו דוי על עולמות צעירים אלה
שאיננו. כאבנו ללא נשוא. אנו מקווים שיבוא יום ונחזה בדרכי הנבואה: "לא ישא גוי אל גוי חרב",
וישראל ישכון לבטח בארצנו.

בבנין ארצנו ובגאולת העם ננחם.

התוכן

דף

5	תולדות; הגיגים וזכרונות, היבורים, הרצאות ושירים	: שער ראשון
69	צדור מכתבים	: שער שני
145	בשירות האומה; המלחמה והגבורה - אמבון	: שער שלישי
179	בשירות האומה: המלחמה והגבורה - גדעון	: שער רביעי
217	ניחומים - אמבון	: שער חמישי
236	ניחומים - גדעון	: שער שישי
255	ההנצחה והזכרון	: שער שביעי

תולדות;
הגי'ים וזכרונות;
חיבורים, הרצאות ושירים

אשר-עקב

4.1.1940

... והנה אהפול נהיית לאב, ודק היום בודע לי חרבר.
חרבר קר ב-כ"ב עבת התיש 3/1/1940 בשעה 9 בערב,

כן, הנני אב. בשמחה ובחרדה קיבלתי את הילדקה הזאת, ולבי מלא גיל ורגשות שונים על בדוויי. ובמרה תקופה אחת תקופת הנקורים, והנה נכנסנו לתקופה שניה, תקופה של המשך הקיום הקצ-מי, של האני שלנו, של האני שלי ועלך. האים נודדים על פני תבל, מחפשים האחד את רעותו, והנה מצאו, נפגשו על פני היקום הזה. ובהיעוש האחד כשני וביעורו חיים חדשים. המשך האין-סופי של רצון הקיום של הטבע. לא יהיה קץ, החיים יורשים את שלטת. מבחץ השכל טוב, הפול הליים למצוא זמיליונים, וכאלפי חררית הפזורים בכל פנות העולם הפרוץ ועקת הנולדים. בשיחת האם והרן הנולד יש המשך אחד.

והרהורים מתרהורים שונים עולים ונרקמים האחד ממני חרבר, ולפני עיני יעמוד היצור הרך, אחוז בזרועות האחות, משרר וצורת.

בזולך, איזה הוא ומה הוא? הגד נא יצור זקיר, הגד נא למה נוצרת, ומה יעבור עליך עוד על פני עולם זה? ולומר לא הוכל, ובס אני לא אוכל לומר מדוע ולמה באת לעולם. נזירה הטבע, שוט היקום מצליף עלינו לאמרן שרו ורבו וכפשתם את העולם, ובנייתם עולם חדש. אולם הייכט, חיי המרש, חיי כל אחד, יהיו זרועים מכשולים ואבני נגף רבים מספור. הנה האבק כולכם עם הטבע האכזרי, עם יצר האדם האכזרי, יצר האדם עם עצמו. ונאבקתם, ותחיתם ביים החיים, והוספתם עוד נדבך אחד להתקדמות האדם, אבל את התגשמה השלמה, אף אחד טכט לא יראה. את הבניין השלם לא תקיפנו. כמחורה לקראת הנעלם, טעם החיים ושלמתם החיים.

בני, נולדת בתקופה קשה. תקופה הרת עולם הקבורה בהיסטוריה לא אחת, אין איש יודע מה יהיה שחר, מה ילך חיום הבא. כולנו נהמזים להאבקום קשה מאוד, להאבקום על נשמת האדם, על חופש ודרור. אין איש יודע מה ילך יום.

בני, באת לעולם בתקופה אשר חלאת חמין האנושי חוננת בצחו-נחית. מיליונים אנשים נחונים לשמיטה, ועד היום עוד לא ברא השפן אימים כאלה אשר חלאתה זו הפול על יבורי אנוש על לא עוול כמעט. נולדת בתקופה אשר חלאתה זו הפול על העם היהודי, אצותו העם אשר אליים בשנים נושא את הדבל של הצדק והמוסר, את דבל חופש האדם כאשר הוא אדם, את טויון הגר והאזרח, הנושא זה אלפני שנים

את נט המרד נגד עושקי ימוס ושלטנה. והנה קט היא הצבור להם-מיד את הרוח האנושית כאדם ובנושא הדבל, אתה היהודי הנך הספרה להיציג אלה. אנו דור המוניט, דור הגלוח וראשית הגאולה, הרטנו על נט את בנין המולדת. ארימונו על נט את ההורה האדם ליהודי וליהודי את האדם, מולדת הננו רובים לבנות לכל העט, לקבץ את שארית הפליטה הנדרסת ברגל על פני כל העולם, לחקים משאריה זו את העם.

לא קלים הם חיים אלה. מלחמה לנו כל החיים כול כוחות האדם והגלות הסנקטים בזמינו. מול ההיסוס האכזרי אשר הפתח בנו זה ימים ודורות. רובים אנו לבנות עם, הקשור לאימתו, עם האמת, אשר כל רוח לא חזיננו. והתפקיד ברזל וקשה. קשה משוא, אין גבורה כחינו, אבל יש דהימם חזקת יותר, יש התגברות יום-יומית על כל המאווים של האדם. קלה יותר הגבורה הנדרשת מתאדם נעם אתם בשדה-הקרב כאשר הגבורה הנדרשת מתאדם הקבוי, האלוץ האלמוני דייקק לנאק יום יום, מי כמעמד, מי אחרי החלט ומי בירכוכס, למלא את היום האפור והקשה בזיקת אפיים, ולהתמיד בגבורה זו. אנו צריכים עם עובדי אדמה, איכרים, אנו צריכים עם ויחידים אשר דוח המניבה שנולדו, הכו בהם שרשים, ודק הכנה ישריד כינס וביין האדמה אשר נולדו עליה.

בני, זכור זכרים אלה. נכוננו לך ימים קשים, אבל יש שכר לעבודה זו, אם לא לי, אזי לך, ואם לא לך, אזי לבנך ובן בנך. עסוד כפערכה ודק את העמיד.

א ב א

מתוך יומן.

בן דור שהורו ולידתו היו במלחמה; כל חייו עברו בתקופת מאבק ומלחמה עם ישראל בארץ-ישראל, וסומו במלחמה.

אלו היו חייו של דודן בעלדי שגולה בכ"ב בשנת ה'ש' - 1,1940, נפטר במלחמת יום הכיבושים והובא לקבורה ביום כ"ו חשו"ה השלישי, בשם מלאו לו 34 שנים.

גדעון היה הבן הכבוד לעדה ודוד בעלדי. לידתו ותקופת חייו ילדותו עברו בקיבוץ "גשר-הלחמיה" שנקרא לאחר מכן בשם "אשדוד-יעקב".

בשם גדעון קראנו לו עקב אהבתנו לשם הזה; שמו של אחר שמו - שמי ישראל ששבה את לבנו בתולדות חייו שהיו - כפי שמסופר בתנ"ך - מלכי ששטה, עוז, חמישה ונבוכד. ואם הם השמטה גלעדי, בהרנו עוד במרם היוולדו, הם בנינו בית חלוצי בארץ-ישראל והתלכנו ליוזם את שנות השמטה הלועזיים שלנו דרונברג - עם אבא; וקרייטמן - עם אפא. והיות והרי הגלעד היו מולנו (בגשר) וקראנו בשם בעלדי.

תקופת ילדותו הראשונה עברה בעת מלחמת העולם השנייה, בהיותו בן 9 חודשים הפצצה תל-אביב על ידי מטוסים איטלקיים, והביא ליאמו התפצצה זו, הייתה זו כניסתנו הממשית לחיי מלחמת בארץ, על אף שהחיות היחה לזקוק. אלא אם את התקרבה אלינו. יונן נעלה, אפריקה הצפונית - עד בגול מפרס היחה בייז האויב הנאצי שהחיל באיים על מפרס וארץ-ישראל, והודת הישוב הלכה ונברה על גורלנו בפינת עולם זו, והיינו מוכנים למלחמת "מצדה" שניה.

מלחמת העולם הגיעה לקיצה, כשלבדעון נוספו בכה-אחא את ואחות האומיים. טבעו היה שנקראו כשמות אסנון והטר. ואז עם במר העלמשה, נחבלתה השואה הגדולה בכל היפה, והרגשנו שאנו בארץ-ישראל חייבים להיות הנפדים והמדינו שיביא את עם ישראל, הסוכה, המושפל, הנודר והתואר למולדת. ואז התחיל המאבק הירואי, מלא התקרבה, שכולנו השתפנו בו; המאבק על העליה וקמת המדינה.

זו היחה הרוח, בה נולד גדעון, ועשה את ראיות צעירי בעולמנו.

כשפרצה מלחמת הקוממיות ב-ה באייר ה'ש"ח - לאחר שנות מאבק וקורבנות - בשנת חייו החשיפה של גדעון, וספגנו-ביחנו נכנס למערכה שהחלה בהפגזות והפצצות באומו בירוק, של יום השבת, והרגשנו את טרולת מלחמה זו בכל כובדה. המשה היה סופג בכל בוקר, אחריים יקרה, ובין הפצצות המפוסים החכברנו בשנות היותהם מגבול עבר-הירדן שזרעו חרם במשך.

ביום ב' הוחלט על שינוי הילדים וליק מהחברים והחברות

הבלתי-לוחמיה והדרושים לסיפול בילדינו שיצאו ל"גולה" לחיפה. (החלטה זו נחבלה עקב הפגזות מגבות). היציאה היחה בחיטון - בין הפצצה להפגזה - ואף להיפרד מילדינו לא הספגנו, וכך, בלב כבוד נשאר אבא בחזית, ואמא יצאה אף היא לחיפה עם קבוצת הילדים שעברתה אתם (לא ילדינו).

צעדו המלחמתי הראשון עשה הילד גדעון, כשטפאיתם, בה נספו לחיפה עלתה במעלה מוריה, והופגזה על-ידי החותמים הסוריים. המכונית נחטפה, כל הילדים קפצו מסנה לחלעה כשצאירי הדרך. הטיד היה גדעון מספר על חלויית מלחמתו הראשונה, כיצד התקדמו במעלה עיר שעברו במעלה החר, יצאו סלוות החותמים, ולעזרתם הופיעה סכו-ניח סבירון יבגיא ולקחה אותם לקיבוץ ינור.

היחה זו תקופת חייו ילדותו של גדעון, בה גדל והתפתח כילד בעל אופי חזק, עומד על שלו ועל דעתו, אבוי-לב ללא חמ, מהיר המיסה והלמיד מצטיין, על אף שלא התפרסם בקשרות ללימודיו, כי כושר זכרוננו היה גדול.

שנה לאחר מכן עזבנו את הקיבוץ ועברנו לכפר-יהושע. גדעון לא היה מרוצה מהשנית זו בחייו, כי נשפו נקשרה לבקעת כנרת, שדויתיה, ים הכנרת וסביבתה, בה היינו פבלים מאז יום היוולדו.

ככז עשר היחה גדעון בעת שעזבנו את כפר-יהושע ועברנו לגור בשכונת "גזח-עוז" על ידי פחת-קתוח. היחה זה צעד ושינוי בחיים. סחי כפר לחיי שוכנה-עודדים שקדין היחה בפריה בחלעה, שנה בינות לפרדסים ובקעה. הכיית הקסן, טעק העזר המפותח, החצר, הבינה המסופחת, בעלי החיים, נחננו לבדעון פינת חיי טבע שאוחה אתה. חיי המבט, סיליים וסיריים חיו משנה, ובמטח הסחים-עשרה לחיינו, כבר היחה מורד את סביילי הארץ ככל אשר ניתן היחה לו לעשות בגיל זה.

היו אלה השנים היפות הראשונות לקום המדינה, שלא ארכו זמן רב, עד שהחל מאבק הדמים בגבולות, שהירדות, הסתננויות סלוות וציחות הקיפנו אוחנו פכל עבר ופגענו בחיינו.

וכך אצוח ורצוח השנים, גדעון מגיע לסצוח, עומד בסיטם בית-הספר היסודי, כשטפאת נשנו חיא "כדוריי", לא פתם ביה-ספר הקלאי, אלא דווקא "הפירמה" המפורסמת "כדוריי". אבל מה לעשות ששם מקבל-ים רק סכיתה י"ה מה עושים במכיתה ב' ואולי לא יקבלו אוחו-ילד עירוני? לכדוריי? וככן: בחילום כביהים התקלאי "עיינונת", ע"מ לעבוד לאחר מכן ל"כדוריי". וכך היחה.

למרות הלחץ שהופעל עליו מירי אמא לא להתרחק כל-כך מצופנה נטפתיק היחה "עיינונת" שמטת קיבתה יכולנו לבקר שם, ובדעון יכול היחה לרוא כל שבועיים-שלושה חיותהם החלים גדעון. וכשהוא מחליט, הרי הוא עושה. הלך, נרשם ל"כדוריי", נבחן, והתקבל לספחה הגדולה,

הצטרף לחטיבת ספורטת זו הנקראת הלימרי "כדור" ובוגרי.

באותה תקופה בשנת 1955, שבדעון עבר לכדור, נספך אבא לעבודה לנגב החלוצי, ומשבות והכנות על ירידת לנגב הכניסו את רוחם הביחה.

ביחידים טרצה מלחמת "קדש". רוח הלימרי כדורי בכחה של גדעון עמרה להחפוצ. הם, הם לא ישתפו במלחמה וזו? האם הם "יעצמנו" אותם? כבר מלחמת השחרור והספורט על הנוער אז ככל- ל, והלימרי ובוגרי כדורי ברש, תליבו אותם וקראו להם למשעים כפי שחיו בכדורנט. אבל המלחמה היחה קצרה מאוד והחיים חזרו למסלולם.

חזרו למסלולם, אבל לא הרגיל. בני ה-15, 16, 17, נקלעו למי עם חוזר לטולרות, בונה ולוחם, וההוכחה נפלה, שהם, בני המחזור, מצטרפים לזנחנים. בודאי, זיווג זה של בוגרי כדורי וזנחנים, חלם מאוד בני דור זה. וכיוצאי כ"ס חקלאי, הופנו לנהל מוצנח.

אם צבא, אז צבא. גדעון ביכר שירותו המלא בצבא על הצטרפותו לגרעין שיתקם באיזה ישוב חקלאי-יבוצי על המפר. גדעון רצה בשירות מלא, בו יתמסר לו להרבה כצניחה ככל האפשר. וכך החברו צניחתו שחיו למת נשור. "אל החשב שלא שוחים כשצנחנים, כל צניחה חריס יומת" היה מסר בניה, "כל אדם רגיל פוחד, אבל החשוב הוא לדעם להתגבר על הפחד ולעשות זאת כמו שצריך".

וכשהצויר לו להצטרף לגרעין, היחה שובתו "אין אני רוצה לרדוף כלים במפתח" שובתו זו עלתה לו ככך, שמקורו, שהיה בן-משק נעלב מכך, ולא אישר את שליחתו לקורס קצינים. אבל מי כדעון שישים לב לכך, קפץ או לא, העיקר להיות חייל טוב. ואכן הוא היה חייל טוב לפוסט, אפיץ לב ללא חת, בעל תושיה ותמיסה צבאית. הינו בו מכל הסגולות הטובות של "הצנחן" בן הטבח והארץ, שהכיר אינוריה, חריה, נרכיה ושכיליה, וככל לא חשוב היה לו אם הוא קפץ או לא, את הובחה הוא שמלא ובוכשר מנאיגוה בין החכרה שלו.

את המורה ראה מקרוב כשתלוי-ירדו הקרוב ירסי דגן נפל לידו בתאונה איסונים, בה נהרגו 2 חיילים ו-18 נצטרו. כיהתו לו גדעון ניצלה בגם מהמפגז של שקיבלו כשעות. היחה זה חזרו האהוב של גדעון, שזכרנו לא שם ממנו, ולאחר שנולד לגדעון ככדורי, קראו לו על שם הכרו הטוב בשם "ירנן".

נוסף לבניהות שמשכו את לבו של גדעון, היחה היס. כבר מגיל שלוש ידע לשחות. וכל יום פגיו מכלה היחה בים. ובשמשפתה עברה לאשקלון, היחה היס, הדבר היחיד שקשר אותו למקום. כשם ששאף לנגוה מהאוויר בן שאף לצלול במים. ומסורת הצלילה והדיים התה- מימי היו הביכים עליו.

וסכני היחה ששלה בו הכסיהה להפלה ביכ. וכך, עם סיום שירותו הצבאי עבר לבי"ס לפכונאות ימיה בנה-גלים בחיפה.

עם כל אהבתו את הטבח, היחה גדעון להרוס אתר הפכונאות. עני בכחה-טפר "כדורי" יייר למי ההנהלה" וחבע לעבוד כמסוך, גם לאחר שסיים את תורו בתפקיד זה. הצלחתו של גדעון כמסוך, משר את השוטה לבו של מנהל המוסך, אשר מצויר ובלחצו, איפשרו לגדעון להספיק שנה סימיה במוסך.

עלה נכשב גדעון עם המנועים הגדולים בני סאות כ"ס. ואחכ- תו, כשרונו ותמיסתו הנחילו לו ציינים גבוהים במקצוע זה.

כהקופת חייו זו בחיפה, לחוק סהינה, עצמאי, תלמיד הקורס, הכיר את דוחי. ולאחר במר לימודיו נישאו והחלו לרקים משפחה כמכריכה שיטה, כשנוצר דגן קערוו לגור בבית ההורים בחיפה, ירד גדעון לים-המלה, לעבודה כטינץ הסברים כמכונאי גורדח דוברות. היחה זו תקופת מסכר עד שגדעון העביר את משפחתו לאשקלון.

גדעון השפיע במקצוע הפכונאות. מציאות החיים לא איפשרה לו להגשים את מה שחלם היה פעם; ולמדו כמטניון. קפץ היחה בעבודה, והיכה רבה נודעה לו לפכונאות ולפכונה, והצויין היחה בחוש ות-סימה במקצוע זה, הרבה יותר מכפי נסיונו. כרוך שים-המלה לא היחה אידיאל. להיות מנותח מהמשפחה וסכנו שכה אתה לא היחה לרצונו, למרות שהמטכרית הגבוהה שם, ואהבת הים - לשוחה בים "יופשא" זה - שבערה בו. וכך עבר גדעון לעבוד ב"לפידרות" מסדה "חלץ" בקרבת הביתה.

חלמו ורקשו שנים כסגל הרטיס של שנות הששים גזאח מחדש. נגדעון שטרה במילואים מדי שנה. וכצנחה, נמצא בגולות הצפון אז הירוס ליד רצועת עזה, כנגב ובכל מקום הם ששם נשלחו הצנח-ים. ושם, בצפון, הכיר לראשונה את כוחו של הטירון, אשר הגיה בו ויק.

גדעון לא היחה טאלה ששחבה לספר על עצמו ועל האבא, ששהיו היו החופות וספולם לא ששכנו סמנו מה עונבר עליו באבא. אבל הפיד הגיעו אלינו זידיקה עקמידי עליו, על אוסן לבו, זידיקותיו, הוש המסצואותו, תושיהו וכוכר סנהיגותו.

ואז פרצה מלחמת ששה הימים, כשלמדלו "הרש" של גדעון נשלח עם הצנחנים לאיולה (שמשו סכיהות) ושוב הפעם "מיסמס" את המלחמה. כאבו על כך היחה גדול כל כך, דבר שהמפגז במכתבו למסוכו שנכתב ביום 9.6.67, ארבעה ימים לאחר שקרובה ששה הימים החלו, ולאחר שאחיו אמנון נפל, והוא לא ידע על כך. -

"יום ששי אחרי הצהריים, מסטיכים לשכך על הכסן, ששעמם ומה- הפכים על חב. מהחילת הקרבות עדי היום. אינני אמין שקור

נעשה משוה חוץ מהחזרה הציוני. מאר לך את ההרגשה. להיות שכור -
 זם לכאור זה לא יהיה ביסוי הולם. כל השנים שהייתי בחסיבה,
 האימונים, ההכניה הלכו לריק. אינני רוצה יותר להיות כאן
 ואעשה אח כל המאמצים לעבור. התעניינתי עליך. מצא איזה זמן
 לכתוב הביחה, הם לא יודעים כלום ודואבים מאוד. אמנון, אני
 מקווה שאתה כסדר. לפחות אחד המשפחה עשה פהלו. כמו כן אתה
 חייב להעביר אותי מכאן עם לא עכשיו, כעתיד."

בשישבו "שבעה" על טוח אמנון, ניגש אלי גרעון ואמר לי:
 "אבא, אני מתניים לשדיון לבקע". לא היו לי מלים לפנות לו, כי
 ידעתי שלא אוכל לשנות החלטתי ולסנוע זאת ממנו.

גרעון עבר הסבה וקורס קצין שדיון והיה בין המצטיינים.
 באחר הימים בשוחרבו על מצבנו הכסחוני אמר לי: "אבא! צדקה,
 האתגר היחיד בדורנו הוא הכסחון!" היה זה כשהעלנו וזכרונות
 על המיכתי בהסככה שירותו של אמנון בקבע, ורעמו של גרעון היתה
 אחרת. עכשיו הוא חש שהאתגר הוא כסחון, והוא התסדר לצבא בסלוא
 הווינה. חש היה, וזאת שמעתי בשיתוחי אהו, אח כל הסוגב אהנו,
 לא האמין ולא השלה עצמו בשלום קרוב, וידע כי המקידנו הוא
 בראש וראשונה, הקסח כוח והגנת המדינה.

אח מלחמה ההחשה עבר גרעון בזויה ההעלה, כששכנת חיים
 עברה עליו לא פעם. אבל אף פעם לא סיחי על זאת לאף אחד, אלא
 חמיד נודעו לנו הדברים מפני חברים, חיילים ומפקדים.

עם חום מלחמה ההחשה, כשהחלה שכיחת הנשק, הגיע גרעון
 לפסקנה, וביקש חזרת חוזה ושחרור, וזאת בגלל חילוקי דעות עם
 מפקדיו בצבא, ובגלל שלא היה סימון של איש צבא כרויעה. עתה,
 אחרי מלחמה יום הכיפורים, אפשר לומר שגרעון בראייתו אח
 הדברים צדק.

גרעון חזר לחיים אזרחיים, לעבודה במסונאות בצירי פכני
 כנר. באותו זמן נולד לו בנו חשני. גרעון החל בשיוף ביהו,
 וחוך כך ניגש גם לקורס לטנהלי מוסכים שהתקיים בעריבים כחל-אביג.

"לא הצלחתי כל כך בכחינה" אמר לי פעם גרעון. מה לא הצלחתי
 שאלתי? "קיבלתי רק 90 בכחינה אחת" היתה השבחה. ציון זה לא
 סיפק את גרעון, כשליפוריו והצלחתו בקורס זה היו המיו מעל
 לזאת.

לפני ראש השנה השליד סיים את הקורס, כשהכניחו מתיחה מוסך
 עצמאי - דבר שאילו שאף המיד - היו אהו. גם ביהו שישף כהתאם
 להכניחו, וכיצע בו עבודות רבוה כמו ידיו היה שלבו גמר. אושר
 על הבית המוראב והמשוץ כמו ידיו היה רב, וממיד היה מראה לאמא
 את עבודותיו המדייקות שביצע, אח הפילות וכל האביורים שהכניס
 להקלה החיים בבית.

גרעון משפץ את ביהו

וכך יצא בקריאת הפתע ביום הכיפורים למלחמה. בגלות
שקבלנו מסגנו כיום 14.10.73, הוא הזכיר רק שקלומו טוב יובן
כל התכונה והכלים בסדר.

כמסקר פלוגת טנקים חדישים ט.60, הצטיין הן בדאגתו לפלוגה,
הן בכושר לחימתו, ומקורותיו שניהנו בפרן טקס ובזכה השיר רוח
בשחזן קרב יחידתו. וכשיחידה זו נשתתקה, ולאחר שבדעון החליף
אם הסמל"ר והסג"ר שיצאו מהקרב, ולאחר שהחליף מספר טנקים,
והטנקים שלה פתחו, הוצרכו ת.ט. יחידת הצנחנים. ובקרב ההרמת
הפריצה לעבר ראשי המצר על הפעלה באיזור התווה הפינית, נפל
עם הטנק האחרון. וכך החל גרעון את דרכו בצה"ל בקרב הצנחנים,
וטייס את חייו בקרב הצנחנים, בשמות הפלה להם את דרכם בקרב
האכזרי באותו לילה בין ה-15 ל-16 באוקטובר.

אלה היו חייו. חיים שהחלו במלחמה, עברו כחיי דור לוחם
על הקוממו. הקים בית, משפחה ואני בנים, וטייס את חייו הקצרים
למענו, ולטען בשחזן העם הזה ומדינת ישראל.

א. א. א. א. א.

21.4.74

כרן א מ נ ון ג ל ע ר י הי"ח

אמנון - אח האדם להטר - נולד ב"ח" אשרו ט"ה, 4.10.44.
התפתחותו כתינוק הייתה טובה, ובגיל שנה התחלף. בגיל 3.5 פרצה
מלחמת השחרור וילדיו הקיבוץ והאספות פוזרו סמו האט באשליה-יעקב
לחיפה.

בילדותו היה אמנון טוב ינות. צייתן ושקט בחברת ילדים. לא
עזר בקינה כדרך ההפתחות. קטור ובסדר היה לבית ולחורוים בני-
מים חוקים. לא היה מוכן להנחל בכל סקרד מבית החורוים, האחרו
והאט אמילו ליום אחד, ולו לביקור וללינה אצל בני המשפחה הקר-
ובים בארץ.

עם כל אופיו הטוב, נהגלה באמנון גם רוח של עצמיות ועמידה
על דעתו, ולא בנקל מוכן היה לוותר על זאת. אולם דברי המברה
שקטים היו לעיתים מרככים את דעתו וכינתן היה להנכד ולהשתור
בדרך דרצויה.

שפיר הילדים במשפחה היו הרוקים. האח הבכור גדעון השפיע
סדרות על אמנון והטר. אמנון ראה בגרעון דוגמא של אומץ לט, אי
דחיקה ובעל רצון הקר. הפר הינה לאמנון אחות קטורה בלב ונמס,
עד יום צאתם לבצא לא נפרדו כלל. יחד חיו במחד אחד, יחד למדו
בבן הילדים, ובכיתה-הספר היו כבחה אחת. למרות הכלי ההתפתחות
כין בן יבת בתקופת ההתגברות, ירעו לשסוד על אחבה אחד לשני.

חיי אמנון התחלקו למקופות שהיו שזורות כחיי המשפחה. הקופות
אלו הביאו כלב הילד טנקיים וסיוניים במקופות חייו.

מלחמת השחרור נכנסה לחייו בתיווחו בן 3.5. ועד לימיו האחרו-
ניכ זכר היטב באורעות מלחמה זו.

לאחר חום מלחמת השחרור עזבה המשפחה את הקיבוץ והייתה שבה
אחט בכפר ירושע. החיים כחוק משפחה הרוקים הגבירו באמנון את
דחיקה לחורוים, אחיו גדעון ואתווחו האוסה, הטר.

בבואנו לכפר (היה זה באביב, באמצע שנה הלימוזיים) נסע
אמנון והטר לבקר בבן הילדים, בגלל חוסר שקום, אמנון החקשר
עוד יותר לבית, לחצר ולטעם-העזר שכללו: עופות וקידוים. אוחב
היה לעזור לאמט כעבודתה, ואף חלק לה במטאחן "את מבשלה יותר
טוב משיושנה" (המבניה במשק), נהנה הנאה מרובה מהסיופל והכלכלה
השפתחתיים.

בשעות חופשתו, היה טנקים את הזמן בשירי המל"ח, אשר ידע
אותם ואשר יהדו בו באומה הקופה. אוחב היה לזכור ואף להשמיעם,
אולם כבישן, היה ער אותם - כשהיו אורחים בבית - מאחורי הדלת,
ובסיום כל שיר היה מונה, שואל, נענה ומשחיר כההסג להזכנת
ואורחים.

הקופה כפר יהושע נתיימה, ועסק הקופה הילדות הראשונה
והקופה היותר בגן הילדים.

כגן שש היה אמנון כשנפתחו דורות לשכונת "נוה-עוז" ליד
פתח-הקנה. כעם זו נפתחה כפני אמנון קופת חיים חדשה, חיי בית
ההסל בשכונה, שצמחה בין פרדסים, בחוף הצר עם שש-עזר, עיזים,
הרנגולות, ברבורים, יונים, שפנים וכלב "דרייז". מטגרת זו של
חיי טבע, רחוק מארון והמולה העיר הייתה בכל זאת קרובה למשפחה
המסועפת בחל-אכיל.

ימי נוח-עוז נמשכו לאמנון כקופתה, בה נפתחו מרחבי הארץ
בפניו. יוסקה הרור שהיה בעל רכב, ולאחר מכן גם אבא; היו יר-
צאים עם המשפחה למיולים בישראל הנבנית, באיזורים החמישים
שנפתחו בפניו, בכביש הצפון, החולה, באר-שבע ומרחבי הנגב
המצולי.

כביה-הספר היסודי התגלגל אמנון כמלסיר טוב מאוד. שקדן היה
בלומז'ו, ועם טובו סהיחה, היה יושב - אחר הארוחה - וסטיים
או שיעורי הבית מבלי צורך בעזרה כלל וכלל.

אמנון היה אהוב כל רואיו, הופעתו האצילית, המנהגותו רשקה,
הביישנות הטבעית שהתמזגה סמוך בחיור על פניו, שקדנותו רצופת
המסמקה חיבהו על המשפחה בבית-הילדים בקיבוץ, על הגננה בגן
ועל הסורים בבית הספר.

בן 12 שנה היה אמנון בפרוץ מלחמת סיני. התכבדותו ליותר
בתחושה עזה של מאורעות שנות החמישים, המצור על הטידה, התקפות
דמיים של הפראיזן, רצח והתנכלויות, כל זה השתלב בדאגה לאבא
שעבד בגבב וניהל את הווה "יוזקס" של הכרת הורע.

בקיץ 1957 הדרישה המשפחה וקבעה שכונה באפריר אשר באשקלון
אמנון הגיע למצוות, וזאת השנה השמינית סיים בהצלחה בבית-הספר
היסודי באפריר.

היום החל לפלא את שקומיו וזכנו הפנוי של אמנון כחוששה.
האהבה ליס, לחוף הזהב של אשקלון, מרחבי החול של הים והכלה
רדיוע שכוהו. לפלא היה המעבר. די בואנו לאשקלון לא ידע אמנון
לשחוח, מחר סהים. ופואוס; אמנון נעשה לשחיין מצויין.

אהבתו של אמנון את הבית, החצר והמקום נמכו ממנו לצאת
לצורך לימודים לבית ספר מקצועי מחוץ למקום - דבר שאבא מאר
רצה בכך - ולילמדו בבית-הספר התיכון באפריר החלו.

שקדנותו של אמנון היחה לו לעזר רב בשנות לימודיו בתיכון,
לבו נספך אחר מקצועות הטבע, ביאוגרפיה, ביולוגיה והיסטוריה.
מחברותיו במקצועות אלו זכו לשחיים מפי מוריו, והציון:
"מחברותיך יפות מאוד" או "המסך בדרך זו" שליוו את המחברות

הסגדרות, הכהובות ככתב נאה ונקי, מעוטרת בציורים ושרטוטים מרהיבי עין מנושאי הלימודים, שטחו עין כל רואיהם.

הצאנו לדעת היה נספח בו. עוד מגיל נעורים הלי ובכר עם התפתחותו. ארון המפרים בבית, שהכיל ברובו ספרות מדעית במדעי הטבע, ההיסטוריה, כתיבי עם בחילאות, טבע, הגנה וטרורם צה"לי, ששנו כורך להתעניינות וציר חי הרחב בבית. מעלעל היה בכרכי "דבר השבוע" וזמננו להיכר את ההנהגה וזכרונות על הקדמה שרם קום המדינה, תקופת המואר, תקופת עליית הישר, תקופת המאבק העמלה והמדינה. אמנון התעניין בחקופה ההיסטורית של מלחמת העולם הראשונה ולפניה, הקדמה בין המלחמות, מלחמת העולם השנייה והם- אבק הלחם מדינה ישראל.

אמנון היה מעריצי כן-גוריון, סגן את דוח היעוד הלאומי של כיבוש שטחה וביטחון, של דומר הזמן הקומד לרשותנו, ושל הצורך בהגשמה אישית.

אמנון בילה את רוב זמנו הפנוי בבית. לא היה מאוהב סוג של נוער שהרוב ביהו. כילוינו כללו מוסיקה קלאסית, קליטים שאבא רשע לעיתים קרובות, אהב את בטהובן, מוצרט, מנדלסון וכל הקלאסיקאים המוכרים. כמו כן אהב להאזין לנפוח מוסיקה ג'ז, ולהישמע השונים ישירי ישראל והעמיתים והמחלטים.

ניכרה בו באמנון ההפתחות ימורית, מאונתה ושקולה בכל שטחי החיים הן בגוף הן ברוח. יושב היה בשקע רגיוני, מקשיב לשיחות אהבים ורדידות כנושאי אשקולו השונים, במספרות המולידיות במקום, שהידות והיהוד בבית. כשפע ולו היה מפרק כותן, אולם היוכו המאומץ בשעות שיחה אלה בילו והקירו שהגברו הנפשים היחה עצילה.

התבייבו של אמנון כליו; היס, הסדרות ואיסוף טעספות בולי ישראל, בולי טבע שונים, בעלי חיים, צמחים ופרחים. אה עבודת הכית רשע על קלה, כשפע הצורה נטה טמם לעזרה כחצו, בבית. כשיפוצים ואף בקניות ובביסול.

אמנון לא היה מ"השוויצרים". ביטוריות וכשקט עשה חוכמו. וכשיבא לגרוש" הצטיין אף טס.

עם האח בדעון בא אמנון במגע קרוב בחקופה זו לעיתים דר רחוקות. בדעון עזב את הבית ללמוד ב"בדור". לאחר מכן שירת בצנחנים. רוח האח הכבדו "חלמיש בירוי" - היה זה "מירסה" - ולאחר מכן צנחן, שהיה אטיף לב ללא חת, המפיעו - ואפילו מרחוק - על אמנון, שסמלנו היה אתר, לשקוד ולמלא בשקרונת אה קטום היגו- מיות המריצה של האח הכבד.

בעיות הנבא והביטחון היו אורח קבוע בבית. שכתוהו של שמואל - אז מ"מ כשריון, ולאחר מכן כציר, התיחור על בעיות הנבא

והבטחון ביצי חת, חופש ובערכים, זרעו באמנון אה חורף לירכר כפחית 1962? כיום אמנון כמצלחה את חוק לימודיו בבית הספר החיכוך וקבל העודת בגרות. מועד התגייסותו נקבע לדצמבר, ובחר- ערבות ידיות הוקדם מועד התגייסותו ל-13.8.62.

אמנון הוצג לחיל הוחתמים, אבל רטונו רחוק למרה כשריון גברו על כל המעצורים, ובצורה שכולים הוסכ כעבור שבועות מספר לחיל הכריון, משטח נפשו.

קבוצה חרשה החלה כתיבי אמנון. השקיה והמסירות הפכו לדבוקה כמסדה. קופתו הוקפה הן בגוף והן ברוח, פשטות ובניעות, דאבה יעורה להחיים היכבוהו סיד על הכריו. מיות המירוונת העכיר אהוה כחניר מצטיין.

דרר חי הייל צעיר כצבא הסריר - ובעיקר כשריון - רצופת ששירה מסדה של ההסרה כרגים שונים וערוה יום יוכי סמכיר. אמנון החחיל כדרך קו והשקיר בה. מסירוונת למקצועות הטכני, בו כחר לחיוב חוחתן, וצפועצפות עבר אמנון לקורס סט"קים בו סיים דוד עפע בהצטיינות כחניר מצטיין, מסט"קים הוסכ אמנון לקורס כצינו כריון אשר אף אהוה סיים בין החניכים הכובים ביותר. רוח ספער הוקפני לא נראה בראשונה באמנון, אבל ניכר היה בו כוסר כמחלבות טכנית.

קופת שדוה כקצין מחה כפני אמנון את כרחבי הארץ והגבגב הרחוק. אהבוה לטרחנים אלה התבטאה בפגישות האחים בבית - לא לעיתים קרובות - ובשיחות על השבילים, הרכבים, הוואריות והקזים והנוף הכבס של מכל ארץ נידח וקרוב זה - נהג האמנון שריונינו - שטסו הגב ואשר שניהם כאדר ירפוחו ואחבורו.

הנה באה הקריאה לשאת לחוריל להשתלבות כשריון, וכתנאי לכך, התיבם לצבא הקבע לעוד שנה. רבות החלבו אמנון ככך, אולם הרוח הכית, החוכמה והנחת היעוד גברו. אמנון יצא להשתלבות לאר-טם באירופה.

דק לאחר תקופה ארוכה נתגלה טוד השתלבות זו, הי"פסוף"הנפיע כפחית ישראל כמערכות צה"ל, ובין ראשוני המרויכים והמתיריים כלי זה בחיל הכריון, היה אמנון. ושוב התגלה - אהוה אמנון הצנוע והכיישן - כאחד הסוכים כמספח מדריכי ושפעילי ה"מפוניס". שמו יצא להתילה כהנהגן וככעל אחי המפקדים החסובים בהכנה כלי דת לפעולה.

את הקורס אי שם באירופה - שלאחר זמן נתגלה שזה היה בגרמניה סיים אמנון כסירול כאוכסריה, שרוציה וצרפת. היה זה סירוס מלבכ לכציר ישראל, רכר שמהה אפקים לראיית העולם.

1965. - אמנון המסנה מ"מ ספלים כגרוה המסוכים. ימי נלילות

יד לשריון בלטרון
1973

הנבב זדרו, האבק, הריס, האפונים המהרסים והסיבועים, ובתוך זה, אמנון חסיד בעל, מסודר וסצילתה כראוי לחיל, כשומר כבוד המבא והיחידה, כל זה התמצט באווירה על היחידה המושג, המוללה, על הכלי הענק, ככיר נכוח והתנועה, ויחד עם זאת, העדין והנחמד.

לא ניתן לאמנון להשפיר בגידוד זמן רב, יש להכין דור חדש לשדות והפעלה בנקים אלה, וזוהי עליו סדרה השיקוד ובצער הרך להורות בכיח המפר לשינון.

ס ג ן א ס ן ר ן - סריר קורס ראשון לתקצוקה בטנק זה.

ס ג ן א ס ן ר ן - סריר קורס ראשון לתקצוקה בטנקים בטנק זה.

ס ג ן א ס ן ר ן - סגן המד קורס טקצוקה בטנקים (מסוף 1966).

ס ג ן א ס ן ר ן - סמ"ח בקורס קציני שריון ראשון בטנק זה - 1966 (מחזור ל"ג).

ס ג ן א ס ן ר ן - סמ"ח בקורס קציני שריון שני בטנק זה - 1966 (מחזור ל"ד) סגמח "מסוף".

עשר שנים למערכת מיני, לפני עשר שנים, אמנון ילד נפחד וחירור למשמע האזעקה "בינה-עודי". לאחר 10 שנים, אמנון שריר קורס קצינים בשריון - אברוף המבחן של עה"ל; באם ירצה הגורל ושוב נצטרך להתמודד.

הקופת השחרור סצילתה מטרובה. לחץ השיקוד ולבטים נפשיים להמשיך או לא. הרבה בציבוריות היה נגד שריח בצבא קבע, המסיכה היא; ליסודים קדיירה. נשמע ניכח בין התכרים "מה? איני יכול להתחרר סחוף לצבא? מה? איני יכול ואיך סוכסר ללמוד?

הרבה התלוצצה של הנשמע צמחה נצחה, אמנון חתם לתקופה קצת לטנה נוספת שמהמיים בנובמבר 1967.

שוב, אמנון רוצה לחזור לגדוד. ושוב, רבוקה למפעלה. אמנון הומם כמפקד פלוגה שירונים.

מפקד פלוגה, אמא, אמא ואומנה של שירונים. העבודה רבה, האחריה סעיקה, יש לקלוט פטרות רבות של שירונים. בקינה אישיות המורה. נכנס שירון ברמעות למפקד הפלוגה אמנון, יוצא ועל פניו חיוך ועודי. אמנון המעוד, המסביר והמקל על לבטי הקליטה של צעיר שנותח מביח. בקינה ארבוך, הדרכת, אחריה על חני אדם, ציד, סתקנים, הורכה ועצרה למדריכים. ואמנון רק בן 22 שנה.

עובדים כיום ולבולה, הפלוגה של אמנון צריכה להיות המצטיינה ביותר, וכך היה.

ובין פלוגה לפלוגה, אמנון סארבן הצגה אש לאורחים, אמנון

קורס קציני שריון

שיגו קליעה לסירה בעמק הירושלמי. זלמידידו על אסנון בחיילים וסמוך בין אנשי הסטרונידו ידוע לכל.

סיום קורס סטרונידים. אסנון מארגן את העלייה הלילית למצדה לטקס וישבעה הסטרונידים. ארגוני, הכנה והתכוננות לטקס. עורברים ספרד, אין זמן אפילו לסחלה כל שיא. לסרות קרבה ביהיה, נראה אסנון רק לעיתים רחוקות. קופץ לשעה קלה וחוזר לבילת. את חושברו מעניק לעיהם קרבות לחבריו אקציונים, שהיא סרגיש סתם זקוקים לכך.

1967. - ושוב השלה החובב על אסנון לפקד על פלוגת סטרונידים נוספת. התמחררות ורצון לחזור לנורו. אבא סמכיר סקייפת רצינות רבה לפקד עוד פעם נוספת על פלוגת סטרונידים, "נראה כמה שזה יוסיף לך", "פעם שניה יותר קל, והמואצוה טובות יותר".

אביב. המחיתות גוברת. זה העצמאות ספרד, ומצער סמלי - בלי יריטה - בירושלית. הסרוניד לא יצער בירושלים, אולם אסנון נלקח לממד על מור רכלני הסרוניד.

המצער עבר. בין התסונות הרבות שפילופי המצער בולטת התסונות של אסנון הזקוק, שטרציוות השעה על ציור.

המחיתות כדרום גוברת, שם החסודרווה מתקרבת.

ישר מהמצער - ואסנון עוד חשב לבוא אחר המצער ביהיה וללנה קצת - שלפון: "אנו יודעים לנגב", ידענו פרוס הדכה, טבב כנגדנו. נאצר הכניס צבאו לסיני וסכנה טלחה מרחשה. אסנון נמצא אי שם ומספד על פלוגת סטרוניד העומדת מוכנה למקרבת.

שנה אחריה. - היהת זו שבת 3.6.67. כנגונת מחיתונה, אסנון לא היה בלונדון מאז שרבו חן קצמאות. המי, הכחשו של אסנון הודיעה עם ניסים הנהב לביקוד וספירה ד"ש. חטר, המל וניסים הדליטר לרדה לאי-שם כנגב ולבקד את אסנון. להמפעס, נעגשו עם אסנון כשגמרת פניו לביקוד קצר כביה.

השער 2 בטהרים, מתקרבים ביהיה. ההבר"ה הצעירים סחליסים למסחה אי אטא ולהפיע אוהה, נעצרים לפני בית הסכנים, אסנון יורד ומתקדם ביהיה מאחורי הגדר החיה לשער הכינה, חטר, המי נניכסם המפיעו וקבלו הם צעקו "לא נאנאו את אסנון".

חרדה ונקיטה לבו של אסנון לא נכחו מנוח. יחד עם צעקתה קפץ מאחורי הכר, הרים את אטא בירועותיו וקרא לעבר חטר "מה את רוצה להרוב את אטאע"י

סמחה רבה היהת סרווייה באותה שעה כביה. מיד הובך אוכל, פרטו ספה לבנה של השולחן, הובש יין והובן דב מסובג אסכל האהורה של אסנון. לביכות ספ"א, שניצל חס. כולם נהני יד כהכנות, יאכסנון

נרגש, יעב, אכל וכפר לאבא את החזוניה ככוננות, דבריו היו עוררדים סאיר. "אבא, אי מראג" לו "איה מה שיש לנו, הסרוניס לנו סמכילוביט" אלה היו דבריו. הבינותי. "אי מה עושים" שאלהו "הוך סמפר ימים אנו כחררך את אנשי הפילויאסי", קערה נפשו היהת גרולה. ניכר היה שהסנינות, דרריותו והסמיתוה הם ללא סעור, ודרצון לטבור זאח אטח וליחיד חדק. הרצון להסעור, להטיל את הארוב המאיים, למען ניכיל לחייה חיים סקסיים. זעם דורוה של דכיי העם ובאווה דור צעיר שנשעע ששינת לא נהן גורוה לפרצחים, עוד חורבן בית לא יהיה, עוד טואה לא התיה כל זה פרץ סכל כמע.

אסנון נכר בגאוות על סירו אווייה שעתה, ובפלי לללוח סרסיים על כך.

בשעה הארוחה, בשבתי סול אסנון, כהרהר על השואה, כהרהר בעתיד - זכרו וכו', הבינותי, לא ניהן זאת, רק על גורמחינו יעברו. ופסאום סנצנץ כי רעיון ודפיקה לב קשה "מי יודע אם עוד נבראה". הסירוניה מיד סלחי רעיון סדרים זה, לא רציתה להשבו על זאת.

לאחר ארוחת הצמיים השלטנו. היו אלה התסונות האחרונות והתקרה של השבת האחרונה. סככנו ללות. אסנון קם לפונה ערב ונצטע עם המי וניכסם לבקר את האז בדעון הצנחן שהנה אז בטלחיים.

מספר גרעון על הפגישה שיהיה נרגשה סאיר. אנשי הפילויאסי, רחוק סחיתיה, היו סאיר כדובגאים. "אסנון, כ"ס צעיר, הדיס לכולנו את הסוריא" כשעה שיספר על הכוח הרב והתנגוטה הסוררים בחייה.

השעה 1.30 אחר הצוה. אסנון, המי וניכסם נכנסו ביהיה כשעט כדי לא לקודר את הורדים. רכינו קפה והתכוונו להמשיך יורבם לאי סם בנגב. "לא ידולחי לישון" סספרה אבא. "יורדתו וישבה" אטס" לאחר שחיה קשה אטס אסנון "אנו זליטה" נשקחי לו ולפפתי את לחיו. שאלהיו; אמנוניס, איך פוזה לחיות ספ"א". "אבא, אל האנדי הכל יהיה בסדר" טוב נשקחי ואמפתי לו, אני סוככה עליך".

"יבאו, עלו על הג'יפ ויני קערה ברלה ולייחתי אותם כבינו עד סנספ. וכך פוזה אני לא ספם ליד הרלה ומרחה, אזלי יחזור כואהה דלת"."

יום ב' 5.6.1967 - ניהן האוה לפריצת טבעת החנק. ניהן האוה לבוע. אסנון נהן את הקפדה אחרי, וכראש סוד כח המחק שפרץ באגן המסאלי של אונדה מל. בראש סור שעה על מחספי הארטיולריה של הארוב כמכואוה הדרוסיים של רפיח, יבא מ"דקלי", חצה את הגבול לסיני, השטיף בדרך פלוגת הצפייה ראשונה, נע לבוך כינו, הולרך אסנון את פליגוה, שעתה החוד של כוח הספן. כראש סור הפורצס נתקל ראשון באויב המברצ. בקרב הראשון, שכואו סוליק אחרינו את הכוה, נפל.

עזיבת המשק

משקרבו ימי עזיבתו של גרעון את המשק, הכינו ילדי כיתתו, אלבום חיבורים, שקושש בחסונות הילדים, כשהנת פרידה וזכרון...

ברכת פרידה לגרעון חברנו

שלום רב לך גרעון חברנו.

אנו מסתקרים מאי שאהה עוזבנו. יודעים אנו מה קשה לך הפרידה הרבה, מאי וככל המשק אשר בו גדלת וחונכת. גם לנו קשה להפריד מסך. אבל מה לעשות. ואחא צריך הלא לנוכח, אני מכרכת אותך שחשקך על ליטודיך, ותהיה ילד טוב, אל תרביז את הודיך ואת מוריך. הקודר להודיך בעבודתם, ומתי שחזכל לבא אלינו אנו מבקשים ממך מאד. עכשיו אני רוצה לכתוב לך בדיחה אחת.

בכשר

ילד קיינוי בקר במחשב. מארחו הכניסו לרשת. הראה לו את הפרות. אחר כך חלב פרה אחת והגיש לו כוס חלב.

שתה הילד להנאתו...

"הערב לך החלב?" שאל האיש.

"ערב לי מאד!" אמר הילד - הלאו והחלבן המביא לנו חלב היה לוקח את החלב גם כן מהרה.

ג ד ע ו ן

אנו כולנו מרגישים בחוכנו רגש מוזר רגש של עזיבות. הגה אחת נולדת במשק, ואחא הייתה אהנו משפוחך ילד-טוב, ועתה, אחא עוזב אהנו. יהיו זא קשמים כינינו ובינך לנוצח. נכתבת ברעים מילדות. יהיה זא רגש האהבה פועם בלבנו אליך ואחא אלינו, ואל יצחק הקשר בינינו ער עולב.

ט ל י ל ה

*

יום ששי כ"ד באדר

ברכת פרידה לגרעון

גרעון, אני מאחלת לך שהגדל ותצמח ולא תיגזע אה אביך ואה אמך ותשתדל לחיות טוב, זאס חזכל חבוא לבקר את כולנו. אה כל הילדים. עכשיו אכתוב לך שיר שאני מסבאתי על האכזב, שם השיר -

האכזב הוא טוב

כאכזב פרחים מזרחים,
כאכזב ילדים שמחים.
כי האכזב הוא טוב
כי האכזב הוא טוב.

אה האכזב אהבים כלם
משבא האכזב מרועים כלם
כי האכזב הוא טוב
כי האכזב הוא טוב.

שלום רב לך גרעון סגה.

יום ששי כ"ד אדר.

ברכת פרידה לגרעון חברנו

גרעון, יודעת אבי מה אהוב אהת אה חתה שלך והמשק שלך בו גדלת וחונכת ועמה נפטר אהת. לא נוסית עוד לראית בינינו ילד חסוד האהוב מאד ללמוד ולקרא. גרעון, זוכרת אני כשהיינו כנן אסרתי לך; "גרעון, נכון שאני אהתתך אהתך? זנבה אמרת; לא, דוק אבי!

והחללנו לריב, אז אהת אמרת שתהתתן עם שהינו נהדאסו את דבר הריב כיוסן. ועכשיו כאשר אני גדולה כבר ואני נזכרת בדבר, אז אני צוחק מאד, ועתה נפטר אהת מאהנו. גרעון ירינו תהיינת שחוחוה לקבלכם בחזרה.

ה ד ו ה

*

ברכת פרידה לגרעון

כלנו מרגישים כשה אהת מעוצבן בימים האחרונים וגם יודעים אנו מדוע זה, כי אהת אינך רוצה לעזוב את המשק אשר בו נולדת. יודעת אני שקשה לך מאד מאד לעזוב, אך מה לעשות? אין בררה. אני מקוה שתהיה תלמיד חרוך והמייוד מתך עם חבורי אשר בכשר-יהושע.

צריך להשתדל שהקשרים כינינו ובינך לא ינסקו. נכתב הרבה וכשהבוא לבקרנו קשה לך מסיבה. הכתוב לנו על נזופו של הכשר זאס הוא יפה, ואולי נבוא גם אנחנו פעם לבקרך וגז כודאי חשמה מאד.

אני אכתוב לך בדיחה.

בכתה לומדים על יעקב ששם את האנך למראשוחיו.

שאלה זיוה; מדוע שם למראשוחיו אבן קשה? צריך היה לשים את ילקוטו למראשוחיו.

ענתה דליה; כמה היו לו בילקומו ביצום.

ועתה שלום רב לך

מ ת ל ס ה

ל ב ד ע ו ז

גדעון, אחי עוזב אותנו ואני מצטערת מאד, אני רוצה לכתב לך שני שירים שהמצאתי. שיר אחד לכבשה, והשני לגמל.

ש י ר ל כ ב ש ה

יום אחד, יום אחד,
לכבשה שלה גולד,
כמה רך הוא הטלה,
וכל הזמן פועה:
מ ה - מ ה,
ראש אה דר אמו
ובקשי מצאו,
וינק יעה כל כך
עד שקראנו: א א ה.

עכשיו אני אכתב לך שיר שני.

ג מ ל

גמל ארך צוואר
הבא אחי מן הסרבל?
הישבו אנשים עליך
היש כל טוב בטליך?
הן כל כך רחוק הייתה
שער לי קצה אשר ראית.

זה השירים אמנם קצרים, אך בעיני הם יפים. כי עד שהמצאתי אותם היה לי קשה, כי רציתם שהם יהיו יפים. חבל שאחא עוזב ואחזנו אך אינן בררה.

כ ע ל י ז ה

ל ב ד ע ו ז

גדעון אני מאחלה לך כל טוב בפקוסך החיש. למזכרת אני כותבת לך שיר מהעמון.

ה ש ש ו ש

שש שש קטן אפר הגב
שענעז הזנב
קשין וקפץ הוא מקפץ
ובסי המספרה רוחץ.
זמאס מה קרה?
שש וששן מאר ששח.

יום ז' כ"ד באדר תש"ס.

שלום רב לך גדעון, אנו מצטערים מאד שאחא עוזב. אמנם הייתה טרונג בזמן האחרון אבל רבקה המביירה לנו אה סיבת הדבר. אחרי שהעזוב אחזנו חכתה לנו איר הייתה הנסיעה. שלום רב לך ולהתראות.

אני אכתוב לך שיר שהמצאתי:

"הלום חלמתי והקיצוהי
ובהלום - ברוד שוחח במים
והלמפעלה כמה שמיים.

גדעון, אני מברכה אותך לנסיעתך שיהיה לך תפיר טוב. ולמזכרת אני כותבת לך חבור אחד מתוריי.

ה ש ק מ ת י ק ו מ

נשחתי עם אבא ואמא להיופה. קמתי בשעה מוקדסה בבקר. הכוכב-ים עוד לא כבו. אנחנו צועדים, שקט וימטה. רק הד צעדים נשמע. רוח קלה מנשבת, נשענה יללה שועלים. נכנסנו לאומו, והנה אנחנו נוסעים. השך, דעד קל עובר בגוף. שקט. רק רעש האומו מצד אה הדממה. מישוב כרוב נשמעה קריאה חרנגול. החלו להחזיר הדמומי בקר.

ב ר כ ה ל ב ד ע ו ז

גדעון, אני מצטער שאחא עוזב אה הששן. אני חושב שאחא הרגיש גם שמה טוב. הייתה חבר טוב שלי. אנחנו שולחים לך תמונות. אני מקוה שבג שמה תהיה הלימיר טוב. חשלה לנו סכתיים ואנחנו בשלח לך.

ב ד י ח ה

כופי אחד קנה לו שעון. כאשר הימים נהקלקל השעון. פירקו ומצא דבוב בין גלגליו. "אין כל פלא ששעון נקצר - אמר הכופי - נהגו סה".

שלוש רב ולהתראות בקרוב

ע מ ו ס

יום ו' כ"ד באדר 25 במרץ.

ב ר כ ה ל ג ד ע ו נ

שלוש רב לך גרעון. אני יודע שאה עוזב ואני מצטער מאד. אני יודע שאה לא רוצה לעזוב, אבל אה מוכרח. היה שלום אה וכל המשפחה.

בברכת חנך א ב ר ה ס

שלוש לך גרעון, אני מברכת אותך לנטיפתך, אותך ואה כל המשפחה. ואני רוצה לכתב לך חבור למזכרת, שאני בכתתי:

ה י ק ו מ ס ה ש ע ו ר ר מ ש נ ת ה ל י ד ה

עוד היקום שרוי בשנה לילה ודמדומי הבקר כהילים להופיע, פאני מרת מארימים. הפצרים מהלילה לצפצף, צעדי האיש הראשוני נשפעים. התנגול קורא, הפרה גועה, הכבשה אף היא מתעוררת, האוסמונבילים זדים מהסוק, העגלות נוסעות לשה, ככי החינוק נשטע. ובעיר השעונים מפלצלים, קול צפירה של אניה נשמע, הנשים הולכות לקנות אכל, החנויות נפתחו וכן קם היקום אה אה.

ח ר ס ה

יום ו' כ"ד אדר 25 למרט.

שלוש רב לך גרעון.

גרעון, אני מצטער מאד שאה עוזב אותנו. אבל, מה אפשר לעשות אה מוכרח לנטע. הנה אני כותבת לך בדיחה, שם הבדיחה:

כתבתו של שנה

הלמיד כמה ה' בתן אה בקיאותו של אחיו שלמי בכתה ג'. שאלו:

היכן היה גר ששה רבנו?

ענה הקטן בכתונו. "כשפר שמה".

ותנה -

ש י ר ל ב ש ט

לשונות קטנות, וסגור קטנות
לשונות ירוקות, שסות דקות
שלחו הנבטים לשמים, קפצו משמים
וצרקו "לאויים".

ותנה עוד בדיחה:

ה פ ר ה "ה נ ו ב ה"

אמר שמואליק הקטן:

לא בצדק קוראים לה "הנובה". אמנם היא נוונה הלב כמו "הנובה", אבל אינה נוונה ביצים ודבש כמו "הנובה".

עשיתו שלום רב לך א ב ר ה ס.

ש ל ו ס ר ב לך ג ד ע ו נ

אני מכרך אותך שהתגעגע אלינו, אני רוצה לספר לך בדיחה:

פעם הטליגו שני אנשים שמבנקעים בידיים באניה. פתאם נשבה רוח, היתה סערה, האגיה טבעה ורק שני האנשים נצלו.

שואלים אותם: אהם יורעים לשמות?

לא!

כיצד נצלחם?

פשוט רברנו.

שלוש רב

ס ע מ י ה

יום ו' כ"ד באדר.

שלוש וברכה לגרעון.

שלוש רב לך גרעון, אני מצטער שאה עוזב אותנו. אה לא רוצה לעזוב אותנו אבל מכריזים אותך לעזוב. אהה היית ילד שוב

סאוד עד עשיתי. אהה לא רוצה לקרוב על בן אהה נרגז יותר, אך אין דבר אהה שהיה ילד טוב. שלוש רב לך ולשפתחך ולהתראות בקרוב.

ס צ ב י

גדעון שלום לך.

דבקה אמרה לנו כי אהה עוזב, חבל מאד שאהה עוזב, כל ימי חייך עד פכטיו גדלה בשפט, קשר לך לעזוב את השטח ואת הילדים. אפשר לך בדיחות:

1. בשער חנוכה, המורה: כיצד נוכל לסגור את החלב מלהחמיץ?

יפלי: יש להחמיקו בכלל הפרה.

2. החליף את היוצרות. בשער דברי הימים סיפר המורה את האגדה הנאה על טטט שדויה והרחיב את הייבור על גבורי-היז של אלכסנדר מוקדון. רן נמנם ולא הקטיב. רון! קרא המורה - כיצד בש אלכסנדר את יון?

רן: הוא החתם בטוט עץ גדול.

י ו ת א י

שלום לך גדעון, אני עזוב שאהה עוזב אוחזו ולכן אני כותב לך ברבה, שדרכך תהיה מוצלחת וחמיץ בשלום לסגור חצאי, תהיה ילד טוב והשאר חבר טוב.

ח י ד ה - צ י ז ב ה

שלשה אנשים יטבו בניה מרוח וטיפרו כל מיני מפורים ואחר ספר: אני הלכתי ליער לצוד ציד וירייתי את כל הכדורים ולא נשאר לי אף כדור. פתאם בא נמר. מה לעשות? הישפתי ברובה ולא ספאתי. מה עשייתי, קפצתי על העץ הורדתי ענף ועשייתי שלגור וצדתי את הנמר. איך זה יכל להיות?

צ י ז ב ה / שקר

מחברך ח י

ש י ד ע ל ש ה י צ י ס ו ר י מ

ציפור אחת אמרה לאחותה:

"אחות, הנח הכנן כא, נבאי ונבקש עגבניות, כנגניה מפרדים הכנגנה"

אמרה אחותה:

"נבואי ונעזף ונבקש אכל כי רעבה אני"

עט, ציפצפו ובאו לבגן. אמרו:

"בגן בגן, חן כננה, חן עגבניות"

והוסיפו לאפץ,

"צוף צוף, הוי כמה רעובה אנחנו"

נשל הגון עגבניות, כננה ונהן לשתי הצפורים.

צפצפו, אמרו תורה וקפו לענף העד ואכלו במאבון.

גדעון, הנה מבחתי לך שיר. עכשו אני מברכת אותך שחיה לך ירך צלחה במסעיתך. השמיר ללמוד טוב כמו אצלנו באסדות. אני גירה אזכור אותך, ומתי שיהיה לי משפטם אקרא את הייבורך שכלוי על חקירה. אני מברכת את כל המשפחה שחזיה וגם אתה תחליה כלימודיך.

שלום לך במחבתך.

גדעון, הנה אתה עוזב את השטח. איך אנו יודעים את להמיד או לא. ועדת הכסה החליטה לעשות לך אלבום לסוכרת, הנה אכתוב לך שיר שהמאחוי.

ח ע ז ת נ ו ב ה

הנה בא חמש חנוכה נדליק הנורה ונשהובב. מה טוב יהי לנו. לביבות נאכל וגם בסניט, כסיבונים נטובם עד אין קץ. דמי חנוכה נקבל. הוי מה טוב יהי לנו, ומה נעים.

ח ס ר

ב ד ר ה ה ב ג ד ע ו נ

בזמן "פעולה" ב"חנוכה"

הצוריתן איזה בעל-חי קטור מאוד באדם, נאמן לו יאיוו עוזבו בשום אופן?

החנני: ח ז כ ו ב

ג ו ל י מ ע ת י ק י מ

- יש הרבה כוליים עתיקים - אפר שמעוניו.
- באמה? - המה חברו שמעוניו.
- באמה, ואולם אני לא יכול להסתמם בהם אלא בעוד מאתים שנה, לעת עתה הם חדשים.

ס י ר ד נ ה

ש י ר ל ג ד ע ו נ

.2

ואהב לטרא ברעזן על מלחמה
ועל קרבות של האומות
זהו זהו גרעון
שאוהב ללמוד השבון.

.1

גרעון גרעון גרעון
ילד אוהב השבון
ילד טוב וקצת רבזן
אך כלל וכלל אינו שמקן.

.3

זה שירי וספורי הקט
שכתבתי לו א ט א ט.

סמני דפנה לגרעון.

ו ז כ ר ו ז ו ט

ה ו ר ר סבור, חירף תש"ה. נטרנו את זריעה הפלחה. בשמים מרובים. סופספים אנו כשוליוות חובך הדביק עם ערב לקן החמים - חרר התינוקות על אסנון וחמר.

חשש שנים כלאו גרוען, האח הבכור, האח הגדול של האאוסים, האח המרגיש אה עצמו בעולן ואחראי ומלא תשירות על אחיו ואחיות הקטנים. ולבד עוד יש את אחיות הזמנים?

מלווה הוא את אבא ואמא לפת פרב, עובד, מציץ וחמה על הקס-נים האלה הגדלים, מציצים אליו ומחייכים בשובבות. והוא, האח הגדול, גדול...

גדלים התינוקות, פורחים ומצמיחים, ואמא כחלקה להם משונה ביושר ושוויון. ערב אחד אמנון הראשון בחור, וערב שני חמר.

אסנון קפבל את הזורה כהמידן שלה, מסייע לשבב ומחכה כחשמה. אסור שתצמח קנאה סימיהם הראשונים, אין לקפח אף אחד כראשונה. רבקה המספלה צוחלת מדי ככוע עה שקילום, וזוהרה מלגלות האקום - שהיה די מבורך - שסוג עינא בישא, אבל ההתחרות בין השנים סאונת.

ובחור המספלה, עה סערות החורף יעילרו עצי הצפחה הסכסיות מפזרה, והפיקום המכריז רמציץ בחלון מערבו, עולה זכרה התקופה של שירי הסוללה והפלמ"ח....

18/1/45

ד ו ט ח החיים במשך נמשך. אביב יורד לעמק הירדן. הדשאים מלאים ריחה וצחלה ילדים. על שכיבה וסדין הפרושים על הדשא סת-גלגלים ודחלים להם התינוקות והעופים. קרעץ ענני נוצח בשמי-החבלה, שמים כרוז מרחת לעבר הגלעד. שולל צבעי טרחן בן הנרי, וריחות משברים כפלאים אה האוויר המעוקף של הנון. אי טעם נשפע משק כנפיים החורף וגובר, להתקת צפרים גודרות עובדות ביעף ממעל ומפשרות את כוא האביב.

15/2/45

ה י ה זה יום חן לעולם כולו ובס לנו. התרונונו לבבות, חקוזה טרחן, ובמשנה טרד ומאכזר שיריים עז, השכחנו בכיחה 1939 הנרבר, בהנחת הלכנים לביחנו האומו...
הנה מחקרתה עבלת התינוקות הגדולה - עבלת האאוסים, הפרחים,

אסנון וחמר. קרב יחברו, עמור יעמדו כל מספר צפרים. והחברים כראותם את חרבו, מייך יחייכו ויצחילו מנידם.

וברשא ליד הכית, ודחלים מהם; חמר עם האוזן השובבני-גביר-ני, ואסנון עם ההיוף השליו, הבייסני על פניו, ימי אביב לנו, למספתהנו ולעמנו. חשחר ספציו. האם יקום ויעלה היום הזה, הנעים, או חלילה יהקדרו טוב שמינו?

8/5/45

ג ד ו ז ילדינו, אסנון מהפחה למספתהנו ולשטחה המספלה שלו רבקה. שקם הוא אסנון, מפצית בכלי וכדלו שפע נחם ורוצן. סוסרזה המספלות, כמפזרה באמה, דאנה ויראה את דור הגאולה, הירור חרש שקם לעם ישראל אחר בלחכה החשחר שנכפתה עלינו. מהרבים הילדים, מוקמים בהו-היוקות, גמולים, פעופים, גנים וכימות לכיה-הספר. כן ירבו, כן ירבו!

והנה רבקה מופיעה ידאגה כמכה פניה, "אין רבר, זה יקבור, אסנון חלה מטאום, פקיא, ספריש, סאיין התיכר, הפן החום, האם לקח, במה לקח? ידאגתנו גדולה, אבל רבקה עם הייוף המלכה פניה, "לא, לא יקרה סאופה", "ההיו שקסים", אבל היא, לא עצמה עיין כל אוחו לילה, החחיות סאוננו דאגה, סאוד דאגה, אבל לא משה ממסתו.

הבוקר אור ולאסנון הוקל, צברו ימים סועפים וחחלים, ללא הכר כל שעבר עליו.

7/6/45

ז ט י אסנון וחמר, והפכו לאנשים קטנים אוכלי-כל-ד"ר סקלס, יעץ לאמא לרמשיין ככל האפשר בהנקה כל הקיץ, לכל הכבר על התינוקות המספת חלב-האם כבאפע הקיץ. והנה גם זה פלא הכריאה, אמא הניקה את שניהם חרשים רבים ושפחה וברכהה נשעה בהם און ליסוב רכים. אמא, הקרובה, השלצה ומחבת, נובעת בהם - בחינוכות - את החיבה, השקם הנפשי והחייסון לקראת אסובב, הנעלם, חור-גדלו להם אסנון והכר כשנפשי חיובים על כל פני החברים כראותם צד-חשד זה כטיוליות בעלגה-האאוסים הרחבה.

6/7/45

ע ב ר ה שנה. יוב הולדת ראשון לאסנון וחמר, בבית הילדים, ולאחר סכן בחדר, חוגגים אנו את יוב הולדת וילדינו. יושבים הם להם כבסאורה הגמולים ולראשיהם הסהולתלים זרי החג, זרי יום הולדת ילדינו. והשירה קולתה ומפורגנה. חיובי המבורים וצחוק הילדים סמכזבים להרמוניה סמה וריגועה. פנינו חרות משובצים וזוהרים כבסכת הימים. ומה מצפה להם לצאוסים אלה? ומה העלה הגורל להם, לרור צעיר זה כרבות הימים?

28/9/45

* *

ר ד ה י ו ט הקצר, הגשם והחורף מתקשים בחוץ. ובחור
נועם וחמימות, מתרפאים להם ילדינו; בדעון הבכור - שנה עתה
מלאו לו שש שנים - ואמנון והמור האומיים, אלה על אלה, מחקים,
מאזינים למפורסם. ערבי חחורף הארוכים-מטוברים, מהרקים וטלכ-
דים אח בני המשפחה לואת חברתי חי אורגני, גם במסגרת החברה
הגדולה - השקט הברור.

והחסימה בלב מרינת שפתיים, ושרירי ילדים שאנו מזמרים
להם טענפים לנספוחיהן הרכות וטלים שרשים, אשר אי פעם יצביחו
את הערבה, החיבה והאהבה למולדת ולבית.
21/12/45

* *

ז ר ה י ת ה החטונה-התנוייה של שנה חילו הראשונה של
אמנון והמור. זו הייתה שנת הייסוד הראשונה של בנינו; כאיר, אלהו,
יחואי, ועוד רבים רבים. זו הייתה השנה בה הוטלנו מאיזן-אור
לאדמה זו, בה נולדו לפע זה, בדור מאבק, בה ברלו לעמיד לא
נודע, בחדי אשר הם יצטרכו לשאה על גבם אח גורל פעם, הוריהם,
אחיהם ואחיותיהם. על קרקע זה יצטוו, יבו שורש ויצביחו. גזע
אירי. אשר צילו יפרוש על הנשאים.
31/12/45

* *

ע ר ב ר ד ה היווה המערבית שחלה נאשכה בעוד כמשהו חקרנו
בשמים, ענפי הפיקוס כקער לחלון משפיעים אנהוהיהם. שהכנסים
כולנו על גבי השפה בחור המשפחה הצר וההמים, שרשרים בסארי
הילדים הצעקוניים על מרחיהם וחזוניהם, וסמרים סיפורים לצורה
ששפתחי זה על שלושה ילדינו.

ערבי חורף ארוכים, חום הגשם אופף את כולם. וזימרה, זימרה
החיים והעבודה בוקעת, פורצת וחודרת לנשכת הצעירות...

ס י ו ב ש ב ט ה ג י ע ...
18/1/46

* *

ח ו ל - ה י מ ו ע ד כוכבה, יום ההולדת השלישי לאמנון
והמור. שנה שלישים נכנסת לחיי זוג הפעוסים החמודים-המחריים.
אמנון והמור - מרת האנס לא זכרנו תם אמנון והמור. וברגלו בטעק,
חגגו בתנ זה את יום הולדתם כשורים על ראשיהם, לבישים צחורים,
צחוק וזרע על שפתיים. "יום הולדת הגיבה וחמלה"...

לילה רד. הגיבה יום ההולדת נאשכה בחור החורים כמסיבה
חברים, ידידים וקרובים על בוס פפה והל, שרונף - הפוכה לכך -
מכינו, שרירי ילדים המים נרחקים אש-אש כשרירי העלמה, שירי
מאבק הסכיב יהום העקב; מה כפשו לנו העמיד, לנו ולילדינו? ...
10/10/45

* *

ו א ב ג ד ז ט, פעוט יפה הוא בעל בלוריה כהולחלה כחה,
וחיוך אצילי שפוך על פניו, נכנס כבר לשנתו השלישית לחייו.
בחיך ששפתה אוחה, נביח קרובי נדל ושפשוש. סוגך בגופו ונפשו
המטעי התחולל סכלים, החודר הוא, מער זה לנשכתו? ...
31/12/45

* *

א ב ג ד ה ו ט ז י ט כ טעם עכך עלינו כקטובל; נסיעות הילדים בשוליי
השדות במורדות הירדוק. אביב בכל כחמי האידים על הכלביות
המחומטות ופורחת השפשים וכססים אים-אם כאיים זחרים
בירק השדות, ושרירי הילדים הטובים בצעירה העטפים מלורים אח
הנגנה-השפלה, בקול דמר ילדותו צחול ומגמגם. ...
14/2/47

* *

ה ע י פ ז בעיצובנו, יחזמו לחום ותלה של עמק הירדן מוצא
בל לשד של כוח הגוף. וכפעננה ששה ועובדה פמערב מורחה ומכסה
לרבע קל אח השקט הירודה כשירפולי הקיץ, במשרה היא אח הסכרו
הקרב, עם החקוקה לרוח הקרירה ועסיבת הגשם שפתיא בכנפיה,
חיי הילדים סנהגלים כירכס. עם ערוב היום התקבצים עם הור-
ינם על הרשאים לכילוי כחיך המשפחה יבחרת אחיהם, אחיותיהם
ורבניהם,

וכשהד'סדומים מהשפטים על פני היקום, והרי הגולוי והגלער
מכורה שוקעוב ונעלמים עם דרה הערב, וזמנוב היהושים ועקיצותיהם
מברשים אח האויבו לחרדיהם המרוששים, חלו עימוק החורים והילדים
מכרלן בדיפדוף וקריאה בסברי הילדים, כהם עוצים אכנון וחמור את
החכרה הראשונה עם עולם החי - שאיך לתפוס כמסך - עולם זה,
החוק, מרגש ופלא העלומה. חיות העולם ומלואו.

וכשהגבה ריטטת הרוח, יפצחו בני הבית כשירה המלווה אח
נגינתו של אבא, שירי מולדת, שירי ילדים, שירי מאבק חעם על
חרדתו ומולדתו הנכביה.

הגיעה העת לישון. אמנון והמור האומיים, נפדיהם מברעון
הבכור על סף בית הילדים, ביחם החמים, כעצבתה אבא וזאם; "לילה

טוב, שינה סדוקה והלחמה נעיסית" בטלגלים עוד הפעם ועוד
הפעם בצללי אהבה, אהבה חודים לילדיהם.
15/8/47

חג סוכות הש"ח. יום הולדת לאסנון וחמ"ר. ימי החג
יצו החגיגים והגגים את חגם עם אסנון וחמ"ר. בני שלוש חג. חג
זה אך אמרול קרה הרבה, כשהחמ"ר "סתחו" את אבא בשולדו לו
האופים. וכבר עברו שלוש שנים...

וכשחובבים ילדינו את יום הולדת הרביעי, קוראים, זכרנים,
שרים, וקורים כעגלה, כשידי יום-הולדת ששנים ראשיתם חקנים,
עולים הרהודים ומאויים של תקווה היו אופר לרור צעיר זה.

ואסנון, לבוש חגיגי, חולצוה הלבנה הנוחה, סגסגו הכה-
ולוח החגיגות, רביו החלולות ונעליו החומרות המכחכות. זהר
הוא אסנון, כשחיוך אצילי מסתפר על פניו חשומים, ועיניו
החומות ניבטות אליך באהבה רבה וכצוה הגבוה עבור שפעת הלהים
חומים-כהים, מחקשים כור זיוק ומטחים על ראשו.

יום הולדת היום, יום הולדת רביעי. ואולי יהיה זה גם יום
הולדת לסדינה עכרלה, אולי יזכה הוא, אולי יזכה גם - הורו זה,
לחיות דור ראשון לגאולה?
1/10/47

ול סוכות בבוקר, כיום א' 30/11/47, הקיף חגג את חמ"ר.
למי ישנה שמיכה כל שהיא לצאת לעבודה הרגילה בכל יום? היום
רגיל הוא יום זה?, היש עוד יום חג שידמה ויסונו לו? האם היה
לעם ישראל יום אשר כזה מאז חורבן ביתו ומיינוחו?

וכך כלי כל הכניזה סיוחדות והגנו כולנו, חודים, הורים,
ששיים וסח, את היום ההיסטורי הזה של הכרזה אומות העולם על
יזכה העם היהודי לפדינה שליו. על זכוהו להיות עם ככל העמים.
והשטח גברו והקיצה הכל. התפשטה סדוק חגיגה ועלתה אל על
זרעה זרעי הקרית בלתי מודעת, אבל הקוה גדולות בלב כל. וכה
ראינו כולנו בילדינו הפופים, את ילדי הגאולה, ילדים שובדלו
לעם היהודי העתיק שחידש נעוריו, ילדים שלא ידעו כלוח סתוי,
ילדים שלא יבינו ולא יחזוה בגורל המלווה את עם זה שנות
יזרות. דור ראשון לגאולה עשה ויעלה עמו...

30/11/47

ד ר ד ו ת רבים לא הגנו בני ישראל את חג החנוכה, חג
שלחמה החשמונאים, כשם שעם ישראל בארץ-ישראל חג את חג החנוכה
בשנת הש"ח

וכך, הרביע ערב, כשכל בני המשפחה מסופחים כחמיסות בלדו-
המשפחה, הודלקו נרות החנוכה, וקולות שיצאתם היו ברינה את שירי
החג, שירי ילדים, שירי החופה, המאבק ונעיסות המלח"ח.

דולקים הנרות הצבעוניים ועיני אסנון, חמ"ר וגדקון בעוצים
בשלהבות המרקדות בעליצות, וניצוצות אור משתכים שיעזי הילדים
בעליצות, שמה וגייל, דולקים בגאווה, כשקופחת משתלה את אפ,
ובששרים את קץ הערב השטה. ליל הנוכח בחוק המשפחה.

וכך בהרהורים בלב, כשחמדרי החכמים כועדים נרות חנוכה בכל
רחבי הספק, כראים אבא ואמא כשעל זרועותיהם חבוקים אסנון וחמ"ר
כשנדקדו הנכור סלווב לצדכ לכיה הילדים להשכחם ללינת ליל חג
החנוכה, ערב ארוך בלחי שגרהי בחוויותיו ובאווירתו החגיגית
החסיסה סטחיים בזמר ילדים ליר מסוחים של בני הדור הראשון
לגאולה.

8/12/47

שנת 1947 נסתיימה שלאסנון וחמ"ר שלאו שלוש ורבע שנים.
חייבה בשקט, בגן-הילדים ובכפי המשפחה הננהלו על מי בנותחה.
אופים היו הראשונים הימים, בהבה רבה ובחיה ללא אצוים. וכס-
סטיילים היו שבבילי החצר, או סרטיצים ומסתקים על השאים, עיני
כל היו סופנית אליהם; אל חמ"ר בעלת רעמה הלחמים הבחורים וצתוקה
הצליל, ואל אסנון בביישני, כשחיוך מאופק רדוק לפניו, עם רעמה
צערותיו הכהות, אסנון וחמ"ר, כפרחיי אסנון-וחמ"ר הצבעוניים בקר-
גות שלידי בית המשפחה, ספגו טיפול נאפו, אדבה וחיכה בעוליס
הסכהרות בחינים. קלעו זמר שירה הדור, סמינה פנינוה ילדים,
ערגה לטבע ונוף, שירי ועם של מאבק עם על קוסמיותו וחרווא.

מה צוגעה חסנה החדשה - שנת 1948 - לזרור? ...
2/1/48

חזית טלנו בארצנו, אלפי שנים לה. חזית בנין ופיהוח
משפחה, משתלבת כחזיותה מאורקות ומלחמות, מאז החלה חנוכה שיבה
-ציון, ועה, גם ילדינו - שחשבנו עם, שגורלם אל יסלמסם לטל-
רכה - משבצים את חיותם - שערינו לא התחילו לחוגג - בערבות.
עד מהי?

וכשפועוטהינו סמלאים את סרתינו הראשים הגדילים בצהלותיהם
ובצהוקס, עולים הרהורים, הרהורי הנוה, כסופים ואמנה, שמה
אלה חקנים, בודאי יזכו כבוד לחיי שלום ושלווה לאורך חיינם.

מובנים הם ענה על-ידי אבותיהם ואחיהם הפכוברים. עוד כש, עוד שלב, עוד פיר וכן קצר, ונחה ארונים לעצמן בארצנו. ואז נדע רק את חזית הבניין ובאולח הארץ שספסוהיה. המיישבות ובנייה לכל אורכה ורוחבה, ולכל הקומה היינו. שמא נשאל? התקיימו?...

5/3/48

אם היתה שירה בה פבלו ילדינו עם שחר היוולדם, הרי היחה זו שירה הפלמ"ח. בכל עת, בכל קיופה שבה באה המאבק, גאהה השירה עמה. וכש'מסכים יהום המער', אז ראשינו הורטו אל-על, כוח רצוננו נכר, ופלבי בנין והבנה נכרו והודקו שבעתיהם. וכך עם ערוב היום, כשבחוק שפסחה התנגבה זמרה הילדים, זרמה היא נזחרה מטבעה לאפיק שירים אלה.

אף שאבא - דרך קצרה - לא היה פלמ"ח, אולם הרות הזו של הבנה, שורה היחה בבית סאז ומסמיר, כי שותיקי ההגנה היו אבא ואמא, וחיי עבודתנו שולבו המיד במשע ההגנה לעם מצוא.

והיו ימים, ימי שבת לפנות ערב, ימי שבת תברים גם יחד, כשינסקה היה מופיע סמי-לס לחדר הגבול ושכן לנו, עייף ורוע ויחד עם זאת מלא שפחה על שטיכותיו במחלקה הערבית, נוסל היה אף קנקן הקפה, מעלה ומורידו בשלבי רתיחהו, וריחו המהול ב"ה" נודף היה ומזיל עוד לפני שהספולן החם הוגש לשפחנו.

וקולחיה היו המיוצרים המרתקים על ככלליהם שהשיקה יפה לתם, ומסביבנו זאמסונו מסמעים על הגם, או נדחקים ומצננפים בהוכנו, סמים אורז כאליו עששים אלה הנזירים לתם מרעף לירחם.

דור לדור יביע אומר. אמנון וחטר ואליתו הפעומים, יונה, גדעון, לאה ומאירה הנכירים מהם, כל ילדינו, שפחה, שפחה האדם, הבונה, יוצרם ומתנוונם לקח הזורך. "היו ימים...". אלה נזרעו עמוק בנפשותיהם.

7/5/48

יהודה ורודי. שני אחים במשחלי כוחות המגן העבריים, הטיבה מנופיות מרצחים שגנו שביחה נכס'רה הערבית.

יהודה ורודי. שני אחים במשחלי כוחות המגן העבריים, אייכמן? הייטס היי נצה. אף אבדחם לנו. אם חייכם אכדו לנו - הרי זכרוכם יהיה אהנו לעד.

... היחה זו הכרות מיוחדת בילינו "המסעט צברים" ובני האיץ, ובין שפחה היי"קט? אנני ורודי. קשורים היינו וטבלים כחביתם עוד בגשר פרס נולדו ילדינו. וכסנולדו; צביקה לאנני ורודי,

וגדעו ככורנו, ההחדקו קשרינו עוד יוקר. כבלים היינו יחד עם ילדינו על הרטאים, בטיולים שפותפים, כביה-הילדים בחגיגה לבחשבתם, ובדמן הפנוי בערבים בתורנו או בחדרם, וכסנולדו לנו אטנון וחטר ולחם איתנו, טוב היינו משפחה אחת, טשהילדים הירו אף הטבעה הקסרת. היחה זו חבורה שללה את יוסף המימני ואשחזן זלדה הפולניה, אנו האשכנזים הארצישראלים, ועוד מספר משפחה שעלו מפרמניה, ובתוכם רודי ואנני שהיו קרובים אלינו ביותר.

ובשרודי גריים לנוטרות והיה רחוק בבית, כילה צביקה הבנה עם גדעון. ויהורה, אף הוא היה מחבורה הוויי ביה-הילדים שלנו, כסנובה בחו היחה כחבית הילדים יחד עם גדעון.

נחייים הבית משני אבות.

וכך חזרה המלחמה והסכול קרוב אלינו, לחיינו ולנפשנו.

14/5/48

ליל ליל חג היה ליל ליל זה. ליל שנה 14 במאי 1948, דבר הכרות המדינה היהודית שנאספה בקוסי בודיי שלנו היה עדיין באינינו. השמועות על פליטה צנאה מדינור ערכ למדינתנו הזקן. היפלוש מחר? הימרו את רצון אומות העולם? היקדמו בכל זאת עלינו להלוחינו? וכיצד יהיה המאבק, קצר, מטושף, רודי הים, והנצחון למי. ומה ממירו, ומה יהיה, ההחיה זאת סצרה נוספת?

התגלגלה השיחה על המרסטה ברוץ ליד חרנו, כשספלי הקפה הריחנו שביבים נפש. היום יום חב? כשהרשיה התב מוחקה פניסה לנכות העתיד העשורמל של פלמ"ח, "לי נראה שלחמה זו - אם תרוז סחר - המשך לכל היוזרה שלופה חודשים" הבעיה סברתי לאמר ניהוח המצב. אבל מי יודע?

יחן, ירחן, ברה-סרה!, נשכעו קולוח נאץ עויס. מסח יריות תוחלם ואננים השטאירים שובל אף בשמים, המספופים לכיוון גבר.

השעה 2300 בלילה, ישיבתנו יחד נספחה, כל אחד ממחר לעמרתו. סטלי הקפה סוכנסים פניסה לחדר. קולוח ערדים מהירים נשמעים על המדרכות. נזחרים לעפרות. וכל חבנון אף ליל הכרזת מדינת ישראל.

14/5/48

בשעה ששים בצהריים חג אוירון האויב מעל למשק, הנמיך סוס והטיל שתי פצצות כבדות שנפלו על-ידי המרכבה בין בית ההינו-קוח וחזר האוכל של בית הספר. נידוק קשה בית התינוקות ונפגעו במקצה גם חדר האוכל של כיה"ס והגן הגדול.

יום כ' 5-אדר"ז

בבוקר נמסר לנו, כי אין מציאים את הילדים. האוכל שהובא
חולק. תחילת הבגדים - נכתיים ליד הקטנים (בד המקום במקלטים)
יודעים בודאי המחליטים את אשר הם עושים. כנראה, שההכרעה קרו-
בה במיוחד נכתיבחנו, יש להודיעו ככלכלות. נישאר כולנו יחד
במקום. החרדה אמנם גדולה, אבל - שמחנו. והסתה לא ארכה.

שעה 9.30 בבוקר. המאום ולפעם תומיער הכריז המזכירה כשנ-
יחם חיבורים ופקודה בניהם: לעבור מיד מקלט לקלט, להודיע
לאים-לשנים, כי בעוד רבע שעה יוצאים. לא להקים רעש ובהלה.
אמור שהאויב ירגיש בכך, אמור להכחיל את הילדים לבלי יכבו. לקח
אח הברתי ביותר. אין מספיק מכוניות ואין מקום, יש לקבוע רק
3-4 אנשים לכל מחלקה, לא לחקור ולא לשאול. כשנבחר המכונית -
להסתיי בה כמה שאפשר יותר מהר ו ל ה י מ ל ש. טקו הברכיים.
אך ירינו: כל אחד מאתנו הוא ברגע זה איש צבא. אין להרבות
בשאלות. הבינונו; איתרנו...

אמרו רצות להיפרד, אמרו כבר איתנו והן נפגשונו מרחוק
בירדן למשלוח והעיניים רופפות, מלוח בכרמ-הדרן.

הייתה בתפקוד. איתרתי ולא נפרדתי מרעייתי ומילדי; גרעון,
אמרו רחמי.

18/5/48

א ת ה רצוי מתעניין לדעת מה קרה לנו בדרך. אני אכחוב לך
את זה. אחרי שיאנו את המעג הבטנו עליו הרבה זמן. כשהתרחקנו
מסגמיה שמענו כל הזמן דפיקות כמו ירייה, וכשהיינו בקליה
ליבניאל התחלק היריות. כשעברנו קצו מהדרך פתאום ראיתי איה
דבר עבול, ישר מול הנשים שלי ושקעתי התמוצות וראיתי את הרבר
יהה כשהוא מתפוצץ. ופתאום קמה נהלה נשוטו ואני הסבתי את ראשי
וראיתי כי ראשו של משה מכוטה בדם, ובפתחה הגדולה כמעט שלא
הרגיש אף אחד כי האומו נעמד. ירדנו מן האומו וכל הזמן היו

יריות. פתאום בא אומו אחר והוא לקח את התפוצים. ואנחנו הסכנו
אח הדרך כרגיל, לא כמו בשילוב כי אם כמו ככלמשה; החת מסר הכדו-
יחם הניחך עלינו, בחוך העלה המלאה קוצים הלכנו. אי אפשר לקרוא
לזה הליכה, כי כל עשרה צעדים היינו צריכים לשכב. אז שמענו יריות
חוזר מיד נשכבנו כי מיד אחריה חבוא שריקה והתמוצות
חיוסות. כך הלכנו כשעה. אחר כך בא אומו ולקח אותנו ליבניאל,
וחסם באטו אתר הליפה, אך באטע הדרך עצו אותנו אוטובוס והנהג
אמר כי הוא מסר את הבוקה והוא לא יישא לתפסי ילדים בשוטו-
שעה, וכך נפגשו את שארית הדרך כאוטובוס. אפניה ס. (מכיתה של
ירעון)

18/5/48

החלקים המספר שהיתה מסורה שלישה רשעים סחוז לבית. אמנון
והסר חודו מ"באולה" לנאולה האסייחיה, וגרעון חודו מ"בלוחות"
ביגור. שוב אנו ביחד, המספחה כולה. שוב נשמעה צהלה ילדים על
הישיאה הנרחבים והבוריקים, שעה ושש נקדשו בתעלות וכחשירות.
אבל ירקוח הישא מחפשת ובוכסת כל רבב אדמה. עכשי העצים שנ-
דעו בפניו האויב חולקו. העצים הקטועים והנכסים סנסים לפרוך
ולכסות עצים. הימים כבתי - לאחר בלורו כה ארוכה - מתקום
ענה פי כמה...

24/9/48

י ס י הסחיו זימי החום הסו. לילות האריכו. שוב סחכנסת
המספחה לאחר יום עבודה, בחורי החמים, הסקבץ, פלכר ומבנס את
המספחה - האה החברתי הבסיסי גם ברברה קיבוצית זו.

חוויות גלוה היפה ויגור נמוכים אב-אם בחום המספחה המלכרת.
נצצי הניתוק סחית מגולדים והולכים על אף הצלקת שנזרה אי-שם
בנכבי הנמש.

ערב בחדר המספחה. גרעון הככור שקוע בקריאה ובמשחקיו.
אמנון וחמרי הצעירים מרפקים על אבא ואמא על הסנה הרחבה. מאזי-
נים לסיפורים הנשמעים מהוך ספריהם העטורים חסונות צבעוניות
סרהיבות עינים. לעיתים בוחלק הנומרה ביומיום הרישי, הוולך דעו-
לה ומחשש בודיו בחלל החדר. לעיתים, יקח אבא את הסנדוילינה
בידו, יפרוש סררים שילוו ביומיום סמיות כל הילדים. ויש, ואמנון
ימתח בלילה סולו, יחסת את סובבים, ובבישיות האצילית השפוכה
על פניו וניצויות פניו, יריס קולו ביימרה של"ח אדירה; וחתום
מסביב יהום המערך, "היו ימיט", "בז-ביבע, בת-שבץ". וחתום
תיקטע שירחו, בבבור הבישנות, והיךויתחשט על פניו.

29/10/48

ד כ ש ה ו ע ל ר נורה החנוכה בחנוכיית הנחושה, הנבלא
החיר באוריה ביל ושמה. מתיחות ריפים פנה ונעלמה, ושירה החג
ניסחה בחלל האויר. עומדים להם היליים; גרעון הככור ואמנון
וחמרי הצעירים סביב החנוכיה. עיניהם נעוצות במלהכות העזות,
העולות ויוודות וסלוות את אטא ואבא כשיר "מפוז צור ישועתי".
"מגיבוך סוב סוב סוב..."

רוח החורף סוכה ענפי הפיקוס מעבר לחלון, ורישיושם חודר
לחדר החמים, ופלוחה ברקעם הרישי את סיפורי אבא יאפא על חג
החנוכה, כגורת הסככים בימי קטם, וגבורות חיילינו בימינו אלה.
אור שלחכות הנרות ואורות הגבורה מתמבדים, נאשפים וקלטים בנש-
סוח הילדים, ילדי דור ראשון לנאולה העם לאחר גלומו הארוכה.

קטופים בעקיליותם, יד ביד, צועדים הילדים לביהם. נצריים
בלא-חזרה מאיר החורים לביהם - ביה-הילדים... 31/12/48

* * *

ש נ ה גדולה הימה שנת 1948 לישוב היהודי בארץ ויעם
היהודי בעולם כולו. ישנן שנים קצרות ולקופתן שנים ארוכות,
הסוגות אמנם אותם מספר ימים, אבל הן ארוכות, סופרות ומהרוב
הפגיזה בחיי אדם ועם. ושנת 1948 הייתה כזו....

ובחורן סערה ימים אלה, עלה, גדל והתמחה יור צעיר. סערה
הימים החלה בחיי גרעון, אמנון והטר, כשהיי האורטורה טיפיים
מרחבי הארץ הרחוקים, בעוד שבועם הירדן וכביה שררו שלום ושלוה.
סערה זו נברה והלכה והתקרבה באכיב שנה זו, עם היפחה הקרב על
גשר, כשחברותיהן אהרה וילדים מצאו מקלט זמני בשק, והיא
התחוללה ונפלה על הביח ביום השנה ה-15 כמאי, עם ראשית ההפגז-
ת והתפצצות, שהיכו פינני הילדים בלידיו כשסליחה והברים
והברות בלתי-לוחמים.

ובך חרה הפלישות המציקה, הרגשה האינ-ביח, בחיי יור צעיר
זה, כשהוא מנסוץ ביה-ספר "גאולה" בחיפה, באין ביה, כאין חר
השפחה המים, ובאין אבא.

ושוב, כאשר חזרו הילדים ושובנו בעקלטים, היה זה אמנון,
לשר למראד צנורות האורות - שחרו דרך הקלט אל מול בני ששכני
הקומהיים של הילדים - הכיף שחרו הילדותי "התפצצה היכולה לה-
דור ורך הצניורה"....

ושוב היו ימים וערבי כהיו, כשקולות הפיצוצים היו מועקים
אח אבא, גרעון, אמנון והטר מחחרר להעלות ולמקלט, כשפעל ראשי-
הם שרקו ביפף הגננים המתפוצצים אי-שם ברחבי החצר.

ובך, עם ראשית שנות הילדות, חשו הם, כה זאת מלחמה אדם
ועם על נפשו וחרותו.

1/1/49

* * *

ח ד ו הטעם חזרו למסלולם, אבל פעמי המלחמה - התערערה
החברה - שינו את חייה, והם לא היו "כרגיל". ששפחה רבית צנר,
ורוה הליכוד והגיבוש עורערה, ואין יורע להיכן חישוב.

... אמא נמצא היה בהרשפה כמחושך סמוץ למשך זה חרבים, ונגדא
היה שהנה עומדת המספחה על כך כפנה בחייה. שבעה-עשר שנים עברו
בחייו קיבוץ, חיי חברה חלוצית-הייחודית, ויהמן שהקופר זו אלך
הפגז. ומה צופה התחיר?...

21/1/49

* * *

ד ב ש י ב ש ו קצה השירה בשכה בין יפוח הנשאים, מסיילים
היינו לכיוון גבעות שיר-אבויק או לכיוון הקישון.

היו אלה ימים ראשונים ככה-היושע סאליו עברנו מהשק. הקופה
חדשה החלה בחיי המספחה. הקופה-חיים בחיק טאשה, ולא-עוד חיי
קיבוץ גרול, והמאוישר ביוחד היה אמנון, אשר לא פר מאמא. בכל
אשר הפנה - הלך אחריה, וקשר אליה ככחוחה אכה ללא בגול.

וכשישכנו ליד שולחן המספחה, סח אמנון כקול: "אמא, אה
מכשלה הרבת יותר טוב שטונונה" (המכשלה בביח הילדים).

היו אלה ימים של התלבדות מחודשת של המספחה, לאחר קיוד של
מלחמה, גלות, אזקקה והפצצות. ופחאוס יורה איזה שלווה, החוק
מגבול, מלחמה, מחברה גרולה, לחוך ביה של אבא ואמא, אח כדול
ואחוח האופה.

הפוכדה שלא צרם אח אמנון והטר לבן-הילדים כמחוש (בגלל
חוסר סקוב באמצע העונה, או ככלל חוסר נכונות מצד הגננת) לא
הסבירה במיוחד על אמנון כלל. טוב היה לו בניה בשטר היום ליד
אבא, ולפעמים, מבקר היה עם הפר אח אבא - שכברה כמרגוד של
הכושם שעות מספר ביום - לאחר הצהרונ.

הסוכבה האנודית השלויה של כפר עברי, ורגיפה החוש של הקטן,
כשפדרוס סודקיים הר הכרסל והרי אפרים, נמשנן חרי הגליל התחה-
זו, התחבו בשלושה בחיי הקסנים. ולעה-ערם - כששלושה מיטוה-
הילדים טילאו אח החור כצריף הישן, ללא מעבר ביניהם - לא היתה
זו כלל למשנע. אדרבא: קול שירה בלידיו מדיטה אבא על כלי דמיה
היה סטלא אח הלל האירי, ושירי ההקופה, שירה הפלמ"ח, שירי ילד-
ים ושירי ערש מסייטים היו עזי יום ועוד יום בחיים חרשים ושוננו
אלה.

כברואר 1949

* * *

ה כ ל שונה וחיים בחיים חרשים אלה כמוש - לעומת חיינו בעבר בקיבוץ. מאז הדיור הקשים של המשפחה לא היעזר על השפחה בבית. ולאחר יום עבודה כמחצית-היצרניה - עבודה שונה, עבודה שרונה בכפר, לא עוד בגן-הירק, בשדה, באזור החמשי, במאבק ובשי- לוב עם השבע - היו מתקבצים כולם בקן החמשים, משוג חום המשפחה, כשחנף טוקרטה רוחות החורף העזות, ומיפות הגשם ניתכור על בג הפח במנגינות המטר המוחף.

לילה, ארוחת הערב המשפחתית כבר מאחורינו. אחי אחי חפשיים הילדים מבגדי היום, בגלשים לכמות הלילה, מתרבלים כשאיכות, שרועים מיטה ליד מיטה, ולקול שירה, בה מצטרפים כולם יורדת התנועה.

יגואר 1949.

* *

ה י א זה בדירתנו השנייה בכפר-יהושע, והפעם ביה מסע. לא עוד צריף בן חדר אחי ומיפסת סגורה ששיטתה מקום לינה לתורים, משחולות מרובצות לפיהים בלילות, סוחכות ברביים ובכל האם למחילותיהן.

היה זה בית, חצר, וגן עצי-פרי גדול סביבו, ושטח ליבנה ירקוח. במחצית השכונה את העץ שקנינו באשרות. עץ זה היה ראשיה משקנו החדש. וכך המחילה המשפחה כשלב גבוה יותר, כאשר יבאנו סמיאר למרחב.

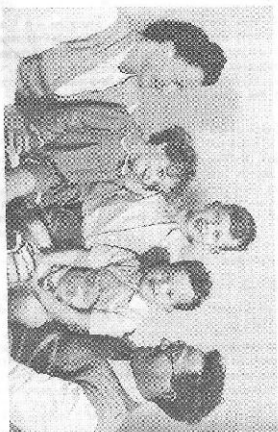
אפתעה החורף היה השלב שירד וכימה את כל העסק. לא עוד בוך דביק ששוקקים בו, אלא מרוב לבן, בו שוקקה עקבות הסגונים הנקרות בקול אירושה רכה.

כשיבאנו בבוקר לתצר החבלה לפנינו מראה הוד שפדיין לא ראינוהו בארץ. כל החצר כומחה לובן וענפי העצים קופשו והעלו עיצים לבנים למלוא אורכם. עוד לא שבעו עינינו ממראה נותר זה, ומה הרייר נשטע, כמשחף, קול מה... מה... מלוות ציוץ רך של מה... מה... וכשנכנסנו פנימה החבלה מראה שטפת, שני בריים קטנים ניצבים ליד אסט, שנולדו בליל שלג זה. האחד שחור והשניה לבנה שזכתה בכינוי "שלגיה". וכך גדל "משקנו הקטן" ונוספו לו האומי גדיים

פברואר 1949.

* *

ה ח הכירה עם הפרחים עשו הילדים בשדה, בכל מקום שפנו, עלו וצאו הפרחים. התצר הגדולה היתה פרושה לפניהם. בחזית הבית - התפוחים שהחלו להניץ פקיעתם, ומאחוריו - בגן עצי-הפרי הגדול שכלל שיזפים מכל הסוגים, שעמדו במרחתם וכליבליובם. ומיד העצים ליד הגדר, ומבית מחסן-הדיר, בכל אשר יפנו - פרות יפחו. ומה יפעה אנגון כשחופשי הוא מתגן?, מלוות את אמא בכל אשר חלף, או

ישתעשע עם הגריים הקטנים; עם "כופי" ו"שליה" המלווים את אסר
 הקיזה, ספצים ומשתוללים. כשמתחם האביב מביים, וכשיודר הילילה,
 מלווה השירה את הקטנים, עד שהחומה מתלפת, העיניים נעצמות
 והלחות אי-מי ירעם, מתקמטים בחזיונות הלילה. אפריל 1949.

1 ב ב 1 ת - מה פרשים בלילות, בכפר ישראלי לאחר יום עבודה,
 כשכל המספחה יהידו?, קוראים, מקריאים, סאדינים לחישה ולתכנית
 הרדיו הישראלית, ולאחר סוף, לפני השינה, כולם בצוואת נוחנים
 קולם בשיר, משירי הקופה וימים עברו. ואמנון, כסוב לבו עליו
 פוחח כסולו, וזועף כאם מישהו נכנס לשירתו ומפריע לו...
 אפריל 1949.

א ת ה ג הפסח ערכנו ב"סדר" הציבורי שקיים הכפר. היה
 זה "סדר" ציבורי, כשכל מספחות המושב הכבו ליד שולחנות ערוכים,
 קראו ב"הגדה" ערובה פרקי קריאה מה"הגדה" המסורתית, ומסולבת
 פרחי קריאה מענייני השעה, השירה קלחת בנעזמות, והרגשה חג אספה
 הכל. אז היה זה "סדר" פסח עם כל הפאר שמקיבוץ, אולם האווירה
 הרבועה, המגינית שנבעה מחוככי הנשמה, הוסיפו לזויה-חן לבני-
 האדם השזופים, אנשי ארם מושרשים בקרקע הארץ, כשהג האביב הוא
 חג הנובע ממעמקי נשמתם והימים. אפריל 1949.

א ת ל י ל חג העצמאות הנוגו כסמך שדמה לליל-הסדר כסמך.
 היה זה עבודתו "חג חרות" כמלוא מוכנה של הסנה, הודלקו ברות-חג,
 הוקראו פרקים ממלחמת הנבחרה, ושירי הפל"ח וההקופה הירדו באליל
 החדר. הארונה המגינית הוסיפה להתרוססות הרוח בערב אביב זה.

אח הבוקר בילינו כסולו בסביבה, כשהילדים ובראשם גדעון, רגים
 לשנינו ונהגים מדיון של יום זה, פניהם קולנות וזוהרות, ואנו
 מעלים מדי פעם וזכרונות יום השנה שעברה, זה עם-בוקר יום ה-15
 כמאז החלה התנגות והמלחמה ניהתה עלינו. דומם, שלא שנה אהם
 חלפה מאז, כי אם עידן ארוך. וכמה שנה חיינו: חיי הפרט האזמנה
 בישראל. יום העצמאות - יום השבון נפש לפחד ולקט. יום בו זכינו
 לחיות דור אחרון לשיעבוד וראשון לגאולה. יום העצמאות...
 15 במאי 1949.

ש 3 ת הילסודים הש"י החלה, כשאמנון ומסל בורשו לגן-היל-
 דים בכפר-יהושע. עברו ימי החופש, כשהם מכלים כחברת הילדים
 השכנים ובחברת האח הכבוד בשוליים, טיולים ושחקים בכפר. עולם
 חדש נגלה לעיניהם בגן הילדים בכפר, טיולים עם הכננת, שחקים,
 כיור בחימר, התבקות וציורים. עולם ילדים שכולו טוב. וכי לא
 יהיה טוב לזוג הכאומים הנחמרים האלה אמנון והסר?, כשפניהם
 הזוחלים והמפייכים שונים כל נפש. שנה חדשה החלה, שנה של עבודה
 והתערות בחברה חדשה, הרה כסובב, בשבת-המספחה שמשט מרכז
 החיים של מספחת העבודה...
 --- 1 ב 1 ין ראשוני כשפרי החג, חג ראש השנה, היו הבולים
 שהדפיסו לקראה רחג. ומה יקר לנו יותר מזה"ל שלנו, וכמה ימים
 וקרובים ללב בולים המגיבים אלה, הנושאים עליהם את סמלי החילות
 בולי "מועדים לשמחה"...

וכן החלו בולי ישראל להיות אורחיינו היקרים בכל עת.
 1/10/1949

ח 15 שנים מלאו לאמנון והסר. ולכבוד יום חג זה קייסנו
 את מצווה הנטיעה, נטיעה עץ לכבודם. בכל הבינו רבישי זכרון
 לנו, אנו צריכים לזכור ממיר את המצווה של בנין הארץ ובריש
 השטפה. וענה, גם לכבודם מלאנו מצווה זו...

ח ד ר מ ת ה ע צ י ס ט ו ק ד ש ת
 ל נ ט י ע י ת י ע ד ו ת ב א ר ן י ש ר א ל

ל ז כ ר
 בנימן זאב
 הרצל
 י ו ר ז
 ה ה ס ד ר ו ת
 ה צ י ו נ י ת

ק ר ן ק י י מ ת ל י ש ר א ל
 עץ אחד ע"ש הסר ואמנון נעדיי במלאות להם 5 שנים
 נטע ע"י הוריים.

הועד הארצי לקרן הקיטה לישראל בארץ-ישראל

חשרי הש"י

שנת 1949 הייתה גם שנת מפנה בחיי המשפחה. מיי הכרה
שיוהויה-קירובית, לחיי משפחה במוש עזריאל. ליכוד המשפחה לאחר
פירוד וניחוח של ימי מלחמת הקוממיות, הביאו מפנה בחיי המשפחה.
יותר מכל הילדים נהנה היה אמנון משנינו ומחיים אלה. יחוק היה
לאמא, ושקטת האהבה והחיבה בחיק המשפחה ובמסביבת החברים השיפו
גדולה בחיי נפש. חינוך הפליז שלא מש מפניו, המטול בכניסות
מפצית, חיבבותו על כל ראווי, הן הנדולים והן הקטנים בגן.

את השליש האחרון של שנה הלימודים הש"ס בילו הילדים בגן
הילדים, ובמחצית שנת הש"י, עד מלאו להם חמש שנים. התפרו יותר
ויותר בחיי חברת הילדים העצירים - ילדי הגן - בחייתם, כילוייהם
ומשחקיהם, כשאמנון וחבר האומה, ולעיתים קרובות עם גרפון, מאח
המכוד, מפלים בחיק השפע, האופף אותם היד.

12/31/49

עבדו דת השירות כמנהל היצרניה בכפר יהושע - שגרמו ללח-
לקוניה של אבא מפקודת השרה, רחוקהו להחליט לעזוב את הכפר,
ולחזור לעבודת האדמה, לפחות כשכיר, אם לא כפחייש במושב, דבר
שלא ניתן למימוש בתקופה זו.

"...אנו קונים בית בשכונה נוחה-עוד ע"י חנה-תקוה". כך בישר
אבא, וקרב שבת כשבא שפודתו כמנהל "גן-הירקון". אבא הסתלה
עליו בחמישה-ובחפץ. איזה בית, ואיפוא? ומגן תקח כסף לקנות
בית? ואיפוא זה נוח-עוד? ...

"ביום האחר במאי - התחיל אבא בסיפור - החלמתי לנצל לנחה -
עוד, כיוון שגודע לי שיצחק וחתייה גרים עם, וזאתו נובל למצוא שם
דייה עבורנו. החלמתי לחפש דירה שלא תהיה רחוקה מ"גן-הירקון" וכך
שלא תהיה קצור צמח. אובני עירובי ולא אוכל להסתכן ולהסתכל
לחיי עיר. ומקום כמו נוח-עוד - שכונה פועלים הבנויה בחים
קטנים ומגורשים למשפח-קצר - שבה את לבוי..."

"אבל איך, וביצד הגיים טכום של 1500 ל"י?" תהה אבא, ואיך
גשירי אזת? טוב, הראא את כלל הרברים. וכך התגלגלו הדברים ונ-
כע מקום מגוריו לעמוד לכוא, כשכונה נוח-עוד.

5/5/50

חלימודים, ומועד השינוי המשיער של הבית בנוה-עוד. וכך נכנסה
המשפחה לקרקע הקיץ, כשהקרקע באופק; תקוות עזרה בשנה, במרחבי
המבט - לאבא, עבודה למי רוחו, ודירה - בית קטן וחצר למשפח-קצר
בשכונה פועלים המוקפת שדות ומרשיים, שכונה שקטה מהמולה עיר,
בחוף ציבור פועלים והימים ועולים, עם עובד זבונה מפרשים,
בחפשיה ומלאכה.

30/5/50

טו 17 מוף הגיע הירב התקווה, כאשר יעקב - נהג המשפחה -
הגיע בבוקר והחילונו להפגים את כל "הרכוש" החי והדומם ולהפרי
שידיינו בכפר-יהושע. טוב אחריה המשפחה, ועלת לביתנו הקבוע
לנוה-עוד בשכונה למחנה-תקוה. טוב נחיה יחד ונוכל לננות אה בינהו
סגורנו, לחזור לחיים מסודרים כשאבא ואמא נמצאים יחד עם
הילדים.

וכשהגענו לנוה-עוד החלה המלאכה. טיורר הבית, טשח החי, הקפה
דיר זמני לעידיים, קביעה מקום הלול לחנגולוה, ניקוי החצר ופי-
פול בעל החדר ששררו מפרשים שעליו נבנו הבתים. עבודה רבה
לפנינו, עבודה גדולה להפוך מקוץ זה לבית משפחה - משפחת עובדים.

15/7/50

החלום הוביל. אבא אמ מחדירים הילדים עם ילדי השכונה,
מכלים את הימים בחצרות, בין הבתים, כדרכים שידיין אינן מלוליה
ומחווה לקטשה שחמי שחקיים בין בית לבית, כשהחצר והדרך מהווים
מרחב אחד גדול כלי גדרות וכלי מיוצום. מה וטם צורה בינהו חז-
שוח ומשפחי דאט ליד הבתים. סאחורי ביתנו שמהרע כרם שקיים עזוב
ירבח ילדיים, בו רזועים הקוים, בו מחרוצים הילדים, טה עולטם
הנרחה והקוסם, ביגות לעצים שחודשים מרבידי היקף המצויים ופרחי
היקץ שנוחרו לפליטה בעונת חום זו. עולם טבע חופשי, כשמשמל שמי
החכלה, וקרני השש המציפים את היקום הנרחב, כשמפרחת התגבחה
הגבחה, מוגרבת את האופק ומשפחה גבול לעין ולחמשבה. כחטי על
זעירום טובבים את הפגים דלי העלים הזעירים של השקדים הסוננחים,
כאשר בצילם מוצאים מנוחם, העינים והילדים נבגורו חום הצחרים.

צחירת סכונות מכשרת אורחיה. ומי? בודאי הודו יוסקה, הסופיע
לעתים כשבחוחו מוטהף אתו את כל המשפחה לטיול לים, או לנסיעה
לרמת הארץ הנבנית. וזורה על סכונותיה הגדולה של יוסקה, כשהאוריה
מרגינה וקולות זמר פוזחים ועולים, שירת הארץ מרוגזת מעיות
כולם; שירי אדם, מלאכה ופכוות, שירי קרינת שירי מאבק ומלחמה
שלא מכבר עברה עלינו. עחה, שקטה הארץ מהמולה קרבות, פוסקת
כבניינה, על אף צחצחי חרות, איומים והתגרות שכנינו הוומסים
והמתכבלים.

28/7/50

בִּיהִס הַיְסוּדִי וְכַתוּת הַהַמְשָׁךְ
כַּפֵּר יְהוֹשֻׁעַ

סְכוּם הַיִּשְׁגֵי הַלְמוּדִים

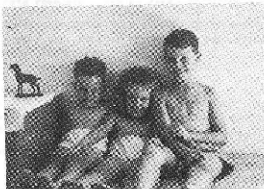
הַתְלָמוּדִים - הַתְלָמִיד אֶלְיָהוּ - הַיָּמִים כְּמִלֵּשׁ א. מ. ג. א. ב. ג. ד.
אֵתוֹת וְחִמְשָׁתוֹ בְּלִמּוּדִים (בְּרִשְׁמֵתוֹת כֹּלְמֶנֶס):

(1) התחננות	10	(16) ביאורית כללית וסדנית	
(2) מלי הקצרים כשרות צבורי	8	(17) חשבון	9
(3) עברית	9	(18) הנסח	
(4) שפרות עברית הללית	9	(19) סבב חי - בילגות	9
(5) דקדוק	9	(20) מיסיכת	
(6) חביב	9	(21) טיפוח	
(7) סגנון	6	(22) ציור	
(8) תורה		(23) טילאכט יידי	
(9) נדב	10	(24) התפעלות	9
(10) מלודית	9	(25) הנחיה	8
(11) היסטוריה עברית		(26) הנגלית	
(12) היסטוריה כללית		(27) קיט	9
(13) מלודיות העצמות		(28) סגנון יידי	9
(14) מלודיות הנסח הצבורית		(29)	
(15) ביאורית		(30)	

אֵתוֹת :

סוּךְ הַחֶכֶם

י"ג אב ת"ש

עוד יום, עוד יום ועוד יום, וימי החופש הגדול המו, בלב
נרגש וסוער מלווה אט אט אפני וחמר הנכנסים לבית הספר, לכתה
א' שלב חיים עבר, לא עוד ילדי בן כל אט ילדי ביה-ספר-ורנש
רוגש לקראת הבליט נודע, לקראת חברה חדשה, חיים חדשים, עול
חדש.

המו ימי הגן, הלפז ועברו ימי השחקים, ימי לימודים באופק,
וחלב זע והוזהה לקראת מה?

צנע בארץ ומחורו בכל, והיקום עשה אט לתאומים, רקס
בכשרון ירית שני היקום עשויים ספר ירטה, יצום להפאה. אין
דבר, יכואו ימים שגב הוי-עוד יופיעו. וביתמים מוכנים אמנון
וחמר ל...

וביעון המכור, האח הגדול הנערץ בעיני אחיו ואחורו הקטנים,
שסע להם סורה דרך במביכהם החדשה; בית הספר, השכונה, הביולוגי
והמשחקים.

וכשאבא יואס יוצאים לפה-ערב לביקור הורים בחל-אביב, הרי
עליו האחריות, הטיפול והשכבתם עם השיכה.

10/9/50

חג הסוכות הניץ, חג האסיף, חג השבע ותג לתאומים שלאו
להם שש שנים, שיהלו ענה אה לימודיהם בכיתה א' בבית-הספר.

עברו ימי החופש הגדול, הילדים ועוברים ימי הגנים, עוד מעט
עם זמתיים יכנסו לסלילים הרגיל, לימודים וליבולים, היו ברת
כית-הספר, עזרה סה בבית, השם הדיני תפתח, החצר לנשח צורה,
ערוגות הפרחים והירקות שמחריים כה, ונכתה היא לחורף - עונת
הנסועה - בה ינשעו עצי פרי למסויים, תוקעה הגדר ספסיר, ובנה
דיר לעידים ומעליו שוכך ליוני הירוא וסוכנים והחופים בו.

הגים ומופדים, ביקורי משפחה הקרובים ענה אלינו ואנו אליהם
הם הקיץ, ספקה הרחיצה בים, הסחיו קרב ובא. ולעת ערב, שוב נשמע
השירה בבית, כשאבא מויה אומח בגינתו, שוב פוצאים כדמרה לעה
השינה. זמרה חרור המספרה על עליה והתפלה, מאבק ומלחמה השחרור,
הבי ארסה, טבע ולאום, שכרבייל, אמנון הוא הכולן כמקלה זעירה
זר.

ס ת י ד, חיו שגרה בבית הספר בכיתה א', צעדים ראשונים
במכתב הקריאה והכתובה, עיון וקריאה בספרי הילדים, שער כה סח-
ענה נבוצה בחפונותיהם, ומפתח; אות לאות מתחברים הם למילים
וחפונות העולו מספרות.

צנע בארץ, בביחנו לא הורגש, התרגולולו השילוו ביציהן, הקיזים
שפעו חלב שחמן ביריה האמונה של אטא לבגינת עידים עשימה

ומסובחת, הירוקה שאנא סביא לצהים מגן-חירק, כל אלו השרו ריח
שונה, ומה עזי; שמרי פעם אפשר היה להפריש משוב שסענו הזעיר
למכתות מבהל-אביב.

יום גורף יוב וסארע שאורע, ותג החנוכה באופק, בודאי
שלקואו, לקראת חג גדול ונהדר זה, נרתמים הילדים ככל מעשיהם
והזריחה, עוקפים בהכנות לחג, ובנוסף לכך; מארע שני, קבלת
הספר הראשון.

חנוכה, שוב חגוגו חג זה כשימים ובלבכינות. לקול הזמר "פעון
צור יסועמי" ולאורות הנרות המהבהבים, השלהבות הנעוה, זעוה
ומספרות על גיבורי קדם ששמרו את ארצנו סכובש זר, כיצרו סרינה
ישראל, מיהוה קעדהו והחזירו לעם את חרותו.

ובכא כן היום, חגשים אנו בארצנו. "מכבים" עומדים עליה למשמר
בפני כל צד, זד ואויב. עת ישראל סמבץ הפוציהו, כונה ומחיה
שכמה נצמון ועץ חננו.

חנוכה חשי"א

פ ס ח מסורתי היה לנו סנה זה. סוכנים היונו כל המשחה
בבית סנא ומכתא - הורי אטא נהל-אביב. סבא נראש השולחן, לבוש
לבן, סמב על כרים, סורא כ"הגוד", אל סול שפע נרות דולקים,
מחכהבים, כאילו משתחפים הם כפיצורי ההגדה וספריים על חגי סנה
זה דורי-דורות. הילדים המסובים אנניהם כרויח לנעימה הסטורחית
הסתגנו של הקריאה, כשפריים בני דורנו משתבצים מפיוח הדור
העצור ביול סדר זה.

וכסמה "הסרר" ויצאנו החוצה אל סול השמים הזכים והלבנה
הנוככה אורה הסספי על היקום, הורגשה בושמה השלווה, התקווה
והאסונת כחרות ישראל, קיבוץ הבלויות ובנין הבית השלישי שיעמוד
איפה אל סול כל שסנאינו הדוגנים, המסרבים אף עתה לשלום אהנו.

סנה - חשי"א

הימים סנין סנה לחג העצמאות, ימי זכרון חם, המעלים בזכר-
וננו את כל אומח הסאוריעה שקרו כסרן זמן זה עכבר הלא-רחוק,
ואשר שידנו את סהלך חיינו במידה רבה ביותר, ועולים הזכרונות
על השואה וסאבק הגבורה של סורדי הגישות, על התקפלה והסאבק
עם השלטון הבריטי בארץ, ועל הקרבות כמלחמת השחרור, הקרבה
וגבורה של פרשים ונקודות ישוב שעמדו על נפשם, ועל הקורבנות
הרבים שהקרנו כסאבק אבינו זה לחיינו ולעצמאותנו.

9/5/51

ב ד ל י "מועדים לשמחה" הגיעו לכיתנו. מווייס היינו על מדורת הבולים הפוקדות אותנו עם הופעתם. בלוי ישראל, הופעתם ציינה במר שנה וחילול שנה חדשה, זה שבועיים שהילדים בבית-האפר, ואסנרן והמר בכיתה ב'.

עברה חמה הנופשה, ושבו ללימודים, שקדוהו ורצונוהו של אסנרן היו למופת. ועל חיובו הנסתר על פניו, ניכר היה ההסוד הילדותי. לנפרים על ההגים והמועדים, על ראש-השנה ושירי השנה החדשה, על חג המוכות - חג האשף, והמוכות בהם ישבו אבוחינו בצאתם ממצרים, אפקים מרחקים מעבר לחיי היום-יום, וניקע זרע החדעה על השמילות לעם עמיק וימוי.

16/9/51

* * *

ו ב ט ו י ע ו ר ר אסנרן והמר שנתנו ונפקו עיניהם, עמרו לפניהם אגרטל המחיים ועובת מקושטת ולצד - על גילוי הנדיר הצהור - ברכה אטא ואטא ליום הולדתם השביעי.

חג המוכות היה בבית לא רק חג מסורתי, כי אם גם פרטי - יום הולדת של אסנרן והמר.

עברו כבר שבוע שנים מאז אותו בוקר של חיל-המועד סוכה, בו נולדו אסנרן והמר כנבריה. שבוע שנים ארוכות רבות טעם וסאורעות שנה אחרינה ולפתחת העולם השנה, שנה אטק ולפתחת השחרור, ושבועות מדינה - סדינה ישראל השחרורה והעצמאית. דור ראשון לב-אולה, שגדל והחפתה בתקופה גדולה זו, נעם סילדתו רוח דאורעות הגדולות, חמה כפינו אטק, מלחה, בנין ויצירה.

בני שבוע. הילידי בית-הספר, קוראים, שופעים קריאה ספורים וסאורעות מאי אטא, אטא ונירעון. פציצים ב"דבר-ליליכ", משתלבים ומשחזרים לחיי היום-יום, היו המדינה והעם.

סוכות - השי"ב

* * *

א ח ז ח ט חסח, חג האביב, תגננו בכיתה בהשפחתו חברים מהמסע. קלטן ורנקה ונניהם, היו אורחינו בליל הסדר, והמסחה היה רבה, ושרחה על פני כל.

"ההגדה" שהוקראה - לפי המור - עיי כל אחד ואחד, כללה פרק-ים נבחרים מה"הגדה" המסורתית, ופרקי קריאה מה"הגדות" סודרניות של משקים, שכללו מיטב הקסעים מפניני דיומא, וקסעים שהתאימו לרוח זמננו.

מקי הקריאה שולבו כפירה, שירה נעם, אביב וקציו. שירי סוף-דור ושירי הארץ שחברו כדור האחרון, שירים שזרנונו בילדותנו ועברו עתה לרור השני. זמרה רחב הידהדה בחלל הבית.

ובקסענו מה"סדר" - לאחר ארוחה מעיפה ובהנה ויצאנו החוצה ללילו הבחיר של סחר סכפיה החקוף במרום השמים הכחוליים, הרגשנו את הנאת החג ומשעולו. חג חירות לעם ישראל. והפילתנו היחידה, החיישית שנשארה כלבו של כל אחד ואחד היחה; תפילה בנין, יצירה ושולם עלינו וטריגנונו.

ססח - השי"ב

* * *

את יום העצמאות תגננו כרגיל בבית, כשיום זה מהווה את החג-ההביגי בעומר כספר השנה. עוד נקדם החג לכש הבית ססחה וזילה, וסיפורי ואטא קלחו והתחרו בניגודם על אותם סאורעות - שנראה היה כאילו היו כעבר הרחוק, אבל למשעה עברו רק מספר שנים סאז.

וכשהגיע הערב, נערך השילוח החגיגי כשעליו פרשה מפה צחורה נרובה חג. ארוחה חגיגה לזומה כקריאות סאיפורים, שירים וכמכות על מלחת השחרור והג העצמאות, היה זו כיען "הגדה ליל חג העצמאות" שולבה שירים מפניני היום. ואידו שירים שלטרונו בילדותנו לא היו קשורים לחג זה. שירי אידה, עבודה, הפעלה - שירים של סדס המאבק ומלחתם השחרור, וכסנרן, שירי הפלטה"ה שיוו שגורים כל.

עם אור בוקר למחרת, ירדנו לחל-אביב לחוגה כמעד זה"ל, החקסענו ברחוב ארלוזורוב, ליד ומסול בסח ההצדקה וחוינו - סלאי ססחה וההרומפות רוח - בבוה זה"ל, כוח הסגן העברי, על כל שלוחותיו, כוונה הרגלים, הג"מים נושאי הניסים, הרכב הרב והמקנים עוצרי הנסימה.

היה זה יום סלא חוויים הנמדתה אי-שכ בלב, סאסכיות לחוג-יום חיי דעם שנים האחרונות, חווייה בניין, יצירה והחנהלות כרחמי הארץ, לסן הגליל ועד אילה.

יום העצמאות - השי"ב

* * *

ה ט א ר ע החשבו בראשיה שנה 1953 היה יום הולדת ה-13 של גרעון הכבוד. אב הרב-סגורה חינוני בשני סלבים, זאחר היה השלב המסורתי-דתי, ובו עלה גרעון לחורה בבית-הכנסת שליד מגורי סאז וכנסת - הורי אטא - שכוונה כורדיה כחל-אביב, ה"קתלי" כלל את שני הסכים והמסכות והחפון" דודים ודודות ובני רודים רביים.

השלב השני החל בשעה האחרים כשביחנו סבלא "משלחת" סוכות של חברינו הסובים שהגיעו מהמסע ומכל פינגה הארץ. לקריאה ארוחה חגיגית זו "פיססנו" מפוד סודע סספר אפרוחי כרבורים צעירים, שבריסס סולאה, כושלו וסויגנו. היו אלה סעודים שיוחס גיחה למרחוק, מפשי ידיה של אטא.

וכח נמשכה הרב-סצות ששעות הצהריים ועד הצות לילה, כשקבוצות אורחים ובני משפחה כאים והולכות, וכסידרה החכה ויצא ליל - ליל מוצאי-שכה, החלו לרלווע בני המשפחה סתל-אביב, וצחלה, שמתח וריונה סלאו את הבית.

אכן חגיגה שספחהה והכריה, כשהבית שורה הרגשת מיסוח וסע-הה הובועה טפוס חלב. היה זה ירח ביתנו. לא חגיגה בר-סצורה באולם גדול, כשכיבים מסובבים, והמסירות שורה אי-שם - אולי בחצר. רק בבית, כשהבית במלוא סובנה של סלה זו, שורה על הסטובים כולם.

1/10/53

ה ח ו פ ש ד גדול החל. חכה קופנה הבחינות ואיהה נגמרה עוד תקומת חיים, עוד שנה ארה בחיי הילדים, ושוב כונצחה הנופה זו כמסגרת הביתה כסמפרימה הסודה, וציבור הילדים והילדות ישבוה וקומרים שורה-שורות, כשעל מניהם שור; מי צחק על מניו, מי חיוך ביישני, ומי הררוהים גיבשים מעיניהם.

ושבו ימי השש והבילוי הרביל בנסות החמה, כשאפט והילדים נפגשים עם אבא החורג סעבודתו לאחר חום יום עבודתו כחונה. נוסעים לבת-ים ויורדים מיססה להחנה, רוצה והרפלוטה בחול חוף, עד כוא השסט היטה ואנו בדרכנו הביתה.

"זריז", כך קראו לכלבנו השטן, ואכן זריז היה, אמיץ לב, סמלא וכוונה כשומר הבית והחצר כנאסנוה. לא אחת מנחה היה את החבל ששקשו סחחח לצץ התפוז. וכמבור, שוחף היה וחבר לשחקים של הילדים. בכל אשר ילכו - "זריז" שם. אבל אזי לשישג גבולו בחצרנו. זועף, גובה, קופץ ומנסה לתנח אסוריו. וכשהצליח כדבר - מתנת שכיכה היה הלוקו של פורץ זה, עד אשר נלקח "זריז" להרדתו ולעצמו, למלונה העיריה לבדיקה, הנושא כלבה הוא, אט לאו.

וכס"זריז" נוסר על הבית והילדים, יכולים אבא זאמא לצאח לקח-ערב קריצי לבילוי ולביקורו המספחה בתל-אביב. אמנון וחמר, חחה המנחה גרוען הככור, נשארים בחצר ליד הבית. רחוצים, לבושי מיב"אפנה, וידיעים הם, כי עם השיטה עליהם להיות בחדרם לשנת ליליה קריכה.

אוגוסט - 1953.

ה ח ו פ ש ח הלימודים החלו. ואמנון והמר חסידיו בית-הספר כביחה ד'. כיתה זו אינה נושבת עדיין בין "הגדולים", אבל יצאה כבר מהחום "רקטנים", בני כיתה א', ב' ו-ג'.

יש צורך להחיות ספחה בוצינות יחר ללימודים. והם כה רבים

וכברונים. ונוסף לכך, אין צורך כאח הגדול או כחורים שיקראו ויספרו על הנצחה. סחוף "דבר לילדים" או "דבר השבוע", המגיש בכל יום שישי הביתה, ומיד קופצים כולם עליהם, טזינים עיניהם -אישית - כהסוגיה, ולאחר מכן בבחבונה; הן המסורים לילדים - "דבר לילדים", והן המסיות על עניונו ריומא המלווים חלוצים כ"דבר השבוע".

והמיסו הבילס ביותר להחקרונה החגים והסועדים הלוא הם; מעטפה הבולים המורחח הביתה לשפחה כולם...

בולי "מדעים" לשפחה השי"ר. הבולים נושאים הסונה אינונה הקודס כשלושה בתי-כנסת כארץ; ירושלים, סתח-קהל וצפת.

11/9/53

ו כ ך הילפים הימים המעטים סבין החילה הלימודים לכדת החגים הבאים עלינו לטובה. חג הסוכות הביע, חג הכפול וכספול, בו נחמנו ימי החג עם החגיגה האישיה-סרטיה, יום ההולדה של אמנון והמר.

ואכן עברו כבר השש שנים, והחאופים כבר בני השע. האומנם? הככר עברו ימים רבים אלה?

ובחוף כל אלה שוב ההנכלוויה סמסירות של האויבים ססביב, הסתנוויה, רצח, התקפוט ומיקושים, והשלום עורגנו רחוק. וכך נכנסים ילדינו לשונה העשיריה.

1/10/53

ה ס ך חלף. חזיו עבר ויסוה החורף לקראתנו. חיו אמנון סנההלים במסלולם הרגיל של סילר שכתנס לשונה העשיריה. עם שובו מביה-הספר, ולאחר ארוחה הצהריים המעמיה שאפט בינה לילדים, סמחישב הוא להכנת השיעורים, הקודמים לשחקים ולבילוי. כשקידה שולף הוא ספריו וסחברויו, סטיים נושא וסחחיל שני. וכך, כעבור זמן לא ארוך, נאריים שוב הספרים והסחברוח כחיל, סוכנים ליום המתח, ירתח חיום - יום החורף הקצב - מוקדם לבילוי ולעודה בסשק החצר הקטן.

קול סשק כנפיים מעל משר העופה-הערב של לחקח חיונים חסע-נה, הסחרוספת ויורדת הליפוח טגב השוכן, חכה פענלים סספר אל מול שמי ההכלח המסולאים עננים השטיס; לבנים, אפורים ושחורים, הקועלים מקצה האופק. ו"זריז" מכרכר לו סביב סביב, סמפיע עיניהם כאופק; זמי החורף קריכים, לילוחי ארכים, ואני?

יחד הערב. סכנסה כל השפחה. חלונות סגורים, אורות נדיקים וחמיסוח מחשטה בחלל הבית. קולס ורדיו סמפיע קילו, נעיסות,

הנתיב לנוער, חדשה, מיטיבה ומיירה. רמיכות נשלמות ומצפנות. השנים, האמונים אנון והמר ראשונים לשכיחה, כשאוהיה, לאחר זמן, אף בקרן הבכור. ידע שמלאך התבונה פורש ככפיו עליהם, מפיללות העיניים הלך ושוב לאורך שורה הסר שנסגר, סוסט לצר והראש שוקע בתבונה בכריחו החזרה.

נובמבר - 1953

* *

ת ד ה מ ה וצער רק אפפו את כיתנו. סנהיב הרור, האישי שידע להתחמם מעל קסני האמונה, האיש שידע לעימ את חזון המטב-חיות והעצמאות היהודית בפרטך חיי, ונשט אז התנה ייורר הנגבר. לפה נסדוף, השבע טרוריים גם מתכריון? החללים להגשים בחייו את הצור של פינה סרתיבי הארץ השוממים? היתנהו בדרכיו? שאלות רבות סקננות בלב, ואולי דרכו בשפת נכונת?

כל הימים היהודית השמחות בנית, והאורה היתה רווייה חייו ודרכו, סנהיבנתו ומלחמתו של בן-גוריון הראשון בעם.

8/12/53

* *

נ ס ת י ר מ ה כשאורע הסתלקותו של בן-גוריון סנהיבנת הסרינה ומתפזר ראש-בשלה, מעורה עער רב בחוגי הישוב בארץ. למה? וסדוף? שואל כל אחד את עצמו ואת חברו, ואין סמנה לשאלה זו.

נסתיימה שנה בה אמנם הוקל הצנע, אבל סמנה הוסר העבודה הרחה ואולי משמחות שקפו כסבל של כולה כאונס, המחשיה נפשו של האדם היוצר, החש כמיותר בעולמנו דר.

נסתיימה עוד שנה למדינה ישראל, כשהשלוס עדיין אינו נראה באופק, והעולות הסתגלות, שור, מיקוש ורצח משתוללים בספר, ומי בני ישראל? זקנים, נשים וסם? קפדיים בלא עת.

נסתיימה שנה, בה אור הישוב בארץ כוחוה בניה, הפרחה שפסוח, ייבוש ביצות החולה, התחמה מפעל המים הארצי-הכביר, סלילה כבישים נגב והחייאם סדום, ים-סמל והערבה ואילה, וכל זאת סול התנגס-ויות, רצח והפרעות זדון של אויבוננו.

וכשליד האחח מחזקר באךר הבנייה, סתויקה חסניה בשלה. צאיל סבביר כוחו ואוננו, ונגברתו היא הערובה היהודית נגד כל סונאינו ססביב.

31/12/53

* *

ל נ ג ב, לנגב, נשקפות שמחות בנית. סה אנו עושים לקליטת עליה וז הסתופחה בידיהים החמישים כיתחי הנגב? סה אנו הורמים לכך, כל אחר סאנהו? האם לשבת כאן כסדרו הארץ היא חלוציות?

ומהרהר אמא: כפיס ביכולתי להרום זיריקותי הרבוב בשפת ה-קלאות, אז סה אנו עושה כאן? צריך להרום, צריך לזנו דרופה, והההורים דוחקים והובעים מפשים.

20/1/54

* *

.... כשה"אופק" - שהוצטר לאבא בעבודתו - יצא שייסוף כללי ונדרס להרצה, הרב ברודמנות זו, שיריה לאבא ספמים, צתה ספרו נכספת והיא "אמרידר". ראוייה היתה נסיעה זו שהלה סאוות"שלב" עבדה לאורך כפיס החוף השומם סארם וסרסב בואך למבדל-אשקלון, ליקודר בשינה סמפים זו שסמט "אשירי", לארר שהייה, סיוור ודה-בסמיה סאווירה רנעיה והרוצע, סמה הפכוניה וחזרה הביחה דרך כפיס ג' וליס.

מתחבים נגלו לעין, סדות ירוקים משחיעים הרחק הרחק, ומסווח עולים ובוקעים הרי יהודה ונבלעים במחלה סמים אביבי.

שוב עולים דרמורים, וכנותה משיכה לנגב גוברים ודוחקים לעיבם את סרכו הארץ, להרלים, למכאז כית כורס רחב ידיים חרם וצעיר זה.

פברואר - 1954

* *

ז ו ר ע פ סלה-עקרבום שכחה כרהמת אח כל הארץ, חדרה ללבנו כל, והיחירה כחתיי הנית, עליה, בניך ורצח חמים מפסע סל-וויס אותנו כל השנים, כל ארצנו ספגה וסרפגה דם יהודים, סכל רצונם הוא לחיות בשלוס בארץ. וזוועה זו עלה זכרונות ומיספורים על זיוקות רכוב של רצח כרסיים סליוו אורנו כדרו אחרון זה. ושוב עולים הסיפורים על הסאבקים טרם קום המדינה וכאז מלחמת השחרור. ישוב קולטים חילדים אל סארות-זוועות אלו בחוויתם הנפשיה וביחיתם הקצילים. ושוב נשאלת השאלה עד סתו? כשהתשובה האחת והי-חידה היא עד שנהיה רבים וחזקים בארץ, סכל אויב ידע ויחוש את נחת זוועה ורגובנתו בפעשים אלה. ושוב סודבשה הכרה שהקליה, התחישכות בכל פינה הארץ ומיתוח כוישר בסוננו, חד חס. ורק הפסמים ינחילו לנו את הכוח לכנות את המדינה, למכרה ולהפסיחה.

18/3/54

* *

ב ש ב ו י לאח הככור נרעון, לא היתה זו שאלה של "אופנה". והחלטה היתה נחושת שנוא יסעךר כניה-ססר חקלאי. כי בית-ססר חקלאי איבנו רק "כית-ססר", אלא פסוה יוהר סתו; אורח חיים, חכרת

נקריים, ומכאן שלב של חיים, הפותחים דרך לעתיד. אולם הפקיה
 הינה קשה מאוד. שאיננו הינה "כדור" - "כדור" זו "פירמה" -
 אולם ל"כדור" טקלים רק סביחה י, ומה יעשה קר אף. ואז צא
 הכניחה; כיחה מ' ילמד כעיונום ולאחר שנה יעשה טאמץ להחנק
 ל"כדור", להרוץ את "הילול" ל"כדור" בצפון, לא הינה אטא שנה
 כלל. אבל, איך אוסרים? נחה ובראה, בינתיים, "עיונות" אינה
 רחוקה. ועוד "שליש" משנה זו יש לטור, נראה!
 אפריל - 1954

* * *

ו ב ר ה "הורע" - שאבא היה פועמדיה כחוח "שלים" - טקימה
 הוזה לנידול דרעים בנגב, מול מושב חקופה. ידיקה זו שהייתה
 לאבא, הדליקה שוב את לפיד התשוקה לנגב. ולמה לא יעבור לשם
 להיות טנהלה ולחקימה מבראשית?

וההשיקה אינה נוחת מנות, ושבו שיחוח כבית על החלוציות
 וההגשמה, על התורה נגבה, אתגרנו כיום, על זרחים הדרושים
 כניה וכיבוש שמפוח, ירע ונפיון וחוקים, בינתיים, שיחוח על
 דבר צעד כזה.

איך אפשר לעקר את הילדים מכות-סביבתם שבה התערו בה?
 נשמעו דעות. ביה-כפר טוב, המורים והמחנכים סטורים, בעלי מטרות
 היגיוניות-פועליות. ומה יהיה שם? הלעקור מכל זה?

אבל הילדים בינתיים נשארים דברים, הלב כוסם וכפיה, יש
 למשש את הדופק כנהנה...
 אבגוסט - 1954

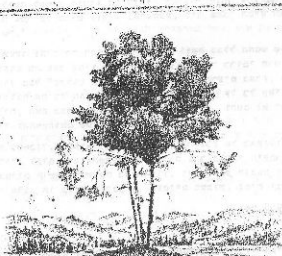
* * *

ג ד ט ז, לרשמים שהגיעו הייתה כמעטוניה, זכו הילדים לטפוח
 את מיפוריו של אבא, ערשתחך כחפרון זה כקשר של הולילית שיפוח.

בחלק מזולילית הטיפוח, שלא היו כפניה גבולות, ויכולה היחה
 לעבור בין צווי "כחולים" וה"ירוקים", "להרוג" ו"לפצוע" לוח-
 טים, או "לשחרר" שבויים שנלקחו לא לפי חוקי "המלחמה".

היו אלה ימים סלפני החבים, כהם "מדר" אבא לראשונה את סר-
 חבי הדרום מעל קופנוקר שקיפץ בשדות התרשים, עלה בנפות וזנה
 ואריות, בהם היו פרושים הבוחז "הלושטים". את שקור המנוחה
 ותחילה כילינו כצומח פאלוג'ה, כקפוח שהיה "כס פאלוג'ה הספור-
 סם עוד סלחמה השחרור. המים והאוכל הובלו באבק רב, שחור לתוך
 הגוף פניה, וזכה לסקילה כמקשה 'עיראק-סואידן' בהפוגה קצרה
 שהייתה לנו בהסרון.

"וקיני - מסוון אבא - עיני חקלאי, לא שכנו סיאוח את המרד-
 בים העצומים ההטריעים סדרום לכביש מגדל-בית-ג' וברוק, והמחנכנים

**תרומת העצים מוקדשת
 לנטיעת יערות בארץ ישראל**

זוכר
 בנימין זאב
 הרצל
 חסותרות
 הציונית
קרן קימת לישראל

תורמת העצים מוקדשת לנטיעת יערות בארץ ישראל
 חסותרות הציונית
 קרן קימת לישראל
 תל אביב

לישיבת סיום, למרות שלחיו, למחלוקת ירק ומסעפים. ובחזונו ובאמונתו
 ראיתי זאת והאמנתי שכה יהיה".

"הקרבנות" נמחיסו להלכה בנצחון "הכחולים"-צה"ל, אבל למעשה
 ידענו שניצחו "הירוקים"-האויב. ידענו שרק ארץ מיושבת, ישובים
 ישובים יחסו את חבל ארץ זה בפני האויב, וימכרו כל בחשבת חז-
 ירה המורח, וניהוק הנגב מחלקה הצפונית של ארצנו".

ספטמבר - 1954

הן הן הלימודים בכיתה ח' נכנסה למחלוקת הרגיל. אטנון,
 שקוד על לימודיו, מכיון שקוריו בפלואס, בלי עזרה כל שהיא, כש-
 מחברותיו סגורות ומספקות חליטו הרוד ושקדן.

נוסף למסגרת המסופקות אשר במערכת הלימודים, נקשרה עיניו
 של אטנון לידע כללי הטובב אותו. עיניו היה בכל חוברת הספרות
 המסופקת והמדעית הפופולרית המגיעים הבייתה. מרחיב אפקיו על דא
 ווא, ובמובן, בולע את הרשימות השונות והמגוונות שב"דבר לילד-
 ים" העוסקות בנושאי מדע שונים, רשימות והמינות המרחיבות דעתם
 של הנערים.

ובסגניקה הרשימה העוסקת בנושא חקורות הרדיו, הרי יש לו,
 לאטנון, רעף די נרחב; שיחות של אבא שהיה קטר בהגנה ובצה"ל.
 נושא מעניין ופרחח.

אוקטובר - 1954

ק ר ן ק י ו ס ה ל י ש ר א ל

ה ר ו ס ה ה ע צ י מ מ ו ק ד ש ה
 ל נ ט י ע ה י ע ר ו ח ב א ר ן י ש ר א ל

ל ז כ ר
 בנימין זאב
 הרצל

עז אהר

"ביקר הילד"

נע ע"י

אטנון גלעדי

חליטו כהה ח' של כיתה"ס

בנוה-עוז

במלאת לו עשר שנים
 "יז חשרי חש"ו"

חשון חש"ו

הועד הארצי לקרן הקייסם לישראל בארץ-ישראל

שן הן 1955 נבחרה כיריעה על שינוי הקשוי לחול בחיי המשפ-
 חה. שאינחיו של אבא להורים לנגב להפקיד חלוצי שיתן ביסוד
 למאורו ולמחשבות פעילה יותר בכתיבה איוור זה נחשפת. הנחלה
 "הדוק" החליטה למסור לירי את הנחלה החווה החדשה שהוקמה ברז
 מושב קומה אשר על כביש עזה - באר-שבע, ליד סאגר המים הגדול
 של "בקרנות".

ברור שצער זה עורר רחיקה אצל אבא, וזאת בגלל החשש של ניתוח
 הילדים מסקום בה טוב שחיו בו, והעברתם לאיוור רדומי הרש בארץ,
 איוור הנחון בכל "מחלות הילדות" של ישובים חדשים בארץ, סחלוח
 ילרות הכוללות את כל התנאים בהם סתמחתו הברה, על כל קשייה,
 והשאלה היחה, האם באמת יצליחו אבו להרום זאת, והאם לא יהיה
 הדבר גורלי להתפתחותם של הילדים...

איפוא נשתכן, איפוא נבנה בית, הבכאר-שבע או באשקלון? דבר
 זה היה עריין נעלם, וכל השאלות חקורות בכך בודאי הימחרנה בנווא
 הדס. כניחיים חישאר המספחות בנוה-עוז, ובאב יספ הנכנה ויתודר
 הביחה מדי ערב, או כל יומיים, או פעמים בשבוע. נחיה ונראה.
 ינואר 1955.

וא הן י שאב והילדים ייפסו מסתובב בדחובוה הקיר ובלח-
 דה בתחלובת העילייע וכל השאלות שהתלוות לכך, באה הנאולה, כשאבא
 הומיע מסבורתו כנגב כסנדר הגדול-החול, לקחתם חבייה, לביה השקט
 רחוק מהבולח הקיר הסואנת. בבית העומד בשכונה מוקשה שרטיסב,
 שיהא ליבולבם ופרזיחתם המסכרה ממלאת את כל אויר הלילה, לול בהיר
 כשהלבנה שטייטת ככתול הלילה, ועננים לבנבנים-אפורים בולעים
 זבגלים אותה חליפוח.

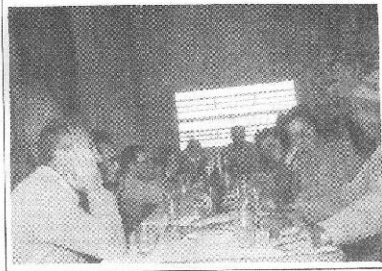
פורים חש"ו.

נן הן שחל מרחוק נראה הרבה יורח מסוכן ומדאיג - סנחס
 היה אבא את השטחה. אלנו, ליד הגבול, לא חשים כלל בסיחה.רק
 שלווה חשדה מקיפה אותנו כל היום. איוור מתיחה? הכל רובע מסביב
 - היו דבריו.

"הערב, כדרכי הביחה, בעצתי ליו סנור גדול שעמד בכביש בטבי-
 כוח חלץ, לידו נהב הסניר, אשה וילדה, שאותו לוי לעצור. חשש
 שקעה זה סכבר, ורמורטי ערב החלו להתפשט מסביב. הדרך שומטה ואין
 נפש נעה בו.

סחברר, שנהג הסנדר, אשוח וחתו נסעו מבאר-שבע לאשקלון, ער
 שנעצרו ובקעו סטיבת חקר. היות ולנהג המכונית לא היה מנון להרסת
 המכונית, עמד הוא חוסר אונים וחיכה למצול.

המחר שאפך אחם השפיע על הילדה שבכחה ככי מרוריס, מיד חוש-
 שמי אח עזרה, ועודתי בכלי להחליף את הצפיה. את הילדה עודמתי
 במקרה שהיה חנור למחנך, ותיא חילתה שבכחות. לאחי שסייסנו את
 המלאכה, תפסתי "ספיר" ישר הביחתי".

היה זה עוד אחר מפיפורי הנכב על חזור אבא הביתה.

ניסן - תש"ו

* *

ק ר ן ק י מ ת ל י ש ר א ל

ה ר ו מ ה ע ע צ י מ מ ו ק ד ש ת
 ל נ ט י ע ה י ע ר ו ה כ א ר ן י ש ר א ל

ל ז כ ר
 ב צ י מ י ן ז א ב
 ה ר צ ל
 י ו צ ר
 ה ת ס ת ד ר ו ת
 ה צ י ו ג י ת

עץ אחר
 ו
 ע ז
 לזכר

חללי מלחמת השחרור
 יום העצמאות תש"ו
 "ביער המגינים"
 נשע ע"י

א מ צ ו ן ג ל ע ד י
 חלמיר כחה ה' בביח"ם המסלחתי
 לדובמא
 ג ו ה - ע ו ז

הועד הארצי לקרן הקיימת לישראל בארץ-ישראל

א י ר ת ש מ " ו

* *

— — א ח ד האירועים המיוחדים באותה תקופה היה התפילה
 שעובדי חוות-עלם ערכו לכבוד אבא, לאחר שירד לנגב לנהל את חוות
 "הקומה". כל עובדי החווה, כולל משפחותיהם, התאספו ערב אחר
 לשולחנות ערוכים מ"כל-טוב", שנערכה בשכח המיון, שנוקחה וסוד-
 רה לריגל מאורע זה.

הברכה ו"השבחים" שהורעפו על אבא, גרמו לו להרגשה של נעי-
 מות מהולה בביישנות מה, לשפע דברים אלה.

כסובן, שהמתנה - שיון-יר "רוקסה" - שהוגשה לאבא, ריגשה
 אותו לא במעט. ואכן הורגשה החברות הטובה שנשורה בין אבא ויתר

העובדים, בפרק זמן זה של חמש שנים.

וכך התנהלה הטיפול, כשקולות שירה, בריחות ופיזורים שמשט-ים בערבוביה, וכשכל זה כוננה ע"י מלחמה של חיים"קה.

המר הטיפול, ובמקומה הביאה הורגה רוח של ביום חקופה וחחילת תקופה חדשה, תקופת הנגב.

15/5/55

* *

ע ל י ה, ההיחבון וצ"ל חזק, אלה אבני היסוד שמדינתנו חובלת לקדם, להתבסס ולהחזיק סמדה. היה אבא חזון מדי פעם על דבריו אלה. ההיחבון בחבל לכיש, המסום את הירצה כשמי הארץ בררוס, אותה פירצה שנתלחה בחסרון "ירושם" שאבא השתתף בו, שבו כביכול, "הכתוליים" - כוחותינו - נצחו, אולם למעשה ראינו כחם-רון זה, כמה פרוצה ארצנו ויש ליטבה.

קיץ - 1955

* *

ה ק י ין במלוא עוזו. יום יודף יום, ובכך מתקצר החושם פיוס ליום. מצינו ככר עברה, ובדעון אבא "כדוריי" מנסיא לשמחה בבית, אבל מי כנרעון שישב בבית?

סיוולים, אלה הם משה נפשו, וגם ליד הבית בסכונר יש אפס למילוי, הגבעות מטביב סגולה מדי פעם את שגולותיהם.

ובגבור חום היום, הרי ניתנת האפשרות לחסות בגל העצים, ולעיתים; להפוס שלווה בבית לקריאה ספר, שבוועון וכל דבר דפוס המתק את הילדים כסיפוריו וגיילוייו. לא בכל יום עיומה ההידמנות לררם לשפת-מים-ההל-ברוך או בבר-ים, אבא העובר בבגד טביע די סאווה, אבל את יום השישי לפנות ע"ב, ואם השבת בבוקר השמש אפשר לנצל למטרה זו. ואז נוסעים לים לבילוי על חופו.

סכנר אבא את השעות הנוקדמות של הבוקר, וכשיתר השבוע עד-יוון מתחשכים על צו שני, הרי כל המשפחה שלנו כבר ליוו חוף הים השקט, הקריר והרוק שאדם, וכשזה ושם ישנם מעטים משלימים כטוננו, דריונים ומקיימים. כשמתחילה הדרושה ההסכניה, הרי הים כבר מאח-וריינו. מוטם לסיים ולא להיחזק עם ההכוננים הגדולים האחרים...

קיץ - 1955

* *

ט ב ע י הדבר שבמאורע היסטורי זה; טכס הזרטה מי הירקון לנגב, ישתתמו הילדים. כי אבא, שהיה מוזמן להגיבה זו - עקם

היתה קרוב לשמחה - הביא את המשפחה כולה. איווה "תקופה" שכנה ליד בריכת האגויר הגדולה של "מקורו", אשר שש הוורמוס מיסיה לכל עבר, עד מרחבי שדות הנגב, כריכת זו היתה האסנר הדרומי שאליה הורדמו מי הירקון, והחגיכה זו היתה למעשה הב לאבא, שקיוה לסיים ברים יותר שיגיעו לחווה ויפרו שדותיה.

ואכן היה זה טכס מרשים, אחד מהסמכים ההיסטוריים שיצאו את פני ההיסטוריה של מרחבי הדרום ובנגב, כאשר שדותיהם ייהפכו לנגים מרחיבים, המסובצים ישובים יהודים רבים, שישתרעו למלאו רחבי איזור שחון זה.

"כידוריי היום בחזנה השאיבה הגדולה ליד קיבוץ דורות" החל אבא את סיפורו בחזון טעובדוהו בערב. "חננת שאיבה זו היא האחר-ונה לאורך קו הירקון, והיא הדוחפת את המים עד בריכת "תקופה". ירוננו אל חננת שאיבה שהוקמה מתחת לפני האדמה. נבקה גדולה מכסה אותה, ובחזו מנהיגים רק בסספר ארוכות אורך. בעטקיי האדמה בנוי אולם גדול ובו שאיבות ענק, הנופלות בחשמל, וכן חננת כותה-הקרקעיה להפעלתן עם ייפסן דום החשמל.

וכן, מפעל פיתוח מה, מפעל פיתוח שם, והארץ נבניה. רק לצערנו השלוט עוד חרוק סאתנו, ואנו חייבים לכנוסה כך, שיעמדו ויעפעלו בכל עת. ועד אז; כיד אחא אנך חננין והיר השניה בשלה...

17/7/55

* *

א י ין כל טק שהבנים לכשיחבגרו והנוד עתם להתגייס, יצטרפו לנח"ל. כי תקלחות, חלוציות וצ"ל היו הרוח החיה בבית כל הזמן. וזיחוח על כך ריוו דבר רגיל. ואין סו לומר שהילת היותר אופפת צעירים אלה. ואיזה צעיר לא ירצה להצטרף לאלה הראשונים-הזוהריים...

... וכשמתבונים על נח"ל, טבעי הוא שגדעון יספר על "כדוריי", וכשסמרים על "כדוריי" אי-אפשר שלא לספר על ג'ורג' אדם המטפה גזע סוסים ישראלי...

אוגוסט - 1955

* *

ה ח ל ש ה, ושוב הילקוטים כידיהם, צוערים ילדינו לבית-הספר. חלפה שנה לימודים וחופש חקיץ שנת 1955. ניצגני התכננות בגני הילדים, שנות הילדות כהתקום ושנות צעורים על הסף, השנה ילמדו כבר בכיתה ו', כיתה כה נפתחים שוב אפקים יותר רחבים והדשים בגני ילדינו. ובירעון הנער שוב הרוק סאתנו, כ"כידוריי",

ספטמבר - 1955

י ר ס רודף יום. הקיץ חלף, החגים עברו אמנון וחמר נכנסו לשנתם השחית-עשרה, הילדים הופכים לנערים וחזותם שנהגה, שובבות נעורים ורצינות מחבגרים שלובים אלה באלה,

"הימים הנוראים" אמנם עברו זה מכבר, אבל ימים נוראים אחרים ירדו לחיינו ולעולמנו. ההנכליות, הסתנויות, רצח-ברכים, מוקש שרוח באיזור הבולב בנגב הפכו למגן חלקנו יום-יום.

אך לא אלמן ישראל. הנה הודגשה המגה ובחורינו-חילונינו יצאו למבצע עונשין, והמטה - מסורת תן-יונס.

מחיות הימים נוחתה אוהותיה במכלול הווי ילדינו במשחקים, משבועותם, הערותיהם, שאלותיהם וחברותיהם

כתיו - השט"ז

א ב י ב הגיע. חג הפסח הגד בא. היו אלה לילות כר-ספס שנחרטו היטב בזכרונם של ילדינו. יורדים היינו הל-אביבה לחוג בצוואת, כל בני השפחה הגדולה; אחים, אחיות, דורים, יודות, סבים וסבתות. סטובים לאורן שולחן אחד, כשעליו שפע של כונות, נלות, חג מקושטים על גבי הספר הצחורה, כשסביבו מסתובבים הסטובים כחולצותיהם הצחורות.

יודות נגששים ומעבירים סטורה סדור לרוד.

קריאת ההגדה מפיו של דוד משה, היתה נקטעה לא-אחז עלי חזוק עליז והשחוככות הילדים-הנערים, בני-הדורים, שעבר זה היה נר"כ מפגשם - של כולם יחד - במשך המנה.

ניצוצות חג וקדושה, חיובי אבוי, אמהות, סבים וסבתות, לקול שובבותם של בני הדור השלישי הגדל ופרח, התנגנו כנרקע קריאה של מלחמת השחרור בכפר הקרוב, סיורי עבר רחוק, עבר קרוב והוויר, וחקוזה למפלה הרעה בן זמננו במהרה ובימינו.

ספס - השט"ז

י ר ס שבת. יום אביב. רוח קרינה נמשבת ממערב. ענני לבון משבאים שמי הלה. זמזום דבורים. ושירת הבולבול בוקעים מן העצים בצעירי הירק. ירדנו לבקר את ביה "יז-לבנים" משכנרה לשכונתנו.

שקש ורמסה בכל, צעדי מבקרים מפירים את דמח הבית. מבטינו מוננים ללות שמת בני המושבה, המנוחה ומצגים. רק לשך דך נספס שמי הילדים. רחש שאלותיהם על קדושה המפוק.

יבאנו. אור השטש זוהר שהדאים הירוקים, ניצוצי זוהר מבינות בירות הירק החי. חדרנו הביתה.

היה זה מקום ביקורים קבוע לילדי השכונה. איננו הטבע, החי, התמזגה בזכרון השתילים הצעירים שחררו בדמם את מרחבי הטבע של המולדת.

ערב יום-הזכרון השט"ז

ו ש ו ב רצה ברכים. ושוכ התנכלות לעבודתנו בהשרחת השטמה כדרום, בנגב יבערכה. ושוכ מסכות מנדקוח האבל האחת ליר חכמה על לוחיה המבדעות, והמסמרות השחורות כמסות דפי התמונה.

והתחן עולה, ומפשי הרצח נבבולות וברכים מברכים. יש לבצר אה הגבולות, את ישובי-הספר, והקריאה יוצאת; "ידידים עוברות לספר".

בשיל ילדינו לא היו דביים אלה נגדר סיפורים בלבר. אבא שעבר בנגב, חי את הברכים מיי יום-יום. ראה את אופקים בהיווכחה סויר בחוקק עבויהו כאיזור, ביקר בנמל-עוד וליו כבול הרצועה, חי על בשרו את מכה הספסונים ובניבת צינורות ההשקיה, בקיצור, בדעון, אמנון והמר ספגו כל דאם סכלי ראשון, את הסתהות בחקוזה זו.

והזעזוע עולות אחת על החרה. בנוציות המרצחים בבטיש הדרום. מוצאי-סבב הזכור, כה התקשן צוליות הפראירן להתורה בנגב - אח סימניה דאח אבא בנסעו למחרת כבוקר לעבודתו - ועל כולן עלהה בזעזעה; הרצח המתועב בכפר החכ"דים ב"שפויז", בהם נהכחטו כדורו התמילה כרם ילדינו.

ובצפוף? - בשבוע שעבר זיעזע אה המיינה הרצח המתועב של ארבעה שופרים ישראלים בחוף הכנרת... קיץ - השט"ז.

ו ה מ א ב ק נגד פראי מדבר אלה; שהסוד והרצח מבויעים בדמם, נמשך. שוב רציהות ושוכ התנכלויות. ולצה"ל הברירה החי-יה היא, להשיג לאויב כמבוללו. והצעם, נסעזו הלגיון בחוסן.

ונזכריכ אנו כימים החם, עם הפלמ"ח יצא לפעולותיו, כהפעילו מבחוח כמרכזי האויב. חררו אלינו ימי הפלמ"ח, ימי הנרקע שהקריב חיוור על הגנת המולדת, נרקע שזלך ולא שכ.

26/9/56

ח ג הסוכות. ימי חג מחפזים במאורע גדול, הלוא-חוג יום חולדתן השבטיים של בן-גוריון. רצה המפרה שיום חולדתם של אמנון והמל חל באוהו יום, וכסבונו הששייה על כך התעוררה בבית, שמו של בן גוריון היה נישא, סוכנד נרפץ בניהו המידר;כמנהיג הדור.

א ב ל לא ילדי ישראל מה הילדים והנערים שיוכלו להתסר
בכל זמנם אך ורק ללימודי המדע והחוריה על היקום הנרחב והגדול,
ולמלא מאמנם דעה. הרי נוער זה שלובים בימים טרועים אלה שאינם
טרפים מאתנו.

וכסם שרצינותו של אסנון גדולה בלימודים, מבגלה הוא אף
באימוני הגוף בשיעורי ההתמלוח, יש לשח את הגוף, כי הנפש
הבריאה שוכנת רק בגוף בריא. ורק בגוף בריא יכולה להיות נפש
בריא. ומה-גם; כי נכוננו לו, לאסנון, שדה פעולה חדש שיטחה
בימים הקרובים, שדה פעולה אשר לה הנפש כמהה זה סכבר, פעולות
הגוף"פ.
25/10/56

* * *

ג י ו ט סילוואס הוכרז. בטקס, בהקדוה ובחיוך, נפרדו בני
ישראל מחביהם, משפוחתים וילדיהם; והנה הם בדרך, סתהריב הם
להגיע, מי לצפון וכי לדרום ולנגב, ואבא ססיע בסכונתו הירודה
לנגב סבוייסיים אלה, הילקוץ על השסם, ההרסיל על הצד, שסיכה,
מסיכה ולדרך. והסירה בדרך קולחת, ומהנגנים שירי מלחמה מהיכס
חנם.

הסחיחה גבוחה וחולכת, וכרסכים הנועה רכב צבאי, הנה הסעיעו
לעינינו סכנות צבאיות חששות וגדולות שלא נראו עד כה, ספעליחה
סבוייירים היצים לבגים, מה זה?

האם סוף סוף נעלה על ירדן ונלמדה לקח?

רד היום, יום ב' 29/10/56, אבא בירכו מהנגב הביחה, מורגשה
מהיחה באויר, אין יודע מה יקרה בכל יום,

לילה, מהיחה ועייפות, הקדסנו לישון, מי יודע מה יקרה סחר,
אפילו לחישות שעה 9 לא האזנו.

בוקר יום ג' 31/10/56, בדרך לעכויה - עוד בשהת-הקוה -
נחל אבא כסוחרה גדולה בעסון כוקר; "צנחנים צנחו במיתלה",
אייה זה? איפוא זה? מה קרה? "היולי צח"ל קרובים למדא", היתכן?
שייחכן שהודוע חארוכה שלנו פרעז קדימה כל כך? מה קורה כאן?
אומו יום בביקורו של אבא בבאר-שבע; המולה, רעש, רכב צבאי,
יוראים ובאים, מלחמה.

כיצד התחלתי הנוסעץ ע"י המאריה? מה הטעב בצפון, בהל-אביב,
ערפל המלחמה שפרצה סכסה על הכל,

ערב, אבא בביה ושלווה ובסוחן בו. אסנון מגלה ססני רביסורה
והסחיות, מה בנפש צעירים אלה? קרובו ססני, כוחותינו סחפדים,
האפלה חלונות מול סכנה חפצפחות.
31/10/56

ה מ ו ק ה שלווה אומנו תקופה כה ארוכה, הסחה שחרירך ...
אח התנחנו השחרר, הוקל ללב, לנוסח ולגוף, הנסיעה ברהוב דג-
גב הסכה לטיר סמנר, הכביסים המו מכונות צבא ואזרחים ספיולים
אין עוד "צעור!" "גבול לפניך". השלטים סבוייסיים, נקובי כיוו-
ים סל בהורינו שמאנו ב"בכול" זה....

חג התנוכה השי"ד היפי, חופש מלימודים, שסון ושסחה סבג זה.
לא כאספסוף - עה הסחיחות עולה ובגרה - חג התנוכה שהתא-גבונות
החשטנאיים סמפובה סנכרות לוחמינו סמטעכה ססנה, ונצחוננו הגדול
על סונאינו סשהור כיריעת הנצחונות על גיבורינו בכל דברי ימי
העם.

מלחמה קדס צוררה אח ילדינו לשירים וציורים, ואסנון היה
ביניהם. הנה ציור הסתאר את קדמם סיני ושהי זרועות הצנחנים
והסריוו הלוסחים אח האויב, ציור סני הסתאר אח ההעלה ואנויותיה
לפני פורס-סעדי, איניה "אזכרהים אל-אדוקל" סמוסי הצנחת וקרב.
ציור שלישי סתאר אח ספרך צבני ואניה ספילה עוגן, ססוסינו
הקסנוס - הפיורפים, בנחיתתם באויר, ורכיעי סאוחה עה - סאסכ
ספעליו מתנוססים שני ססיס, ספעל סמוס הנורד כפול הונב, ולצד
הסאק הוחלם הסורבל.

חנוכה השי"ד

* * *

ה נ י ט ג סכל חצי-אי סיני? היתפוך הרי-סיני סוב לחלום,
היהפוך סוב לפיך סכר סילפוררו, אוהיותו ומספסיו נלמדים
בבית-הספר, האם סכר לא נראוה? האם ישר רק חלום ילדות וחו לא?
מססבור סנקרות סמוסל של הנערך הצעירים, שלבם רשט למרוא-הבר-
יחם סמכונרים; חיוילי צח"ל, צנחנים, סריונאים שחורו סאי-שט,
סכרסם הקדושה, ההוד והגבורה סמלאים סיפוריהם על סיני האגדית.
אוילי יכוד יום ונראוה? אוילי?
13/1/57

* * *

ו ס ה ערשם בגבורה קצרה. תקופת זוהר והוד; עה המרצחים נסו
על נפסם. וכהם כנפי האו"ם חורו לקמוס לרצועת עזה וסיני.

מה ילד יום - לא ירוע, אבל עקיננו לחזור לימים קדמם; עח
יחד אתה אהזה באח והסניה אוזחה סבלה...

ח ט ו המלחמה. נלוננו בלחץ האו"ם וחילופי הסכויים כוצעו
סוף סוף חורו בהורינו טסט, אבל גם הייליהם יחדו לספסוחתיהם.
היחם הספסרי; אחד סול אלף, ככתוב: "אחר יררוף אלף".

* * *

חג פורים הגיע, לא היה זה פורים שנה כמיוחדת. מוסקת הנסיגה עדיין היה בלב, אבל מלחלו של הזמן בן זמננו, הזכירה לנו את טרם של כל ההגמים, והתורנו - שבם סופו יגיע.

פורים - הש"פ

* *

חג הסוס עבר, יום הזכרון והג העצמאות מאחורינו. השליש האחרון מתקרב לקיצו. הכיתה יוצאת לטייל בגליל. אבל טיול זה אינו חרש ילדינו. רבות טיילו גדעון, אמנון והמר עם הוריהם באיזורי הארץ הצפוניים, אבל בכל זאת, נהנה אמנון - וסיו לא סיפורים על טיול הכיתה.

החושש מעבר לפי הולת, הנפש כשה לו. הנערים מחברים, יצא-אים סחה סיגור אא, והנה יקטרו ברשות עצמם.

וביחנו באפרייר-אשקלון לפני סיומו. אנו מסיירים בשבט בביה העזיר, אוסף חרש נפתח לפני אמנון והמר. הדרום על שרתיו הר-הים, האזק הרהב שאינו סגור בשורות, מקיים וגבעות, אוסף רחב למאוד. הנה מה להגלינו שחרר ים בחול שחולות זהובים נקיים עופרים אהו, והכלה שמים נושק באופם.

ביה חרש, איזור היישובי חרש, הנמצא אי-שם "רחוק" מהל-אביב ומסרבו הארץ, שנחשבה בעיני ירדנים למקום דחוק מהישוב. "למה הנכם מרדמים כל כך" שואלים ירדנים, "למה להרחיק את הילדים" מה צפוי להם שם", "איזה בית-ספר יהיה להם שם?" ועוד כהנה וכהנה שאלות, ובאמנם?

האם מיזוג גלויים הוא רק דבר ששוב להפעם מאחריהם, האם כיכוש השמטה מוטל רק על העולים החדשים? הרהורים ולבטים. אבל אנו נעשה את אשר יורה מצפוננו.

משהתגלו תוצאות, המסקן החלוצים אשר לאורה החתוננו מילדוהנו. להיות כגון הנונים, להיות בין המנטימים, הגשפה עצמים - ולא רק המפה לאחריהם, הנגב קורא.

יוני 1957

* *

משה עוד שנה לימודים, אמנון נפרד מביה-הספר המלכתי בניה-עוד בדרכו לבית-הספר באשקלון. הסורים סביבים בערם וראגתם על היפרום של אמנון והמר, היורדים לאיזור פיתוח, לאשקלון.

הכל, אמנון לא יוכל לחוב את חג הגיעו למצווה עם כיתה שבה למר שבע שנים. רחוק יהיה הוא מהם, אי-שם בדרום. אולם החרומה חקקובלה לביה-הספר ניתנה...

עירית שזה-הקוה המחלקה להינוך
סדינה ישראל
משרד החינוך והתרבות
אגף החנוך

ביה-הספר העירוני המלכתי בניה-עוד.

פחה-הקוה, יום כ"ה בסיון, הש"פ
27.6.57

לכבוד
הורי המלמידים
אמנון והמר גלעד
בתי ז'

א.נ.

הנני מאשר בתורה את קבלת התרומה של - 10 ל"ו (עשר לירות) כשכיל ביה-הספר ביום הגיע בכנס ובהכנס למצווה.

יהי רצון שחינו לראות את ילדיכם גדלים ומתפתחים לאורה ובעשים טובים ויהיו לברכה לכם, לנו ולכל עם ישראל.

בכבוד רב

ע. ירקוני.

המנהל.

* *

משה עוד שנת לימודים, עוד שנה עברה בחיי אמנון; כשרגלו דרכה על סף ההתגברות בתגיו למצווה.

מה שנה וחמש עוד הקופה בחיי ילדינו. חיים של הקופות ומסכנים המפטיקים חותמת, נספגים ונקלטים בנפש התינוק, הילד והנער. הקופה הילדות - אדות-יעקב, קיבוץ, מלחמת השחרור, גלוח חיפה. הקופה שניה - ניתוח מקיבוץ למסגרת שפחה חסימה ואהבת, כשר-ירושע ונוד-עוד. והנה לקראת הקופה שלישית; הקופה חרשה, נעורים, מרחבי דרום, איזור ישראלי חרש, מתפתח ונבנה. מה סומכת הקופה זו? ימים יגידו.

30/6/57

* *

חג פסח, חצר ביתנו החדש חוכי עבודה; ניקוי שרידי הבניין, ביעור שבים וקוצים וגיזום שרידי עץ חזיה שכתנ.

אמנון שחף עצמו בעבודה זו. אולם עיקר העיסוק והכמיהה לשם

לשפת היסט, שהיא רחבה, חולות זרמים, מקצפים מול הגלים הסח-
נצמים בזרף בחשית קיץ אלה, אם את, ואמנון שלא ירע לשתות, שוחח
כבר, למר כאן את המרת הזאת...

ימי החופש חולפים, הכרת הילדים בגילם של אמנון מצומצמת
עדיין, לא הספיקו להכיר אותם מפאת החופשה. עד ראשית הלימודים,
ובראשיתם - בהם יקלמו אמנון וחסר בבית-הספר - יכירם, כינהתים
יש להחמק בישי

ובבית הישיבה ששפתה, אבא קנה פטיפון חשמלי משובל, ולכבוד
המאורע אף התקלים האהוב - תקליט הנחל, ושירי הנחל משתפים
בבית, מהגונים ומרשמים שרי על פליטל, "כיו האיש
מלשיאל יש ממנו נחת", "הגניז", "על הספקר המיר צויל".

הזוי הנחל, אודו של נוצר הלוצי לוחם, נוצר אשר הנה אך
קס - וילרינגו יעברו מהגרי"ע לנחל.
אוגוסט - 1957

ח ח ו פ ש ח
הזר לחיזי הרחק מהבית ל"כרדווי". חלפו ימי העיסוק והעטל מביב
תצננו. אמנון שהיה לעזר רב בבית גמר הפקידו זה, כשה יושל
עליו עול הלימודים משמש. אמנון נפרד מהים, בו נהנה וחבל, יש
להימר ממנו, מהחוף הקסום ומחולות הזהב הכותמים בלבנס, החולות
החמים והמלסטים.

מעטת מהחילה פרשת חיים לשה, פגישה בחברת ילדים-זעירים אר-
שה, קטיי הכירויות, מורים חשיים, וסלל לבלי ביתת ח', כיתה בת
יעמוד הנער בגני פרשת הרכים לעמיר.

ספטמבר - 1957

ח ח ו פ ש ח
את הסוכות - את האסיף, ברור זה נשחרו הגיבו הצנוקים הפרשיים
-שמחתיים. יליו חשיו, ב' דחוחיים סוכות, יום הולדתם של אמנון
וחסר, וכ"ד חשיו, יום הולדת אבא.

השנה אמנון את חג הבר-מצוה של אמנון וחסר, אותה שנת
דחוחיים סוכות יום שחיו ישא היה. רוח קירית נשבה טפאני יש, חלבל
שפים, ירע עלי הויתים המכסמים מול ביתנו ורעננות אורית החשו,ו
התפרנו לחוחות חג פולאת ומרומטה על יום גרול זה.

כבר ספקו הצהרים החלו לנהור ויידים, חברים וקרובים. סנה-
גנו היה להוב חג זה כחג פנימי-ששחזרי באווירת חבריה אינניסית.
אבא לא גרס שטם ציבורי באולם שכור; בו אכרתי למעשה הרגישה השמחה

הקירנה והאינסיסיות, והופכת חג זה לשכס דאווה ולנוסף "מגביה"
ציבורי.

מקצר רלחות הבית השנחות לרווחה נהכסכו קבוצות קבוצות,
חברים מאשרות, סנה-חקרה, הספמחה מכל-אביב וידידים סחקסום.

חיו היוצעת קבוצה, אודו פניו של אמנון שקבלם בלחיצת ידיים
סחה, בחיוך צנוק השפוך על פניו, ובביטוינה הטבעית לז: האומרה
בביכול "מח כל הסרקס הזה למכניז".

רי הליל, סמורה הפגיעה הלכנה ככדור חמוס גרול, תוחלל,
מגביה ועולה השמיית. קרירות נכבה והשביה נפש. מדי פעם יצאה
קבוצה מהבית לקול ברכות ואיחולים, הסכנסה ברכנה, כשגני הבית
מלווים אותה, ושבו ברכות לאמנון, שוינה לבדו, להחמחת, לחיות
בו נאמן לרודיו ולעמו, כשפגוזה העם פלווה דרכו.

חצות ליל הביס. אחרוני הברים, ירדיים וקרובים יצאו לררכם.
אמנון והסר, כמלאו מיצם הצעיר עזורים ומסים שכס לטירונו הבית,

סוכרה - השני"ח

ב ב ש י ח ה
על הסמרחט מקרוב ומיחוק. כלפי חוץ, לא תודגש החרב במיוחי.
היתה בו מידת שקפנות מאויסה, סאדון רבות לחודות, קורא ומפיינ
כעפונות, סביע לפיחיים דמתי, ובעיקר היה סקסיב. בו זאג לא
הפריע לו בליסודיו, מרדו שוקר עליהם בביתת ח'.

והאינסטרירה הקדומה - שאוחה למד אמנון - ששחלכת באורה של
ברביו ימינו כיום הזה, מלחמה סכנינו אז וכינס, הבעיות המדי-
ניות והבלכליות או וכיכוכ, הבעיות החברחיות והסוסיות - כולן
ינה הספוגות בליסודיו אח דרבי ימי פמנו.

אדר - חסי"ח.

ו ו פ ש ח
ירדיים וסכנים, כ"סופוזיץ" עליו בשדה הזיתים ליד ביתנו. ארוחה
החג חובלה בשירים מימים עברו, והתערבו בקולות שירה וריקודים
שכנים מהסמולים והגיעו אלינו סהרהק.

אייר - חסי"ח.

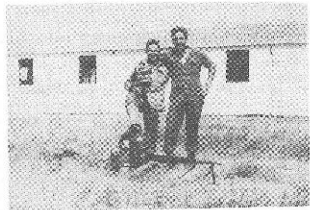

ל ל ל
ליל שימורים היה לילת זה לאמנון וחסר, ליל הגיבה סיום
כיתה ח', סיום בית-הספר היסודי, לילה שהסמרה סחויבם להמנו,
לשמחו ולשוטט עד אור הבוקר.

החלק הראשי - בין כחלי ביה-הספר - הם: הנאומים, התקורות, סמקטים, שירה וריקודים המו עם תחזה הליל. ואז יבאו הנערים לשוטט, לשפת-הים, המיחה בלים, גלי הים וגלי אהבה המניעים בלב-בוח, החפרקה והשתחררות. מי בשירה וסי בזימרים שוקט ורובע. שירים נשפים ומחללים עם גלי הים הריששים. רוח השיטה ממלפת כרוח יבשה קרינה, של יורד ולחלוחות חמיטה או רעם השיער. ישרי הפלמ"ח, שירי שלחה, אהבה, להיטים ובזמני הירח החלפים חליפות.

השמים בפאתי מזרח סמווריים, ושחרר הליל ירוע הכוכבים הזמר לבחור הסמטה בשם הבלח ארבענדי. כוכבים ממעל מנצנצים, עייפים פלאי שלווה והמיחה לבאות, הוזרים לילינו לביהם ולמיכהם.

יולי - 1958

ה ק ל ס ה' הרושט והתופיה מחקרבה לקיצר. הדי קילות פסיה-ים, הפיקוח, רעם בנייה, נשפעים כביתנו. כבני ביה-הספר החיבור הזולים ומקמים, מרוך עם הזמן, היהיו מוכנים לקלום את הלמידו ההיבון החשים ככופר?.

כח נבנות הליחות, כה מוקם ביה-הספר בעיר אשכולן הסתמרת, ניבעים רט המכנים בין עצי הדיה, שיעדים קלום דור צעירים - שמילל זימים - בין כהיורם.

בינהיים הגיע היום הליחות, ואמנון והמר בין הלמידו הזכרון כמלוא פרצם צועדים לעבר המכנים הזכניים שהוקמו לביה-הספר ער לגשר ביחם הקבוע. מכני היררת בשיכון חיסכון, דיררה שיקלסו חברי הורה. הדייה, בהם יעוספס - בשלם בנינים - הלמידים ות-חלידות, הדרור חרמם הנשעל בביה-הספר החיכון.

וגדעון הכבוד, אורה כביה לפרקים. ספלא חוכמו הלאומיה בנח"ל הסובבת, ושאיפתו; צניחות כרוח ככל דנימן, ע"ס להגיע בבוא הפועד הקפורה לצניחה חמשה.

מקטע גדעון לכפר על שריותו ופעילויותיו. אך מרי פעם כשאם מסע "טרמטיט" צנח, מביעים אלינו הדי פעשיו ואומץ לבו סבי-פיריות של חבריו לגור, המכירים את "מסקר" - גדעון, שמסו כחיל אמיץ ללא חת, החפרמם כמסמחה הצנחנים הצעורה.

ניכר היה באמנון שהגורה ודרך-הראץ ירדו שלובים וזורים בהתנהגותו. ערכי העבודה, ערך האדם הפועל, החי מיגיע כסיו, וניסוסי אדם כלפי חברו, רעם וינן כרווח הליחה מרוייה כביה, שמסו מה "צבריות" של אמנון ויהיה מעודדת, וכמסע חסוד הקובים עליה.

ספטמבר - 1958

י ל ק ר ס' הרושט על השכם. מכנסים כחולים וחולצת האקין ככה נראה אמנון על כביט ג'ליל, כשכרעק העקליפסוסיס ומעליות כמבצאות גבעות השרון.

סוף כוף מתגמלים סאווייהם של אמנון ובני כיהתו. הפחה לצח"ס נפתח, מערה נכנסים לבנים הגרנ"ע. כמה נהדרים ויסי ולילות אלה - שורבה אמור לדרב עליהם - לימודי הרובה, מסווח חקליקה, סתנאיה ומסע לילי.

ומפעלמים, אוף, כמה יקרות הסונות אלן. כטובן חסיד עם הרובה. קבוצה כנים קסנה - החברים הסובים - כמסלטה עומרים שלובי רוע על השכם והרובים לירם, ושניים ישוכים בחזות, יעוד קבוצה נערים כשפרטיות הרובים כחליחס, אמנון זוכאי כרובים וחבריהם ליהיה, וכמזבן, כל החביאי עם הרובים כסוזות סוננה. דאחיון

אחדן תביב: הסנה כיללה של כל הפלוגה. הסנה מחזור שבראשה
"ב ס י ס א מ י נ י מ פ ק ו ד י ב ד נ" ע "עלונה ב"
מחזור ד", ובמרכז המעוין שבמרכזו הקטן והתך.

ובכן בקרבנו את הנשים. יום הורים והסמחה ג'ולה להורים
ולמסתקים. עומת לו משהו של אמנון שהמשיכה הצבאית מחוץ
עליה וחלקה כשולחן. הרובה המצוהח והספונן בצ", וכל האביזרים
חוק. השיחה קולחה, וההשבה כביול בסיו: "אמא אל הראגי הכל
כסדר". וכמוכן אמל אמנון חסיד הכל בסדר.

כן, גדלים הנשים. צער ועוד צעד, שנה ועוד שנה, ולקראת
איזה עתיד? כשאנו במסדר הסמיו?
פיץ - 1959

* * *

ו ע ד שנה לימודים נמוייתה. ימי חופש אצים רצים. יום
רוחץ יום, דפי הלוח נחלשים והחופשה התקרה לסיוטה.

ייתה זו שנה של נאמץ מוגבר בלימודים. שנה רבה עניין סביב
שגרה החיים של ביה-המסר שהשילבו במאורעות השונים כארץ.

עקבות הלוחש סיני ניכרו עדיין בחיטונו עם שכנינו-אויבנו
מחזור לסירוב, סרבו להפסיק הסמחה והחוננו לחדוש המלחמה בנו.
צבא מצרים במהלך שיקום, נמיונה לא הקטת האי ריגול בין ערביי
הארץ. הקטנה נשפעה של הסורים על חולחה, השחוללות ובגירה תעלת
סואץ בפני מפעלים ישראליים.

הפיתוח והעליה נמשכים ואם יסוריהם. פורצה פרשת וארי-
סליב, עם צינוריה ובפיהח המעבורה.

וכך ממשיכה שנה מה עומת אמנון הלה עם המרשה היהודית
כדורוה עברו, עם שלום עליכם ומנדלי. וכך נכנס אמנון להקופה
חדשה בחייו, והקופה שים הבגיונה, שים הצבא, הכרה עם הגיונה.
ולאחר חופשה זו חזרה לביה-המסר לכיתה י".
ספטמבר - 1959

* * *

צבא -הגנה לישראל

קומו ונעלה ציון
(ירמיה, ל"א, ו')

ה ע ו ד ה

נ י ה ב ת ב ז ה

ל א מ נ ו נ ב ל ע י

ל א ו ח ה ש ת ח ס ו ת ב ב ע ד ה

ה"ס כ"ך
1960

ב ע ד ה 4 ה י מ י ס

סיקוד ההדרבה

* * *

ה ח ר פ ש מ ה ק ר ב ל פ י צ ו נ , ו ש ו ב ל י ל מ י ו ד י מ כ ב י ו ס
התיכון, והפעם - בשלב גבוה יותר - לכיתה י"א. עוש שנה ועוד
שנה הלימודים בשלב זה ייתמו. סיום חופשה זו צויין בחיי אמנון
במבצע סיוח, שהעיר על ההבגור. המבצע היה: עבודת כתיקסור וזל
כחווה, סקום עבודת אבא.

איזה נער לא שאף בעצרתו לעלות למרום פרקטור זחל, לשבח
ישיבה זקופה מאוסטה, לשקוע בכיסא הקפיצים המרופד בעל דפנות
המתכה, ולמלוך בשתי ידיו ובשתי רגליו על סוס הפלדה הכביר,
השואף לנוש, שהקפיש את פולמו השקט של מרחבי הנגב, מרקיד וכו-
עצ את הגוף כחוללה האימית, במשתמשת נגבר מאחור, פולה סכן
הארטה באיזמליו הקטוקים, תעלה שלושה פסי קרקע המתרומטים, יור-
דים ונוחתים, כאילו אכר חי הם. רוצטים וצוהלים כששכבה העמוקה
מתליה לעיני השמש, ובשורם אויר חם ויבש נכנס והודר אם אט
הסרקי האיזמלים.

וכך ישב אמנון במרום הפרקטור, כשעיניו נעוצה בהלם
שמימינו, ובנהלי הפרקטור המתפזרים במקביל להם ובמרחק שווה.
ציפרי מרום המעופפים, נוהחים ומנתרים לאחורי הפרקטור, סקורם
ננצץ בין הרבבים ומעלה חולקה ושרץ מתוך האדמה.

וכך הלם אחר הלם, כשכובץ הקש רחב-השוליים מצל על פניו,
וחיוך אצו ובסווייט-קמעה משתק באושר על פניו, כשעובדי החווה
מגלישים בו, בנער הצעיר המולך מעל מכונה כבירה זו, הנושכה את

השטח המעמיק כחלמים ארוכים המתחילים בקווי הגובה באזור
בגנוני זה, החרוץ ואדיות, באדמות הליום בנגב הצפוני בישראל.
השטח לפאחי מערב קרבה ויורדה. אסנון לצד אבא בסכניח
הביחה, לאור של אושר סמלא אח הגוף. עוד יום עבודה ועוד יום
עבודה, וההכשרה לקראת הקהיד נמשכה. אוגוסט - 1960

* * *

מ ע ל ס א י ל כ ס ן. נחמס רב-השרצים ומסכני השואה
והובא ארצה למשפט העם. עוד שמענו של זוזוקות, אימה והמסרה בשל-
שלח היסטורים של העם היהודי מתבלה לעינינו. וכך שקוע אסנון
בקריאת פרטי העדויות במשפט, ומבטו ננעץ בחצולומי זוזוקה שהימים
ההם.

החידו - קולו נמסר בבית, שמטיע קטעים, קטעי עדויות, תיאור
פרשיות מסמרות שיער, צובסות לב, מלחמה עיניים, עדויות
מתימים ההם, כל זה נקלס וגשור בהווית הנמשית, כשאסנון יושב
ליד שולחנו, מעיין בסמרי ההיסטוריה על תקופת אחרת באותה גרם-
ניה; תקופת הסבלנות והסובלנות, תקופת ההסבלה ומגדלסון, תקופת
בה האמינו שובי עמנו, שהנה סוף-סוף בא הקץ לניכור, לזרות,
לשנת ארם לאדם באשר דתם שונה. האם שהי גרסנייה אלו טייצנוח
אוהו העמ?

* * *

כ ך ע ב ר ה על אסנון עוד שנה. שנה נוספת בכית-הספר
התיכון. שנה שלפני האחרונה בחייו כחלסיד. עוד שנה אחת, ודרך
זו תביע לקיחה, ואסנון יעלה על דרך חדשה - דרך גא"ל.
היתה זו שנה שהחלה בביסחוריו. מרשת לבון - ששטחורין אפס-
זה, ואין אורה משום יודע על מה נסכו העניינים. רק ידוע היה,
ששנה קרה במערכת הבטחונה שלנו. שנה של פרשה, שהובילה לבחי-
רוח שלא כעיתן.

מאורע שני שהעמיד את הישוב וטבע חותמו על כל יהודי וישראל
היה המשפט ההיסטורי הגדול, משפט אייכמן. בה שחזרו מאורעות
האימה של השואה. בה ניצח זיק קסטר בין יורי הגאולה הראשון לזר
השואה שקדמה לו.

ובעולם הגדול; הידוכים ונסיונות המשרה הטלחה הקרה. אולי
יקרה הדבר סוף-סוף ויבוא הקץ למירוץ השנאה, מחהירה, סכנה הסטר
לאנושות? ובה מחכה לדורו של אסנון בשנה הבאה?
אוגוסט - 1961

* * *

"הזרע" בע"מ
גידול מיון והספקה ורעים

תימה דרך נבנית * ת.ד. 1565 * טלפון 4-8871

22.10.61

לכבוד
הח' גלערי דוד.

ברכות לבכיות לנשואי בנך גלעון עם בח"ל.
אנא מסור לנוג הצעיר מטיב איחולינו כהרף
השי הצנוע.

ממכתב מלך טיב
[Signature]
מ. ד. ה. ל.

מועד משותף של המשכיר המרכזי ומשקי העובדים

ה ח ו פ ש הגדול שקוצץ השנה, הם סתר טררצוד, לא כל להפסיק
אח הבילוי על שפת הים, דרוקא כימים כחם לולבים הים ורובעים,
סקרות החוף סוככות והמשתקיים בעיצובם.

שנה הלימודים האחרונה החלה, השנה עוסקים בחדרה כללית,
מכתנים, ציורים ועל להשגה העזרה הברורה, הפוחתה פחה להשג
הלימודים - כמובן לאחר השירות בצה"ל - בלי בעיות מיוחדות.

הימים מתקצרים והלימודים מתארכים, ובין שעות הלימודים
בכיחה והכנה השיעורים בכיח, מציץ אמנון כמורה העוזר -
כרגיעים שבין סידור מיטתו כחרוז בכורך, ובין שעה "הקסמיה"
לביה-הספר, הנמצא סה"ל עזרים כספר סה"ת. היריעה מנהגה
בעולם שחלכותה סתמידע הנאגר בלימודים כמקצועיהם השונים.

חורף, רעש הים הופער, אנקח הרוח הסיללה ושיפוח הגשם הנו-
פלות, מסתובבת ליטמטמית החורפית הסתובבת בחוף, כנורה החשמל
מביצה אורה בחדרו של אמנון, וקולוח פוסיקה, שירה ונגינה זצ-
הים מחיבת הרינו ומנקימים את שעות הלילה הארוכות. ליכודים,
שיעורים, קריאה ועיון. וכמהעפופה נוכחה, מעלה אמנון אח פעם-
סוה הכולים, כולו ישראל, מציץ כיופיים, הופכט שוב ושוב, מעיין
בחדשים המלווים אותם, היסטוריה חדשה של עם ישראל כארץ-ישראל.
ינואר - 1962

* * *

ש ש ש ש ש של אייכמן קורר מחדש את זכרון השואה, ערויה,
זכרונות ובכחות הוריים בליחתו באמצעות תחונות ותצלומיהם.
שיחוח על השואה מתקוררות ומקוררות את השתתפות כל בני השתתחה.

זוועה ושואה, כך נשארה ההרגשה הכואבת בלבו של אמנון,
לאחר קריאתו את הכתבה על "הפחיתון הסופי" שיקרו לנו הנאצים.
העלולים לחזור ימים כאלה? שאלה נזקבה מנקרת במחשבה ובלב.
העלולים לבוא ימים בהם יגברו שונאינו ואויבינו עד כדי כך שי-
ידוכלו לבצע זמסם ולהשליכנו לים ולפחור בפחיתון סופי אם בעיית
מדינת היהודים השנואה עליהם? מה עשו אמנון העולם נגד "הפחיתון
הסופי" של הנאצים? המורה לספור על ביהווא?

לא! לעולם לא! לא תחזור שואה לירור גאולה, דור הדורות
ולירוח במאבק בלתי נוסק של הקמה וביצור מדינת ישראל לעם נודד
המקכך גליוות. מדינת ישראל מהיה מבצר שאינו ניתן לריכבש.

מחרה אמנון בהיסטוריה של עם. מצו אחד שואה, ומפער סדר
מקטם ונכנית מדינת ישראל, שעליו יהיה לבונן עליה.

אביב - 1962

ח ב ו הלימודים, הוסרה תקופה כבודה. אפשר לייקר את הדגו, לצאת לאור השבש הוזהרה. להלך לוב הכחול הקורץ מרדוף, להרעיש בחולות הנהובים, להתפרק, לרוץ ולהגורל. לשיחה, לצלול לעומק כל היס ולאזינו הגלול של ימי הקיץ בחופו של יום.

חס הלימודים, הכנה לשפ המד כל הפנס. מהרצאים, סכינים הזמר, מהפנים את ההשאר למעמד מיוחד ובידש זה. שהים-עשרה שנה לימוד. ששונה-עשרה שנות היים, בהם אביו הנערים, ואביו מידע, השכלה, חודעה אנוסיה ולאוסיה. בצרו בקרב את נטל המענק היהודי לרודניו, קלטו סוגן יוהני רב שיפשו כוח דחף לאורך ימים, לעת-ידים בחכמים-אדומים במסגרת הלאומית, מסגרת עם-חוק שהתעורר לחתיה, עם עמוק יומין וצעיר גוף ויזה. עוד ממזר צעירים, עוד חוליה טעפרטה לשלילת הארוכה-ארוכה של אוסר זו.

אבל, ככל שגדולה הכסיה לחופשד ולהתפרקות, כך עיה השאיפה להצטייח מהי יוהר, יותר מהר, לאוה גוף אדיר גבורה ועלומים - גביל, והשיתוח קולרה על החלל שיבחר בו אמנון, על האריך החיול על השיפסוף הקוסד בפתח, על ההווייה הבה"לית, הווייה הגנה ונכורה. כטובן שהרהו הצבאית הגברה עם התקרב סודע חיולו של אמנון השפיקה, "הרועה בשלום, יוכן למלחה", איסרה זו החלל להכות שורש בבית.

שני דברים עולמים כפני אמנון בימים אלה; בחינות הגברות וההגייסותו לצה"ל, בחינות הגברות - סוף הקופה בחיי הנער, וההתגייסותן הראשית של הקופה שירא. אין הצבאיות לגער מטרם חיים, אולם, עד כה נסנה אמנון על השכנה האברתית המוגנה על העם. מעתה יצטרף לשכנה הרחבה של מדיני העם; צה"ל, סדיר וסילואים שתקפדה להגן על העם, המדינה והארץ ההסתמחה לישביה ולשבי הגולה.

יוני - 1962

ח ב ו סר היום באפירוד לא יכול להיות אחרת. קמים בכוכר, אוכלים, יורדים לים, מבלים על החולות הנהובים, שחוקים, מסלפים להנצחה היסטו הטובים. רצים, קופצים, רודפים כדורים, ובחפשים בחולות. צוללים בכחול המים, ולעימים מביאים את שלל הדיג החת-מים - דג, או כשטחק המול - מסר דגים הביחה, ואי, כטוכן, עולה ריח שיגינו בכבלים ובחבלונים, ומחפשו כחלל הבית, סויל ריר כפה והתאבון די בריא.

נסוחה הצהרים, דבר זה הכרחי כטובן. מהי יהיה אפשרי עוד להינות סכנוחה גהימן? ולאחר מכן; מההדים קולות המוסיקה בבית, עם לקריאה ועל להאזנה. אבל עם אתה מוכרחים גם לבידוק את אוצר התקליטים ולסריר, ואז נרמם אמנון למלאכה זו, סלאכה המד השבוע ברמו, סוד ככל. מוציא את התקליטים, סטרטס בדרך אלפא-כחי -

לפי שמה הלחניים - חסש וטובא פנקס ריסוס סלפונים, המתאים בדיוק למשימת קלוג, והרי קלוג לתקליטים טובן.

יכול היה אמנון לשקוע במוסיקה שעות על גבי שעות. הכנה שיעורים בלווייה מוסיקה, עיון וקריאה, סימול בתחביבים, זמחם הנאה מצלילים סוטלאים אלה, הפעוריים החוריה עזה בלב ונפש, מפלים חווייה, זכרונות ורגשות, מעולמת רחוקים ונעלמים. סמחם נעימה שפכו ללהישים, ומתעורר ונהנה אף מצלילי מוסיקה הג"ז הבורדונית

יוני - 1962

נ ס ח ר י ס ה תקופה נוספה בחיי אמנון. טוב נקדמו דמי חיים של הקופה נעורים סמה, ופינחה סקטה לתקופת חיוב חדשה, תקופה הגברות.

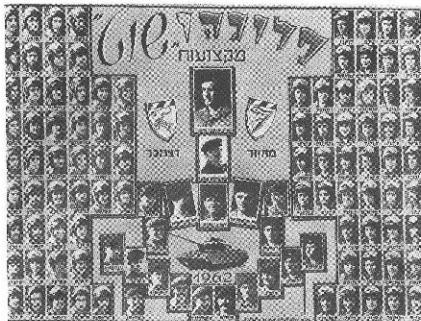
היתה זו שנה בה עמדו הלימודים במרכזה של ההווייה, שינון, חזרה, עיון בחוסר, ניהוח מאורעות היסטוריים של העם העברי, הכנה נפשית ומספיה לקראת התאחי הקרוב - צה"ל. כהדקפה שלילת הדוירה. כהתמלה הכרת והחודעה הלאומית. גובסו כלי מחשבה ומספן ייש לצרכי האדם, האזרה הצעיר בישראל.

ובחיי יום-יום, כמסגרת ורקע לחיי הלימודים, נוספו ונצטברו כאורעות יום-יומיים; קסנסים וכגדולים. אוסף הבולים של אמנון והתעשר בשפע של יצירות אמנות קטנות אלו. אחי האירועים הפרסיים כיורת השנה, היה, חידון ההג"ר, שעורד רגשות ותחלכות. ומה שלא בדברל כשהתג"ר, טער-המפרים לעולם כולו חזר למכורחו.

חסש שנים עברו מסבצע סיני, ושבו משחידים צפורניהם ומחרדים מינחה היווה הרפן סכינינו. מה סומן לנו העמידל מי יודע.

יוני - 1962

י ב י החופשה חולמים, אין אלה ימי חופשה טובהים. גבול החופשה לא נקבע, ולאצרו של אסנון, נקבע חילו לאמריך מאוחר בחתיו. ומה יעשה עי אז?

שפת החופשה מהולה בצערי דחית חילו והצטרבותו לשורות צה"ל. ואכן טרם מלאו לאסנון שמונה-עשרה - רק ברכיצי לאוקטובר יחוג מלאה שמונה-עשרה - ומה החיפזון? יש לצה"ל קודמים למניו.

ובכן מה פועים? פועים כל מה שכני ישראל אחים פועים. מנצלים "פרוטקציה", והפעם לא הם וחלילה לחוה אח גיוס הבנים, אלא היפוך כזה, ניגול פועים ספה נוסם - ובפיקר אח פועיו של הרוד יוסקא - והכל להקדמה גיוסו של אסנון.

ובינתיים, יש לנצל את החופשה. והפעם חללים אסנון - לאחר קטם-קטים רבים - לצאה קצת ולהחמסם בהוסו של פקם-הירדן, לביקור באשרה ולהתארה אצל הרוד והרודה.

אתהו של אסנון לבית, לחדרו, לפינתו, היה סו הספורטסוה, פשוך היה לבית, לחצר, לפעיס, לטביכה, לים האשקלוני, בכל נמי נפשו. כל יציאת מחבית קורה בו אח כוח המשיכה מחוזה, ובכלל, טרם המפיקה המפחה - בביקוריה - לצאת, וכבר היו עיני אסנון נטואה ה ב י ח ה.

לא המפיק פועיו אסנון להחמסם באווירו של הפסק, והנה הגיע המכתב המקורה, המבשר את הפרטה החניסוהו של אסנון לצה"ל. ואכן נחמלאה פשא נפשו, ובועד ימים ספורים, ביום קיץ של 13 באוגוסט, ואסנון יקלט בקלט.

בקלט. אסנון ומאיר, שני החברים הידידים והנאמנים, מנצחים יוט זה בתצלום. כורעים על ברכיהם ועיניהם סומנות קיאה קדישה. רבעים ראשונים נקלט, רבעים היסטוריים על טשה דרכים, טרם פשו בגדי האזרה, טרם החליפון במדי צה"ל, עוד מעט קט יקלמו האזרחים, יופיעו שני היילים - שני החברים,

13.8.62

* *

א ב ו ז ח ט י כ ל מ נ ס ע פ צ ק ר ש ת
 רמס, הרוחה הארשה, הרומסה הצמחה אל-על, והווייה האביב
 השמחה בכל.

אמנון הפסיק ב"עיסוטי" הרגילים בפלוגת השירון, והחלה
 מסכה חדשה, מסכה הרבנות לחג הראשון בשרשה הגי האביב; חג
 צעיה ארבעת הימים.

זכרונות הצעדה הקודמת של אמנון בקפו והתעוררו, אבל הפעם
 לא עוד צעירה עם הגרנ"פ, לא צעירה נער, כי אם צעירה חייל בחיל
 השירון. צעירה מלוכמת של חיילים צעירים, זקופי קומה, הנושאים
 ציוד על גבם, פניהם לחזית בגאון, ושירה אדירה פורצת סגרוכב.
 מי יסוגה וסי ידמה לחיל-השירון שכוחו גם ברבליו ולא רק בחליו.

וכר כפגשו כל הבנים כצעדה זו. גרעון צעו עם קבוצה "מקדורה"
 אמנון בפלוגתו בשירון, והסר אף היא כפלוגת הבנות בשירון. היה
 זה חג גדול לנו.

יבאנו לבקר כמחנה הצועדים כיער חוליה, שהי גרחה בקרחת
 היקר ורוע אוהלים, אוהלי סירים ללינת לילה, ואוהלים גדולים
 למסירה עיבור. איש על פתחו ועל דבולו. המוני הסונים, טיילים
 מבקרים, שרועים באהלים, מספלים כיבלות הרגליים, זוללים מהקיס
 שוהים שמקאות קרים ומכוייטים. רעש והסולה מסביב. קבוצות קבוצות
 הודוה מתצעה הרוסית, צעדה חיוב השני, ופניהם השמחה הטילה
 אה דוהר שמהה בלב כולם, אבא, אבא, ברקוק, אמנון והסר.
 אביב - 1963

ו ה י ש ל ס ימי אביב 1963. לאחר סדרת אימונים, הופקר
 אמנון - הווחחן במג - ל"קורם מסקדי טנקים, סחור כ"ו, מאי
 1963.

הפעם טוב כרגיל, שיעורים תיאורטיים, אימוני-שה, דהירה
 על חלמים וטנקים, אכילה לט ואבק הנגב כיום, השמחה מכויי
 מדקים בשתיים, אבל המוראל כזה. וביילה; טיפולים עם סמן,
 כריי ושאר סטריים, ניקוי, קרצוף, ובסוף ארוך, היו ששפון וניקוי
 הקנה, וזיעה כיברה ומחורבת בדייטת השטנים, הגריז והלט.

הפעם לפעם קומצים דהיה. עייפיים ורצוצים. והמנה הראשונה:
 סקילה חמה, שינה עמוקה בחוספת נחירה, אכילה ושוב שינה, עד
 שחפוג העיפות קטעה.

ובשבתות! קטעי יורים על סה שמהר, ורמזים מוצנעים על סה
 שאזור. אבל עם סכוליק על הדשא, או עם יואל אי-שם, סיחה ערה על
 נושאים מצצועיים, חוויית, קצה רכילות על דא זהא, דברי ביקורת
 והעצות. וזהו: רק כשאזון זר - מי שלא בשירון - אינה כמות שמיעה.

יסדר השבת, כמובן ארוזותיה עליזה, ובעיקר, כשנפגשים כם עם חבר. ובערב יוצאים קצת - רק אם מי שהוא מתחברת בחופשה - ולעיתים קרובות, נדבקים לחוסר הקריאה הרב שהצטבר, ובעיקר ל"בסתנה" ו"דבר הסבוכ. ובסוגאי-שבת, חוזרים לעיתים לימים ההם, ויחד, לקולנוע.

אביב - 1963.

ע ב ר ה שנה. שנה של היקלפות כה"ל. שנה בה עבר אסנון את שלבי קידומו הראשונים; טירונות, מקצועות, קורס מספרי מניקים, וקחה, קורס קצינים. שנה של עבודה פורכת, הממדה, רצון עד לחץ-ל, להחכים, לא לפבר ולסלא בנוסמות את האתר שלחובו הוטל בזרועו, יעוד; החננה על המולדת, יעוד שלקראתו צעד שלב אחר שלב בדרך חייו.

קיץ - 1963

ב ב ג י ש ר ת שנקרכו לעיתים על הישא על כוס קפה ועוגיות טעימות מפשה יריה של אטא, שהחמו בהדוכנויות הטיגיות כל החברה - שהחללקו לשני אנשים. המין הנשיי, עוסק היה בבעיותיו, סיפורים על שכנות, ילדים, גן, ביה"ס, נוראה וכדומה. והמין הגברי כלל את ברעון, אסנון, סמוליק ויואל, וכן מ"הזקנים" אה אבא, שאף אם לא נמנה הוא על "אנשי הצבא", אולם "כהייל וחזק" מימי ההגנה ולחמת העמור, והתעניינותו בנושאי הצבא והכוחות ככל עה, השתחף אף הוא בשיחות, הפרוה וזיכוכים על נושאים אקטואליים של החברה "אנשי הצבא".

וכמובן, כשנסכו השיחות על העניינים הצבאיים, התעורר הויכוח הנצחי על צנחנים ושריון. מי יהיה הראשון, כי ישנה את הדרך לפי, מי יחפה על מי, וכסוסו של דבר; מי ייטור על פירות הנחונן, ברור שאסנון הפך ל"פטריוט" של השריון, אבל עם אחיו ברעון, לא התערב בוויכוח, והאיריו להם, לשמוליק, יואל וברעון. ברש, חיובו שהשתתף מרי פעם, רמז יותר טכל ביסויו היזוני וקולנוי, על דעתו, משכוחיו ונהייתו במהלך ויכוח זה.

ובאמת, איך יכול מישהו להעלות על דעתו להחמוד עם "אנשי ה-17" שלו. ארוה כלי-רכב כביר-כוח ואש, טמפס הריס וזולת ארוה, ניהם ונושאך וכוכלו את כל הושי הארס וסרקס אליו - לביכור הפלדה.

וכנסבה השיחה על נושא האש, היריה, הקליעה למסדה, מיצוח עמדתו והפעת פשרות-היביות והצחתן, כסובן, מי עוד כאסנון? ואכן יא שמו כפלוגה כ"הוחתן" הקולע ולא הישא.

סריו - 1963

שבת

תעודה

STAVROSKAYA

שבת

תעודה

STAVROSKAYA

STAVROSKAYA

STAVROSKAYA

STAVROSKAYA

השריון המוכרת פולחה דמטה ערב. צעדים, צעדים מוכרים, הדלה נפתח ואמנון בבר הקומה, זקוף הוי, סבוחה וסברוק, בשתיך על מניו נוצל לרועות אסא. היכוכ ונשיקות, אהמה, ביקור בלתי צווי באמצע השבוע.

הסקלט, שהשטיפ קולו עד עתה, הופסק. רשוח הדיבור לאמנון. מה שלומך אסא! מה אצלך בעבודה, אבנא! דמטה לכה; "רוצים אסא-חום לעוד שנה ואנא לר"ל". וכך מחחיל אמנון לספר על ההצעה: "יוצאת מכללה לחיל ללמוד". זה הכל, סוג ספוק. אין שאלות על מה, אין שאלות מרוע?

והלכפים גדולים ותזקים. עוד שנה להחייב, ומה יהיה על הכנייה השטחה הלימודים? אבל מאידך העניין קוסם. עם הרבה שאמנון נבחר - ויש אומרים ומתלשטים, שהחיה זו מכללה חשובה ולמטרה הש-ובה - קוסם אף הוא. אבל קוד שנה! וכך בשיחה על דא ועל הא, על הנעשה כבוד, על החכמה וכו', עובר הערב וההמלטה עדיין איננה

שבה. "שטעיה שרוצים לשלוח את אמנון לחו"ל", נזחחה חטרי מיד עם כניסתה הבייתה. ושוב מהחרישה השיחה על נוצא מיוחד זה. והשכח הופסק ליום לבטים, שיקולים ומחשבות. "אני הייתי בצערה בתולנד וביקרנו גם כנוראם, עכשיו חורך לצאת, חראת, לא הצטער, חראת החנך מהקניז, אין דבר, עוד שנה בצנא, כדאי לך". וכך לאחר שיקולים וספיקות, ובמלמט המספחה ברעיון הזה, הוחלט. ואמנון נענה כחיוב להצעה.

2.10.64

+

2.10.64

אל: קצין טגל גייטי,

הנדון: תשובה לראיון שנערך ב-30.9.64

בתאריך 30.9.64 הייתי בראיון אבל קצין שליטות גייטי סא"ל פנחה להכ, ונשאליה האם ברצוני להתום שנה אחת קבע בקשר לנטיקת לחו"ל. נהנה לי האפשרות לענות תוך שבוע ימים על השאלה. בתשובה לכך הריני מודיע כי נעניתי בחיוב לשאלה, ואני מסכים להתום שנה אחת כשרוח קבע. אבקש להעביר את התשובה לקטליג בהקדם.

487624 סני"ט בלערי אמנון.

+

ח ד ש עסקו בסחור. הכבוד ליציאה לחו"ל, הכבוד ליוכ
 השריו, כהחור בגבולות. הימים קצרים מדי לקום העבודה הרבה.
 כאן, יש לנסו להל-אבים למרירות להמירת חליפה. ועצם המסכת
 על חליפה, ענינה וכיוצא באלה אכזרים משונים לאסנון קצה
 מהנים ומחזקים אותו. אבל מה לעשות, מקורה זו מקורה, וכל
 ה"מדינה" היה הוא הלק בלתי נפרד מהתפקיד. בגדי סדר, סדי אחרים
 אירופיים מהוגנים ומסורתיים לפי מיסב האופנה. אכן אורחים רגילים
 יהיו בהופעותיהם. הכל מרוכס במקדנה ובדקדקונה. וכמוכן, גם,
 ובקציר בגדי חורף. מי יודע להיכן יתחלל אסנון, וימי החורף
 קרבים, חורף אירופי, קור ושלגים. איך יתחלל ה"צבר" היה לקור
 האירופי?

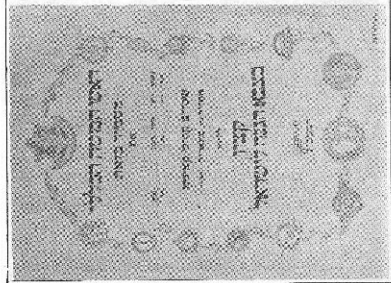
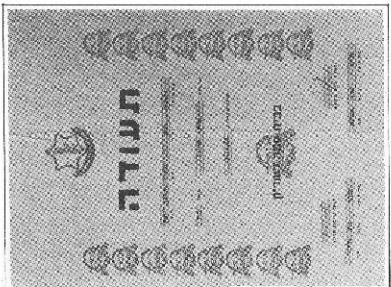
ושבו לבדוד. העבודה רבה גם שם. יוקרים בגימס, המכנסות
 היוצאים, שיחום הכנה וקדחה הנסיעה בובשה את אסנון.
 הכל, טוב לא יוכל אסנון להשתלב בחגיגות יום הגימס. אשתד
 מקום קצינים, השנה נחיה.
 ומתעשה כארץ מיוחדת, עכשיו לעזוב את הארץ לחו"ל, לא
 נוח ביותר. אין איש יודע מה ילך יום, מה יקרה עקב התקרות,
 כיצד יתפתח, ולא רק מצוין, גם כדורס מסכיכות הוליות המדיניות
 בהרירות. גם כאן יש לשמור, לחמוס את הפרצה בגבול...

אקטובר 1964

ש נ ה 1965 מצאה את אסנון כאחד מחברי סגל המפקדים והמד-
 יכים הצעירים במספחה השדיון. קשרי חברת וזכרות החורף, השניטה
 השומחה, הנשואים והמים שבה עסקו החכמה, ועמה הנושא המשותף
 שאותו למדו ורכשו בחו"ל, קירב עוד יותר את החברה והיו כשפתח
 אחת. עם שובו ארצה לאתר ההשכלות והכניסה מורה חדשה, נרתם אסנון
 - בעוד יקר חבריו שהשתלחה, נוסעים ובעלים בחופשה. ואכן מגיע
 להם, לנשואים, לאכזר ולבעלי המספחה, להיות קצה כחכרה מספחה-
 ינה, לאתר היעדרות ממוסכה זו.

עבודה זו, סיכום ועריכה, הזכירה לאסנון את ימיה השנים
 האחרונות בחיכון, את הימים בקורסיים, עה היה עליו להכין סיעור
 או הרגאה. ועמה: בללה עבודה חשובה זו, עריכה כל החומר שלמדו
 בחו"ל, והכנתו לצורה, בה יוכלו מדריכי הטנץ החדש להיעזר בו.
 וכך הספיקם בחברות, עוברים על הפקדים שגורשו אי-שכ, כותבים
 פטרנסים, ודף אחר דף מצטבר מידע מסודר. וכשהיכן דרוח, מאריכים
 את הימים, מנצלים את היליות השקטים בבסיס, דוחפים עוד דף ועוד
 שרשום והענין זו והפקדים למיומו. אמנם גזלה עבודה זו את חופשהו
 שהיה זכאי לה, אבל מה לעשות, העבודה קודמת, חזמן דרוח וקצר, ידע
 שיארגנו את היחידות לכלים החדשים, יש צורך להכין בחיפיות את

חומר ההדרכה, מורגש בו באמנון, עד כמה נאחז נפשו בעבודה זו, ודבר זה הוסיף יותר מרץ לביצועה המושלם.

ובכן החלה פעילות הישיבה, אחראית, ויחד עם זאת מעניינת ורתומה, של הדרכה בכלים חדשים לגיסי, הדברים בצה"ל, עוד כוח, הישיבה יותר, משוכללת יותר, שיחשף את אברוקו השלישי, עבודת הדרכה כיום, הכנות שעושה העובד, להרץ זמן, מוראל גבוה ועניין מרמק.

ומה מחכה לאמנון בראשית שנה זו, בודאי סינוני חיס, עוד צעד בטולת הקידום בצה"ל, ואמנון מחמתו להפקיד מ"ס סנקים מג"ח ובדרגה תקן של סגן.

14.1.65

מ צ ד אחד נחנה אמנון מתקדמו במרדן בקום "מפקדו סגן- ים מג"ח - א" 1965", ומאידך מצאנו היה צדק רב על שאינו נכנה עם החברה בצפון, אלוטו שאפשר "להראות להם לעוררים" מה זה שריון עברי.

אבל מה לעשות? רק סיימו את קורס הסקציות, וכבר משיקים בקורס מפקדי סנקים, ויש להירדף בלתיק צורחת לשמן המסון, וכמוכך; שאמנון נכבד על הסבל המצומצם של קולו המקצוע והידע בסגן זה, וידע זה, יש להרכיב ליותר ויותר צעירים - חומת הרוח והמפרה של הדוגמה והעם.

מרץ - 1965.

יש הפקידים שמעט המעלות הנך גלוי - אם לא בטומבי, ופחות בין החבר'ה. ויש הפקידים שמעט טעיהם ראויים הם להיות יותר צנועים. ואכן, הגלחת של אמנון כוחהחנות סנקים, קליפתו השובה, סבלנותו הרבה, רוצאה לו עם של "מנייטר", ואם כך, הרי יש לנצל זאת, ואמנון מתמרן להפקיד אישום סנקים, כאחד מצוות מצומצם ביותר של הגיס. לא קלה ומשומה משימה זו, וחשובה היא מעיני רבים.

מספרים החבר'ה שמעטו בצוותו יחד אחר בפעולה זו: "מכשינוניו מתחיימים, והעסק לא הולך" בנינו לאמנון ואמרנו לו, כוא חממו" כבר זה הסגן". ואמנון בחיובו המצודד, בטעם הנפשי ובמכלולו הרבה, מתייחס היה, עוסק ברא ובחא, מאמץ כושרו ובמכלולו ובמאר הכל לשביעות רצון כולם.

אפריל - 1965.

ק"ץ. ימי העבודה החוסים וארוכים, יש להדריך ולאמן את השיונאים בטקס החדש כספסי מנייה. המלאכה מרובה. קומץ אגרון לעיתים רחוקות בערב הביתה. ואז, כמסוגל, שלא יוכל לבוא בשבת. לעיתים, מחילף אגרון את חבריו בחולשה שבת, בעיקר אותם הנשיאים ובעלי המשפחה.

וכשמגיעה חופשת השבת, הרי למרבית הפלא היא כל כך קצרה, ששמוס קשה להביא, מדוע כנראה יום זה שידיה קצר יותר מיתר ימות השבוע.

לעיתים, כשכל המשפחה; בדערון, רוחו ורגו, אגרון וחמר וההו רים מדויטנים יחד לארוחת ליל-שבת, הרי עיסוקו העיקרי של אגרון מתון בעיקר לרגו, בן אחיו; כספיו שניהם שורה אהבה חזקה. והים כשהם מהנה יותר מאשר חוסים ועיסוק במסלי צה"ל, דרגות, כובע השיונאי עם כמל הסגן? עד שמתאר ערב זה, ומשפחה בלקרי הצעירה חוזרת ללינה לביתם.

קיץ - 1965

10 ב 3 נפתחה לאגרון כספסליוהו כה"ל הוצנחה ע"י פיקוד הגים לעבר נושא החירבה כביה"ס לשיון.

שליחיה הוושלמה של אגרון כחומר על הסגן, אישיותו - שה- המחה במסגרת הצבא - רצינותו והחמדו, יצרו את האים-הקציין העברי בעל הדמות הסתוכה, ששפעתו על הניכיו והיקוריו היחה רבה ושמשנה ערובה שרות צה"ל הסגין באופיקיה ומסורתה, מאז חוסם הכוח העברי לשמש כמגן לארץ-וישראל הנבנית.

כשקלטו אוזניו של אגרון את הסמועה ברבר העברתו שהגודו למסגרת סגל מרויכי ביה"ס, התקוסם למחשבה ולמפנה זה. זה לו ביה"ס, כשנשטו יוצאה לעיסוק בגודו קרבי, וכשהיו והווינה קשו- רים לשה ולמרחבים, להפוך ל"ב'ובניק" כביה-הספר. רק מריטו יא נרוע. ובכן, מה עושים? פונים למפקד הגים, אולי בכל-ואת חומר הגויחה?

וכראיון שהקיים ב-23 בינואר 66 בשני מקד הגים, סוכם שאגרון ישובץ כמוריק בקק"ש בקחן סרו, ובהכחה שיוחזר לגודו בתקדם.

ינואר - 1966

10 ב 10 שישנם שמונה ימי חנוכה. דבר זה מאפשר לאגרון להר- טיע לשמע באחר מערבי הנוכה כביה, להתבדר בהדלקה גרות החנוכה - באט עדיין לא הורלקו - ליהנות מהלביבות, ולהחבדר בשמחה המשפחתית בערב כזה. וקשורה הסול וגידעון ומשפחה כביה, הרי

אז השתהה כפילה ובכופלה, ודגן שרדו כל אחו ערב בחוקו של אמנון, הסטט בכורסי, כורסה אבא,

לא כל ערבי הנוכח פנויים לתנאות סגור זה, ואכן, ערב זה באמת חג והגיוג.

הנוכה - השכ"ו

בתכנית ביקורי המשטחה בתגים; בשפה, ראש-השנה ומוצאי יום-הכיפורים, היה ביקור אצל סבתא שרה שובה מהרגיל. סבתול היה רבניה בסיפורי ארזים, על נפלאותיהם. בכל הדרכות היה סגולה במימוריה סוכר השכל, שהיו מעוגנים בנפש האסינדה. וכך, היו הנכדים והנכדות למסע סיפורים אלה, אשר הוכיחו נרפך שכלתו-לח-דעתם היהודית, סיפורים חסודים במקורות חס היהודי כדורות האחרונים בגולה, סיפורים שעברו סכה לפה והביעו למבא, שספרה אותם לנכדיהם, היה זה בדעון, שטיי עספ, היה סיכור אה סבתא וסיפוריה, שבה אתה אותה.

ספ - השכ"ו

ש"ב עולה אמנון בשלבי המקור. וב"קורס ספקי סנקים מגיח 1966 מחזור ב"ח התמנה אמנון לסגן ספק השורס. הפקיד זה בולע אה זמנו, עוהו ויכוחו. סוקע באחריות הכבירה המולת עליו, אחריות זו המציבה בעיות יום-ליום שונות, ששהלך הקורס והצלחה פלוים בהן. ואכן סמלא אמנון כרגיל אה סמיחה כדכנות האופוזיניה ובסירב הנאמנות והספוריה.

סוף-סוף דוגר הפרכום. השנה יזרעו לראשונה סנקי הסגון בסעוד יום העצמאות לפני הציבור. מעכשיו יהיה סוהר להיילי ויחיר שריון זו לומר "אנחנו היילי כידו השנונים", דבר שהוצע עד כה וסופר רע בינם לבין עצמם. ענה יזרר לספר עליו - ככובן כממבלור הרגילות - בפני חברים, ידידים ומשפחה. וזוגה, באורה והילה ים בהשתייכות זו.

חג העצמאות-השכ"ו

ש"ב ת. אמנון קצין חורן. אנו סונונים לבקר בבית"ס. אנו ליד השער ומחכים לבואו. בריצה קלה נשלחות רבלינו הגמישה לעבר שער חביבים. עצור בטרם קצין החורן, כשתיון רחב משתפן על פניו. מורה ל.ג. לפתח את השער לפני ההורים. סולובים להירו הנק, הסטודר והמחוצה. חיר קצין על הדיסיו המסודים, האימצב יספורי השנונים. ספרי עיון ועקצוע, הדברות שונות ספרטוסי צה"ל, ורחוונים להעמקת הירע הכללי, "במתנייב" להשרשה הודעה הלאומית, ועוד ועוד

כל הריש לו, לאסוף, בתפירתו זה, וכל הריש כמזון רוחני
לעצובו של עין עברי.

"המלחמה הבאה תהיה מלחמה שריון סטפלין מסתעף מלחמת חיל האוויר",
מסביר אסנון כשיחה המתנהלה בחדרו. אמנם לזימה אינה הילה כחיל
זר - חיל האוויר - אולם אסנון אותה את הקרקע, את הכלים הכבדים,
הרוקטים, את אברוק המלחמה הרוקם, וזאת למטא ארז, ירוק אש נה-
קום, וכאן מסביר אסנון לאבא את ההבדל בין הצנטריון לפסון.
אמנם מהירונו של הצנטריון עולה על מהירות הפסון, אולם מהירות
הפיוס של הפסון עולה עליו. וזאת מרצת אסנון את הורה הפיוס, שה
זה פיוס, ומה זו מהירות, מה זאת עבודתו וכיצד לנצל אותה להנצ
ראסונים למטרה. אהבה עזה נרקטת בין השניים, האדם - אסנון,
והטען - הפסון.

פיץ - 1966

ת"ס ונשלם קורס קציני הריזון סיורו ל"י, שוב עברו על אסנון
חורשי עבודה קשים, המלווים כימות נפשי רב.

צורה הפקדי הקורס היו הפעם: "כ"א א. ברעם, סמ"ה הצנטריו-
נים שמש קפלן וממ"ח הפסונים אסנון לעליו.

כמה פעל ויגע דרושים היו כדי להניס לפטר מטמה ודף דפוס
מלאים של הומר, טערבים, מבלאות, רשימות ומפטים, אלה הם רק
קצעה פל המטבח, המטפ לנריר, לאבק, למסך, ליקוד המטה וזיעה
הבה, ולצינת הליחה, שכל זה היה מצטרף לתרמוניה של פעולה
סדרה והרגוליס, השתלבות האדם והפולה לאחור יחד ואחד - הגנה
העם והסולדית.

אוגוסט - 1966

ואם כן אמה דברו השמועות, זרבי צה"ל והתקופה מתייבים
שאסנון יקבל על עצמו את המפקד האחראי והקשה בקליטה טירונים,
אלרובם, הדרכהם וקליטתם, הפיכתם מבנים של בית ומשפחה, מילרים
בנדרים זמורים, לכוז מבושש ומלוכד, ושלובב בחיל, במסערה
הבסחוף.

עוד הפקיד, עוד ציון ררך בצה"ל, עוד שטימה סעריין לא נוסח
בה, אבל אסנון יקיימה. כך הוא סקונה, למרות הלבטים המלווים את
האחריות במשימה זו. במסירות, רבקות והמטרה האופייניים לו, וכ-
מנהוג טאו ומתמיד, ברור לו שלא יכזיב, ואין אפשר להשתמש מהפקיד
יהל' ובכך נמלה התברעה להמפיק עוד טנה - טנה מטישה בצה"ל.

אוקטובר - 1966

ע ש ר שנים חלפו מסבצע "קריש", ולאור הטעב בגבול הצפון
יש והזן הוזה והיטב, החודש עלינו ימי ערב "קריש". סוקטיב, טא
-רביס, רציחות, התכנוניות ופתיחה באש מהגבול הוורי והירירי,
לזכר על כך; דברי אינדיס שהננייס על הפסחה המרינה "הציונית"
חלב סוער, עד מהי? עד מהי נוספת ב"יעו הרה עין" בלבר, ועד מהי
ניהן להם להכין את כליהם, בלי ההשגרה הסכונוים אלינו, והלם
זועם, עד מהי? ...

באותה שנה, הוזק אסנון במסיים הטיירוניס לביה"ס, לארגן את
היחידה בכוכנוב. היה זה כיום סמוע, וההתנהוה העניינים סביב
מבצע זה עדיין היה לוסף כפרעל, אבל להיות מוכנים ציודים, וכך
עברו דהבר'ר ואסנון כראסם, ברכות הסנקיס, הזיווד, הציווד והת-
יטוס, מוכנים לרבע היציאה. כוכנוב זו נוסכת עד שהמחא מן ורמת,
ואסנון חור להפקידו במסיים הטיירוניס, במפקד עלונה הטיירוניס
מחזירו נובמבר.

נובמבר - 1966

ש ש ר ש שבעות של מאפץ בלחי פוסק. אחדות גדולה ושא-
יפה עדה להצליח בהפקידו מ"פ טירונים עברו על אסנון. שטונה
שבעות המסחריעים על ימים רבים וארוכים, שעות רבות מספור של
ארגון עבודה המחלוקה, הפ"טים, דאנה בלחי פונקט לעזרי האיסון
השונים, לפיזיריים במסעיה וביקורים בברור, במתקנים, וזכות
בהנחת; המטע סערד במצדה, העליה למעלה, המסרר הילי לאור טאור
לפירי, דברי המפקד המתייבים על ראש מצדה, המבלים בגבית עבר
ועתיד, ומסיים קץ למעד הדורות בן אלפיים, התמכנה והירידה במיכל
הנחש הסואר טאור רבוה של קופסאות זוהרות בלפיריים קאנים, נחש
ארוך ארוך של אגרות. ובחנה השחר למחנה; זריחה השמש מהרי טאוב,
טעל למחול וסלונה מי ים-המלח, המפולף ארים כהלהיים, הוויזה
שלא הישכחנה לטיירוני צה"ל, ובזואי לא לאסנון, נסחה לו הפעם
הראשונה לכתן בהפקידו טרילי זה. ועל קשה נוספוק ללא נכול.

ובקסוף סוף הגיע היום המיוחל, יום כבוד הפיוס ולמחרת יום
הפיוז, וכול היה אסנון לנשום קצה לרוחה. ואו, בבשר המטה -
אפשר כבר אפילו לחלוח, ואכן נפץ אסנון לטשכב למטפר ימים.

שבת סריו. שמים מנולים וצלולים, מרחוק סבצנץ הים הבחול,
רוח סתיו רעננה פולשת לחורו של אסנון השקוע בכורמתו ומאוזן
לצלילי המוסיקה האהובה עליו, הנקועת מהמפיון.

צחוק כבוש, חרישי נמשע בהנצ ומלווה צעדים קלילים. דפיקה
קלה בדילה, ובטחה שיו בנות, מילול המטרה. האחה שחורה ונחרתה
אחרונת, חיוך צניע על פניהה הוחררה, וברכה שלום עריבה פורצ'
מפיתה, ל"ביקור חילום" לאסנון הופיעו, וכי סדוע לא תאנה בנור

ישראל אלו, כיום שהיו זוהר זה לסיול ולביקור? השמעה הניעה שרבות הן המנסות לצוד חרופת לבו של אמנון, אבל הוא, עדיין עסוק וטרור במשימתו, ופנאי אין לו עדיין לבנות החר.

היה זה ביקור ראשון של החרום שהצב בבית אמנון. סבוייס ומאופק עמקה בתחילה, והתחזירות אימיות במשכה. מתנהלת היחה על הנקשה בבסיס, מה שלום שלוני ואלמוני, מי נשאר קצין חרין, איך המרגש, ועוד ועוד נושאים שלק אלה הנמצאים בכפיפה אחת, כיחידה אחת ובמסביבה אחת, יכולים להרבות מיליט על כך. ולאחר שיעמדת המקורות בידי אמא, שתיית הקפה והפעול המתפרט לקראת הצהריים, נשמעה שאלתו ובקשתו של אמנון: "אבא! תפסיץ בבקשה את הבנות למחנה". ומדוע לא? זה אחד מהתפקידים של אבא! ינואר - 1967

ו כ ש ה ס ת י י ט מחזור היריונות של ז'ל ה', החבונן אמנון לחזור לגרודו, אבל שוב פשטו שמועות - וברוך כלל, כשיש סמיכות בין החבר'ה, יש להם על מה להסתמך - שאמנון יתבקש להם- שיך בחפזים עוד מחזור נוסף של טירונים, מחזור פברואר. שוב לבסיס, בגעזים ורצון עז לצאת לגרוד, לשה, לפעולותיו ומשימותיו.

וכך, בהשקפה עקובה של אבא ושיחוריו עם ספקדיו, מיועד היה אמנון להמשיך בהפקיד ס"מ טירונים במחזור הבא, בפברואר.

בינתיים יום דורך יום, וקצב העבודה והעיסוק מוגברים. ושוב ארגון מלוגט טירונים נוספת שהניחה מבחור פברואר. שוב אוהן הבעיות - אבל יותר סוכרות, ושוב שוק אמנון כחיי הצבא במיטת-תו, שהינה חלק ממשיכה צה"ל כולו, הישול כוח אדם, הישול דור צעיר של לוחמים שיעמרו בש"ך כבוד וחר. בינתיים יש להבין את האשפעים "להכנת ספקדים מחזור פברואר 67". להכנת את רומים, השעות, האירועים, הסטוחים, וכל אמצעי העור והציוד הכרוכים בכך. אמצעים הקשורים אף בכיירה, כתבת, טרנסם מבלאות, חוסר עז' יעצל למשימה זו.

12 / 3 / 67 טוב יום "מצה" לפלוגת הטריונות השניה של אמנון. הוור הבטח המרשיע של השבעה הטריונות הלילית. העליה על החר לצפות בזריחה החמה סעבר להרי סואב, והיום קודש למפורס ומשקטים, ובבעי עמו שפלוגתו של אמנון זוכה כגביע הנודד של החר. וכי מי הוא ששקיע טאנק לארנון, חרבתה, דירבון ועזרה אישית ע"פ למנות את מירב היכולת של הפלוגה, ואכן, כנהוג, לאחר שלוש ספקדים שעברו בנחון מלוגט, תקע ש"ב י ע ז נ ד

ל י ר ו ס ס פ ו ר ס ב מ י ס י - מתקן אמנונים - חס' 71, נשאר בידי שלוגה "ש" פברואר 67, מרץ - 1967.

א י ך העיסוק בחתובים או בנושאים היסטוריים פסיה את דעתו של אמנון מהמצב הקיים. דרהורים, שיחה ויעות מונות - שיש ללמד את החרים לקח אחת ולהפיר - מוצאים להם מהלכים בלב-ות, ברם, יש על מי לסמוך, ישנו צה"ל היודע את דרכיו. ומי עור: בודאט שאין לנהל פעולות במסדרים רחבים כצפון בחודשי הנשנים. נחיה ונראה, מה יביא האביב והקיץ הקרוב. יהתקוה בלב, שלא הרקוקים הימים יובלסדם לפה - לטריס.

המיחון בחגבר וסראא איותחורו גם בבית. אמנון פנתס את אמא לא רק במילים, אלא גם במתן הלוגאט מדי פעם. מוצקת בלב, היש צורך בעזרת הכוז?

מוקדם עריין להתנבא בירם למסקנות מיסוקו החרים מן החבונה הנחלו, ואולם, אם יתחייב החר שהשטר הרוקנס לאורך הגבול ופעולות הרטרדה התבלינית, לא יהיה גם לו מלואת במערכת ה-7 באפריל "אלא חילית" בשורה של מהלומה הכאות לנדוע את צרות הרוקנסות ורורטה עליונו.

אפריל - 1967

ל פ ק ד ר ה כוז, אמנון לא ציפה כלל, והפעם יהיה זו פעודה ספורטת לחיפוד פלוגתו ודלעות ירושלימה, לשם קבלת הפקיד פסק' מלונת חרבלנים שיעצרו כראש המצע בתת העצמאות, המרגז בדבר היו ככסה דברים; ראשית, עצם העובדה להיפוד מהפלוגה לאחר שאמנון התקשר אליה, הובילה מהטריונות ועד המצאוות, הכיץ כבר אח כל החומר החרוש. שניה, עצם התקיד שלא קסס לאמנון - כל ג'וב חרוק מהשדה לא אחת ביחוד, ובעיקר ג'וב זה - לחלק כראש תוצרת כפני כל. וטלישיות; מדוע דרוקא שנו אליו, לאחר שהיחידה היחה כבר בירדווליס, המחילה להתאמן, ומתאום, מחליפס את מפקדה הקודם, בה כשעה שנעארו עוד כשפרו פעולות מצוטסם למצע, וחוסס היה אמנון, סמא לא יספיק לאסנת, ללעשה ולהביאה לכאג שהיחה שלט מהורו לחיל הטריונות.

ברם, על אף כל ההתלבטיות, ראה בזאת אמנון האהר, ועוד אייזה? הוביל את הרגלנים כראש המצע בירושלים, ובלבטים לא קסנים קבל את התקיד. כמובן, שכל תכנית האימונים שהכין נדחקה לאי-שם במגרתו.

מאי - 1967

י ל ם א' י"ד ניסן תשכ"ז. 24/4/67. ערב פנה. הפעם יורה
המספחה לחגוג עם אמנון את סדר-השנה במחנה. סדר פנה עם היילי
ישראל. סדר פנה חיילי.

וכשקרנו לשקר, מיר יצאו חיילים לחפש את אמנון, וכרגיל,
כשסע אמנון שהמספחה הביעה והוא ליר השער, מיר בא כסרוצא.
הכנות אירונות במסיים. מה וסם אצים חיילים לסידורים אחר-
ונים של ערב החג. סדר ונקיון ככל, ובררה דיסדימי יום אביבי
קריי, והבכדנו בביתן קסן הסיוע לך, בדברי סאכל קלים - סכל
-סב - לכל ש"חם וחוליה" יקשע לחכות לאוריה חג המלאה והס-
ורחית הבאה בעקבות ההגרה. פגישות מרובות עם חברים וידידים,
לחיצות ידיים וברכה חג פנה, מאצרכים בהמולה הקלילה במרר קבלה
האורחים.

הנה המג"ד, פונה אמנון אלינו, וספגישתנו עם אחיד, כשהוא
קורן כולו, וחיוך ביישבו קסמה שמספר על פניו, כעוסמו בין
התורים ואחרו. וסאמנון מתרחק קסמה, ריזס לנו אהוד עליו
כאומר: "כל הכבוד, עתיד גדול נקשע לנכנס" - רמזד הלל וסמחות
על אמנון, קצניו והמ"ם העצור בגודרו.

ערב רר, אולם האוכל הפוס לאורך שולחנהו בחיילים על יתו-
דוחיהם. כקצ האולם בקרבם הכמה הקושת, ערוך שולחן ארוך
המינעד לסבל הפיקוד וסמפותיהם - האורחים הככירים לסדר הפסד,
להב הצנאי, ולעורכי הסדר. בקרבת שולחן זה, ניצבים לו שולחנות
האורחים ובני סמפותיהם של חיילי הקבע שהוזמנו להג. בהשכנס
לסלוא אורך האולם סמוכים החיילים על יחידותיהם, סבורזאים,
סבריקים והגיבויים.

"מה נשחנה הילילה הזה סכל הילילות" בוקע קולו של ילד - בן
אחד סכל קציני הקבע. ואכן, מה נשחנה?

פרקי קויאה פורצים סמה וסם, כשהאחד סמשיך לאחר חכרו. הגי-
גיות ככל, סמחה גואה בלב מברשה כל הרחורים שהם כלייל חג זה.
סמה סמה היה אמנון אהוד ערב. עומר היה עלינו לסלא כל
ססאלוחינו. וכי חסר דבר מה כבעורת רב סמואת זו?
שעות חולפות. שירה, זמרר וצחלה. הצות ליל הסדר מתקרב
וחלקה הרשמי של הסדר חג.

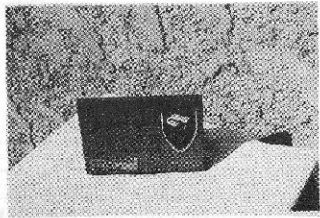
לילה. זמזום המנוע סבקיפ ליל האביב. אורור ורקורי הסכוניות
נשפכים על סרס האספסל הרד, הארון, העולה, יורד, פונה ימינה,
סמאלה. בסוף קל אביב, נשך לו ספעל, כמכרר סמנת כיתה. סמרוח
סנצוצים קוי אורור. ישובים ישובים פוזרים ככל סמרת הנגב ולכית.
עם יוסם ארמחו, סמחה חג אביב, חג העוסל, חג הסכע והארסה, דמסה
סמכה כסכוניה. מה וסם נשחנה דלה סמנה נפרדים האורחים ככרבה
חג ססר. חם הסדר.

היש ככלל אשורה להביע בחיילים את רחשי הנפש ביום אביבי
זה - ראשון לסנה"ל היש עונה יפה יותר מאביב ארצנו? אבל אמנון
זראה כסופרד. כספר רוא על היחידה הזה עמה הסמנה לאמנר בירוס-
ליס. איצוא היס יהחוף ביום אביבי זה כסכל הסמחה נחונה לאמנר
זה? הסנה יחידה סגומסת ומאוססת סמרטיס כודדים עליקסו מ"חידרה.
הרחיקים עדיין ספעילה רגילה כסך. חסרי הירבול ואימוך. נעוררי
כניון כספיהת גיליס. ימה עוד, כסחידיורים הראשונים קלוייס,
סידורי הסאל, הארוחה, הציד והאביזורים השונים. ונאמס, האספר
דהחבר על כל הסכסולים האלה בפרק זמן קצר הנסאר למצעד?

דסיחה על הרשט ליד הבית מהנהלה באצרכים פונים. אבל נראה
עזויה הביעה המפסיכה עמה את אמנון, המסשיך לספר על ירושלים
היפה וספולתו עמה.

רר היום, שעות החג חולפות. אמנון עוזב את הבית כדרכו
לראשון לציון. האתנס? האמפת החיה לו הני סמה נקשר אליה כק-
וסה האחרונה? ואכן, אחריות וריכותה ככל ספעלו סמנליס אף עמה
כמחנהו הרצינית הראשונה. לא הוציא סמיו גיליס על הסי, אבל
יחוס סמחשכו נחונה קמה בס אליה. נוסע לו אמנון קמה אליה,
לביחה, אולי יצאו ערבר ואולי ישבו כביה בקרב סמסחחה, נראה,
ההכניה עדיין לא גוברס. ועד לנסיעה, חקלה לה שיחת סלפון ארו-
כה, כאשר סמפטיס נחזים סמה לסם וסמס לפה, שיחה על דא והא,
אבל יותר סמכנה סמפרה נעיסחה.

בוקר יום ג', א' דחוח"ם פסח. אמנון כדרכו ירושליסר להכנה
היחידה למצעד.

יום ראשון כ"א בתשרון
4/11/58

כ"ה פ'

הנושא: "וכיתתו הרבוטם לאיחיהם והניחוחיהם למצרות"

יום אחר הכרזת עם אחר על עם שני מלחמה, עוד כמה ימים קודם לכן שירה מתיחות ביחסי בין העמים, צבאות העמים היריב-ים ומפקדיהם התכוננו למלחמה. מפקדי הצבאות הגבהים והנפוכים זוהר תכנונו חוכמיות לקרבות וענו אל מלכיהם שימסכו להם כסף כדי להשיג את הציוד הדרוש למלחמה, ומלכיהם נתנו להם את הדרוש. עם אחר החליט להלחם בעם השני, הוא עלה על ערי אויבו וכבשם בטערת המלחמה.

בתחילה היחם המלחמה קלה, אך בהתקרבו אל בירת האויב נקשו הקרבות קשים, חלק מהצבא עקף צבא היריב והגיה מאחוריו, הנחית עליו טבח והמחל.

העם השני מחשע עצה כדי להחליץ מן הכרך, ולבסוף הוא מצא עצה, כי הוא יסוב עד להוף ומטש ופליג לארצו. לאחר שהצבא הני-סוב נערך מחשע הוא יתקוף שוב את צבא היריב.

העם שהותקף המבצר בעיר הברחה והתכונן למלחמה, ולא עברו ימים ומתאבס בא חיל ועלה על העיר. לאחר מלחמה קשה הגיעו שני העמים להסכם, חתמו על שביתה נפש והחליטו להפסיק את המלחמה. מפקדי הצבאות ומלכיהם של שני הצבאות היריבים התכוננו וחתמו על הפסקת המלחמה.

החיים החלו חוזרים לאש לאש לסבילום. הריילים שנלחמו חזרו להיות שלום ונתשו עקשיו לפועלים. עבדו בבתי הרוטה ובחקלאות. קשה היה להיילים - שהיו רחוקים כששן כמה שנים מעבודתם ומשפח-הם - לחזור לעבודתם. אך הם שמחו מאוד על שנגמרה המלחמה, ועקשיו הם יחיו חיים שקטים ושלוים.

בסדנאות ובבתי התרושה שוב נשמעה הלכות פשיטום. המועלים התרוצים התיכו את כלי המשתחיה ונאח הגשח הרב שהוכן למלחמה. התרבות, הכירוניהם והמרכבות נחשבו לכלי עבודה, למעוררים, למחר-שות ולעגלות. סוסי המלחמה חזרו לעבודהם; והיא מרישה העדות שהיו קודם שדות קרב.

כני העמים חזרו בשלוטם ועיברו את אדמתם כשנאמר "וכתתו חר-ותם לאיחיהם והניחוחיהם למצרות לו יאש גוי אל גוי חרב ולא ילמרו עוד מלחמה". וככתוב, כימים שלאתר המלחמה לא למדו עוד אבות את בניהם מלחמה, אלא עברות פשיים, עבודה ארמה וחרושה,

והאנשים חרשו, זרעו ונטעו. ורכו את פניהם כנה ואת התבואה שחגו בסחנות. כל איש ישב חתה בשנו וחתה סאנה ולמדו לקח, כי לא כדאי היה להם להלחם, והם ראו כי הם יוכלו לפתור את העני-נים בצורה של שלום. ומלחמות כבר לא התקיימו ביניהם שנים רבות.

כ"א טבה השי"ס
1/1/59

כ"ה פ'

כ"ב צד הייתי שרירך הייר בארצנו.

עם כנא האביב וראשית הפסח, החלו להופיע בארצנו ראשוני ההיירועים. רובם הכדור היו היירים יהודים שבאו מארצות אירופה ואמריקה לראות את ארצם, להנות מזיו שמש האביב החם, ולראות את הווי חיי תושביה, אחיהם היהודים.

בכיתתו הופיע הייר לתג הפסח כדי לחוג את חגם בחברת משפחה ישראלית. לאחר חג - כשהיירי מלא רשמים על המאזערה - נסעתי עם הייר לטייל בארץ ולהראות לו את נופה היפה. טיילנו בכליל ובנגב, וטעורנו לו על קרבת הפקודות בהם כקרנו, כיצד כבש יהו-שע את הארץ, היכן היכה ברק בן אבינועם את צבא סימרא, היכן נלחם שאול בפלשתים, היכן היכה גדעון את המדיונים, היכן נלחמו הסבכים בני משפחת השעמונאים, כן הסברתי לו צורות החשיכות כיום ועל מצב התושבים בארץ.

לשם כך, בכדי להסביר לו את השמטתו בעטם ידיעותי שרכשתי בבית הספר. היירי; שבמשך זמן שהוהו בארץ לסד מטש עברית, ביקש ליצח יזור ככל האפשר על ארץ ישראל ועל היהודים.

בהסברתי ובכירורניו שתינו ככל האפשר כדי לעניין אותו, ובכי לגרם לו הנאה והענווה. הסכחי לו ספר שנים ימות ומלאתי את בקשותיו ככל האפשר. כאשר חזר הייר לארצו הוא היה מרוצה מאוד על קבלת הפנים והיחס שהיה כלפיו.

ח ש י " ס

כ"ה פ'

התקשרות מיום העצמאות.

עם הגיע ערב יום הזכרון, הורגשה חכונה רבה בערים, במושבות וכישובי הארץ השונים. בכל הארץ הורגשה חרדה הקודש של יום הזכרון, הרגלים הורדו לחצי החורף, בנפסות ובבתי הספר נערכו טכסים למשפחות השכולות, אשר בנייהם או אבותיהם נפלו במערכות

ישראל בימי תש"ח ותש"ז, מיני ומלחמת הקוממיות, רבנות אנשים
 גתרו לתנויות כדי להשיג ישיבות על פסות ואלפי בתים
 החנוסטי דבלי הלאום, סכלי צה"ל וניסו ויחידותיו, הסונת הרמסכ"ל
 ראש המשטלה והנשיא, ספל הסדינה וכו'. בלב העם פעמה גאווה על
 נבחרו ועל המסחרן אשר מעניק לנו צבאנו, השומר על גבולות ארצנו
 ספני צבאות האויב.

במצעו רב ירושם שנערך בבוקרו של יום העצמאות הופגז סע
 השיגו וכליו ההרשיים של צה"ל, מנקים, הוחמים וסוסים סילון
 רכים עברו, יחידות צה"ל צעדו לקול המרות צבאיות בליודי מהי-
 אוח כפיים סוערות וזרי מרחים שנזרקו לעברם, בכמות הבידור -
 עור קורם לבן - היחה השמחה גדולה, זיקוקי די-קור בסמים וסעגלי
 מחוללים, סירה וריקודים, כל זה היורה את שמחת ההג. ככל הורגמה
 סמחה ההג; האנשים היו לבושים לבוש הגיי, הילרים הקסנים נשא
 דגלים, כמעגלים הרחבים קרדו סדקן ועד סף מחול הורה סוער, על
 הכפרו הצגנו, האמנים שיקשעו אה חסאל כבודייהו, מערכונים שוירים.

עד אור הכוקר היו החחובות שוקקים חיים, בכל סיגות הארץ נג-
 רבו סמוח כירור והסברה, בהם סערו על ימי מלחמה שסחרור, על
 הקרבות ועל ימי המנסו. עם שחר החלו נוחרים אנשים רבים לעבר
 סכליו המסער כדי לתרום למצעו. עם סיום המצער יסיום ההג הורגמה
 עור שמחה והכונה רבה.

7.2.60

כיתה י"א

ב ד ע ו ן ה מ צ י א

בדעון היה בגדולי השופטים במאה ה-12 לפנה"ס. הוא היה מנהיג
 צבאי, מדייני ורחי שהוקיע את ישראל מדיין. הוא היה מעשרה
 עיר במנשה.

לאחר המלחמות בין הכנענים לבין דבורה וברק, חתלו המדיינים
 להבזק לבני ישראל, הם היו שסמידים אה סה סנודע והופמים את הא-
 רץ לסמחה. בדעון היה האיש אשר נשלח עליו ה' כדי להוסיף את העם
 מדיי המדיינים. הוא יצא למלחמה, הוא ירד לעמק יזרעאל להשמיד
 אה המדיינים עליו החקפה כפולה בספון מצר ההבז - אחיו וצבא משט
 נפחלי, אשר ונבולון, ומן החרון; הוא וצבא סעשמי מנשה יועד.

הדרוע אשר יררה סכיוון החבור נכסלה והאנשים נחרגו. בדעון
 חזר וסדר את הצבא, הוא ירד סעין חרור והמסער בלילה על צבא סד-
 יין אשר חנה ספזון להבזק המורה בעפע. ע"י הסים על פי החזקה הוא
 היכה כמדיינים והספיק אותם בעזרת צבא סמנה על פי הכחז כ-300
 איש, אשר נבחרו ע"י סכין 10 אלפים אחרים. הוא היכה כמדיינים

ואם נסו לעבר הירדן, הוא רדף אחריהם וכשהמדיינים הגיעו למעב-
 רוח הירדן הם הזכו עליו הבזן רב סיסראל שארם להם שס. בדעון עבר
 את הירדן והיכה אה שרידו מדיין.

לאחר הנצחון רצה העם בו כסלך, אולם הוא סרב, ספני סהוא
 האמין ברעיון כי ה' הוא המוסל של העם. לאחר שהוא שב אל עירו
 הוא עשה איפוד זהב לכבוד ה' ויסד שם ס"כז דחי שלא מנא חן
 בעינו. חלק סן העם, הוא השפיר לחירה והיה לאים סכוכד בעל נפסם
 רבות ואכ לבגים רבים.

ברעון היה לא רק אים סלמחה, אלא גם סנהיג, והוא ירע ליוסכ
 בהכמה סכסוכים בין שסם אפיהם לשבס סכמה סכניין סנהיגות סמלחה.
 כן הוא ירע כיצי לנהוג עם שסס גד על סכמה כרייה כנועה עם הסדי-
 ינים, וכך כרייהם האשרה בעירו וגיחוף מצבה הבעל.

קוים יסוריים: להחקפה לילה.

1. הכנה קפדניה וברוקדקה של חכנית הפעולה.
2. האשירות לשהו כמכצע לילה סספי מוגבל על אנשים.
3. כחירת המילילים סקורות כסס ראוח איכותיה, בגורם הכסוויה.
4. ריכוז הפיקוד ביד איהנה "סכני טראו וכסכני העסוי".
5. הכניה פעולה כוחמפה לתנאי החשכה.
6. פסמות ריכי הכיוצ.
7. ידיעה סכביבה והכסגואה כסשהו.
8. סיורי השפה ערב הפעולה.
9. לוח המנסים של החקפה.
10. ביצוע הפעולה בהתאם לחכנית וגיחיה התוצאות הסקורות.

10.2.61

כיתה י"א

האם יש למנוח אה מנחה בית הספר החיכון.

כחלמיד סנה שלישיה בבית ספר היכון, לאחר מנס מעניק ושיקו-
 לים רבים, הנני קובע כי בית הספר החיכון, בצורה זו בה הוא קיים
 עתה, אינן לו הערך החיבוכי שנדרש ססנו, סכיוון שאיננו ספיים אה
 ספרתו סלשהו הוא נויצ. אני מצייין דאז סכיוון סלרעמי יש להכניס
 שינויים סספר סככנחו, כסערכה הליסטרים וצבורת הנשטם לתלמידים.

בסדן האחיון ררווח הרעה, בי ביה ספר חיכון הינו סוסר הפסגר
 לתלמידיו אה הידיעות המניכסיליות הדרושות כדי לקבל העזרה בגרות.
 דעה זו סעצובה, אך היא קייסה וחבל שיהא קיימת. לפי רעמי, בית
 ספר חיכון איננו צריי לתחרו אך ורק להשגת העזרה בגרות, אלא כד
 בבני עם הרחמה אופק ודיעומיו של התלמיד עליו גם להקטיף אותן.

מלך הסקציות הנלמדים עתה בכית הספר התיכון, ואמך הסטט-
יסטיקה של חוצות בחינה הנברות מחקבל הרושש, כי בחלק לא קטן
של מוחות בוגדי כתי ספר היכוניים שמתנה עובדות, האריכים
וסמטרים אשר אינם יודעים למצוא את מקומם. כמובן אין להכיל את
האמנם כולה על בית הספר התיכון, כי שורש הדבר נעזר בהשכלתו
אשר רשם כל טרם ופרס לפני הכנסו לבית הספר התיכון.

כדי לשנות את המצב הקיים במקדמה החינוך העל יסודית, הנני
מציע להכניס בה סמפר שינויים, וסקווה שהם יביאו תועלת.

ספר ובראשונה יש להקפיד על בחירה בחינה יאיוחה של כורים לבית
הספר התיכון. כורים אלה חייבים להיות בעלי השכלה בבוהה, ונוסף
לכך יוכלו לשוב וללבן בעיות שהתעוררו בספת הלימוד שלהם, בקו-
רסים שונים, בהם הם ילמדו וישלמו בנושאים השונים.

בשפת אחר בוצרין לבוא שינוי, הוא הכנסות, שהן הכניס לבז-
רת החינוך בבית ספר התיכון. לפי דעתי המצמנה הקיימות עתה
מתלקות באופן בלתי נכון את מקצועות הלימוד ואינן מאפשרות לי-
כון רב בחורס. לכן יש להפריד את מקצועות הלימוד ליותר מנסות
המרכזות כל אחת בתחום שלה, כגון סמפר של סמיחתיק-פיסיקס-
מנסה ביולוגיה, סמפר לימודי היהדות, מנסה ספרותית, סמפר חבר-
תית וכד'. כמו כן יש לטמ את המצמנות רבן בכיניה ויא, י"ב, ואילו
בכיתה ס', י"ג, יש לטח את היסודות לכך באופן כללי.

יש להעסיק בלימודי ההיסטוריה ולסיים את הרשם על ההיסטוריה
היהודית, כמו כן יש לשוב וללמד את מקצוע הגיאוגרפיה על עמפי
השונים באופן מקיף יותר עם שימוש בעזרים סודרניים להמפתח החו-
סר, כמו סרטונים.

בשפת אחר של הלימודים, שיש להכניס בו שינויים, הוא לימוד
היהדות; הכוללים בתוכם את לימודי התנ"ך, המסנה, החלמוד, ובצמוד
לסם, את המפתחות השפת וצורתיה השונות שהתם. לפי דעתי אין
ללמד באופן נפרד את הקרקע אלא לשכך אותה בלימוד מקצועות איה-
דוח והספרות ולהראות את ההשפעה של היצירות הספרותיות במקצוע-
השונות, יש צורך גם להעסיק בלימוד התנ"ך בכיניה בית הספר
היסודי, לא רק מכוונה ספרותית אלא גם מכוונה לשונית, ואת הרע-
יונות והשקפות החיים להשאיר לבית הספר התיכון, שבה ייונו בהן,
כסיוון שנשפ אילר ככר ההנברה ויכולה להרין אותן. כמו כן יש
ללמד את המסנה והחלמוד ובציון, אגדה עם שונות המהיות אותן.

כסם שיש להעסיק במקצועות היהדות הרתיים, יש גם להעסיק
במקצה במקצוע הספרות. אמנם היצירות הספרותיות הנלמדות עתה
מחיות ברעיון טוב להשכלה כללית, אך הן טעמות ואינן טקפות רי-
צרכן את רוח היצירה של סופרי עמנו כצורות השונות ואת השקפה
החיים בתקופות השונות, יש ללמד את הרעק והיסטוריה של הרעיונות,

וצורת היצירה מכוונה המכנה שלה. כל זה חייב להלמד בכיניה י"א
וי"ב של התיכון במנסה מיוחדת לטפרות ובצמוד לה גם מקצה סס-
שור העמים, וכן ללמד זאת בכיניה ס' - י' אבל בהימסר יתר של
הספרות העברית ובכתיבה יסודות הספרות הכללית.

בקשר למקצועות המהימתיקה ועמפיו רוצה אני לציון, כי עלי
לבוא במנסה נפרדה בצורה עמטיקה, עם הסדרה נסיונית, בעמפס
הנתונים לכך, בשנות הלימוד האחרונות, ובצורה ששתיב יותר במנס-
זה אחיות.

גם למקצוע הסכע חייב לבוא הסדר טוב יותר. מקצוע זה צריך
להלמד מכוהימתיקה בכיניה ס' - י' ובחירתה בשנים האחרות, עם
החקריות אל הסכע והתי הסוכב אותו וחקי הופעותיו במקום היותר,
נוסף ללימוד העמפיק בהררי הלימוד ובמקבדה, כל זה יעשה במנסה
נפרדה אשר הכלול את מקצועות הסכע וקביסיה המעשית וחלא-מעשית,
ובלימוד של מקצוע הסכע באופן כללי עם סתך היסודות בלבד בכיניה
ס' - י'.

בלימוד השפות צריכים להכניס הרבה את לימוד השירה והספרות
של העם שלוברים את שפתו.

שפת אחי שאינו קשור בסיוהר לבית ספר התיכון, הוא הגברת
הרשם הלאומי של הישראליים על ידי הרעאה ושיחות, על בעיות
אקטואליות של המדינה ושל העם, וכן סקירות - כתי שפם - על
המצב התכרתי-כלכלי בעולם.

שיותר אחיה במסארי זה על אליסודים בכיה ספר התיכון היא
העוסקה במתמטיס, לפי דעתי אין כמנס צורך לשנות כאן דבר, הבה-
נים שהונברו לאחרונה בכיה ספר התיכון יצורים אוריה ללימודים
למס וכן רציפות של ידועות. הם מאפשרים לוודא את סכב הלימודים
של המליסודים, כמו כן יש להרבות בעבודות עצמיות המאפשרות כמסוד
של המליסוד, ובמסכיל לכך, יוצרות שיהות המעוררים שבהו יזבעו
דעות שונות על היצירה.

לסיום, אני רוצה להדגיש, כי למרות שביה הספר התיכון - בו
מכלה המליסוד רש הקומה קצה בריוו - מעניק לנו הוויה רבות,
כמו כן יש למאזן להקצות חינוך אחיד וחינם במוסד זה, אשר הווה
גם נקודת משיכה לרשם, וכן ע"י צורת לימודים ברוח רעננה, בעל
מסבחה על עמרת כנרות, אלא במסבחה על הרחבה הידיעות של המרס.

היהודים של ערואי גרמני צעיר לנוכח אייכמן בתא-הזכויות.

אדולף בן אדולף קרל אייכמן, מפתחנה התאקלים של ההכנות
"הפתרון הסופי של השאלה היהודית", הוצג ביום ג' 11 באפריל
1961 לשפט, לאחר שנחתם בנשר השט-עשרי שנה מן הצדק ואף אחר
סאתני לא ניסח את המסמך. דקות אחדות לפני פתיחת המשפט, נחמלא
האילים עתונאים רבים כקצויי הכל, וביניהם אף אני, ערואי גרמני
צעיר אשר נשלח "למסגרת" את המשפט.

קרוב לשעה היעודה המיוחלת אה עובר - יחד עם כל הקהל הרב -
לפני מינה האולם, הור המלש-למש ולרולף של הקהל הסמוך
והסוכה במיוחד לרעו בו הפתח הדלה בפינה דכסאלית של בימת האו-
לם, דלת סמויה המובילה אל תא הזכויות השטרויך. הדלת נפתח
לרוחה, סוכה הניזח דמות של קצין משטלה, אשר הופעתו ומבטו
החמור הקלו לנגד עיניי הסגנות של קצינים נאציים מלפני כעשרים
שנה.

הנה נחגלית לראשונה דמותו החיה של אייכמן, לבוש חליפה כהה
וחדשה, בעל קרחה וספקיים, פנים חיווריים, שה קפוצ בזיז
כלשהי והבטו מופנה כנאורה, אולי מתוך כושר, קריסת ישר -
בזכות.

המשפט החל. נקרא כתב האישום אשר גודל אה זרטה השטט של
העם היהודי בימי מלחמת העולם השנייה. הנה נשטעים רברי סגורו
אל הנאטם הטוען כי איז מקום לנקמה אלה למכרה, והיא כבר נחנה
על ידי המשטלה של גרמניה הסערבית, יורשתה של הרייך השלישי,
כשטטו פעל הנאטם, על ידי פתן השילומים למינה ישראל.

דבריו אלו של הסניגור העבירו כי צמרסורה פילנו אה אנחנו
בגרמניה מספוק מינינו ובחרנון הטעולם לא יטיל עלינו את האשמה
לפני שנחרטש לפני עשרים שנה, זה לא יעזור כי לא יזכה אותנו.

מחובתינו להכיר בעובדה כי לא האים בתא-הזכויות בלבד,
ואחרים סגורו, רק את לכתם האטמים, טנאו על עונשם או שיבואו
עלינו, אינן לומר כי גם בגרמניה סבלנו ורואת הנה שילטון הנאצים.
אי אפשר למכר על עוונתה עשה עמנו או להכביר אותם מן העולם
ספקנה, אם אחיים עשו זאת, אי שניי-גאים אחייב נאלצים לסבלו
אוהב. אייכמן שייך לנו. נכון סקורו להגיד כי הוא עבר על התוק
ואנו חפים משפט. אך אמור לנו לומר כי זה לא איכפה לנו סקבר
עליו. אנו הגרמנים אינם יכולים להוק אה הענהה נגרנו יוחר,
כאשר על ידי בריחה אל סאחורי קיר זכויות של הירוצים כפי
עשושה ד"ר טרואציום, סניגורו של הנאטם, ואייכמן בעצמו. קשה
יהיה לצפות שגורה נאשמה קולקטיבית, ואף אלה זכות לעולם לתבוע
זאת, כי נורה באחריות קולקטיבית למקשים מלפני עשרים שנה.

יהכן, באסה, ששטק ריון זה נגד אייכמן כמייצג הסגנות שליליות
של העם הגרמני, ישנה אה היחס לאומה הגרמנית, משטלהנו הנסח
מבונן להטקין אה זה ריו חובתה וזכוות.

איך לא יפען כי גרמניה הסערבית ריה יורשה הסרינה הנאצית.
כאן בירושלים נבוצה גרמניה נגד ישראל, אך עזה היחס ביניהן
הזכו. כמיון שהיהודים רוצים לבצע שטטם צדק באייכמן, מכיון שהם
רובו להטיכר כספרו על רידי שילומים. הגיע הזמן שחמטב ירשה סגבר-
סניה הסערבית תחנה יחסים סלאים עם סרינה ישראל וגרמניה החרום
לביטוס סרינה ישראל בחתומים הכלכלי והפוליטי באחד.

איך אנו יכולים להגיד כי רק אייכמנים היו קיימים באייצנו.
הכבוה אנשי סדע, כמורה, סיוואים, סוואריס, סוואריס וסנה העניו (?)
לעזור לעם היהודי, להרים ראש נגד משטר הרשע ואף להקוסם נגדו.
בעד אלו חילבים לתקל סמדיה "הקונס" הסופלה על העם הגרמני, מן
החרם המובל עליו על ידי העם היהודי, ויש ליצור קשרים עם
גרמניה.

נכון שאנשים אלו סעורו היו סיעור, וסחרוב המכריע של העם
הגרמני הטלים עם השטטר הנאצי וריה ער סוה-נשט למעשה השטע
האיזם ביהרה שבוצע בהיסטוריה האנושית. אני רואה כי גם כאן -
בכח סחרוב השפט - לא מגיון הליגורו אה האשמה הכללית בלבי העם
הגרמני, וזה מעשה הנראת חובי סלמינו. הקטיגור סופס אה העם
הגרמני נכון ובאופן הוגן יוחר מבבל סקום אחר בעולם. גם אנו
כסטיגור שוללים כי אייכמן זה העם הגרמני. לא רק העם הגרמני
אשום אלו גם העולם כולו אשם, שנתן לשלטון עריצים זה של היטלר
להתחמ ולחכיב סווא.

שפטם זה אינו נעים לנו, אך הוא סתוייב המציאות. עלינו לה-
היחטש אליו בשלווה ולהרבות להציב אה כל פעמי האישום נכ לפני
הציבור בגרמניה ורג לפני העולם כולו. אוטנס רובחתי רבים חיים
כיום בקרבנו. כל קציני ה-ס.ס., אנשי פלוגות הירי, ואחרים לר-
כבוה סרות, קציני הצבא הנאצי, הדיפלומטים של שטרר החוץ. כל
האנשים אשר סיינו לא כפטס לאייכמן חיים שלווים ולא באים עם
ענטס.

לכיום אני סככל לא להשאר כסלווה וארישוה כלפי השפט, וסוה
לעמנו ולקולם בולו. לציין מאורעות הרמים של סנות השלושים וס-
רבעים בספר ההיסטוריה שלהם, ולא לראות אה העם הגרמני רק כאייכמן
אלו גם כסרוה אנושית כעלה קיום חיוביים. אני קחורה כי אייכמן
יבוא על עונשו המגיע לו כפי שטוסם אוהר העולם כולו בסטר המשפט,
ולאחר כך סוהרה גרמניה סחלק מהקוננות.

* * *

1. כקירה ביאוגרפיה היסטורית.

א. ה ש ס : נקרא על שם סדרם הנזכרה במקרא עם עמורה.

ב. הגבולות: הר סדרם שחרף לאורך החוף הדרומי של ים המלח. אורכו 12 ק"מ, ורוחבו 3 ק"מ, ונבנה 230 שנה מעל לפני הים.

בצפון: נחל חימר.

במערב: נחל מרזיח.

במזרח: ים המלח.

בדרום: נחל צ'ין.

ג. מ ב ג ה: החר בנוי מלה ועליו שכנה חורר בכסי רך, האופייני לכל בקעת הירדן. כיוונו אינו כיוון הקניטה הכללי שבנגב, אלא צפון דרום, קטביל לכיוון ים המלח. מבוא השערה שיש קדום, ולא ים המלח הנוכחי הוא מקור המליח שיצרו את החר. מים זה עלתה שרשרת הר סדרם כבקומה השלישונה, ולאחר מכן רק נוצר ים המלח ובינה את הר סדרם.

השערה זו מבוססת על שרידי ים שנשמרו בבקעה שמערב להר.

ד. היווצרות החר:

(1) לפני כ-35 מיליון שנה, בעידן השלי-שון, היה כאן אגם מלוח ששרד מים מלוח. עקבות ים-מלח זה נמצאו זה בשכבות החר. מאוחר יותר היה כאן גם אגם סחוק שהארכיאולוגים גיבסו סכנים אותו בשם "סידרה סדרם". שרידי הים שרידי רולומיס ובעלי חיים אופייניים לאגם סחוק.

(2) לפני כ-10 מיליון שנה היה כאן אגם מלח שלאחריו הייתה חקופת יובש ושרידיו ניכרים בהר בתור חול צבעוני, נבט ואלבסטר.

(3) לפני מיליון שנה היה כאן אגם שהשייך חומר הסכונה "סידרה הלשון", שרידיו הם "חורר הלשון", גובה חורר הלשון כנראה מגיע לכדי 200 מ' (גובה המים כהחקופה).

(4) לפני 300 אלף שנה נהווהה שקיעה בבקעה. כתוצאה ממנה, נלחץ המלח השלישוני, הצמיח מצבני הגיר, והעלה למעלה עמו את "סדרה סדרם" ו"סדרה הלשון", ששרידים מהן ניכרים על החר עצמו. הביאולוגים טכנים עלייה זו בשם הורסט. המלה עלה בצורה אנכית וע"כ חלה שבירה הן במזרח (שכבות לאורך ים-המלח) והן במערב (נחל מרזיח). המלה הרך הוא סיבת הפערות והתרוכבות בהר, וכן הנשפים והזקיפים במערות המלח. היריעה

ההיסטורטסה ביניה היא עמורה סדרם (40 מ' אורך).

ה. סדרם במקרא.

בספר הביע ים המלח עד הלשון. בעוד שהחלק הדרומי היה איזור ארץ פורה ויריע פזירה הסובחתיים שבו. עקב השקיעה שקע חלקה המצוי של הבקעה. שארץ זה מהאיים למיפוח מהפכת סדרם ועמורה שמקרא. באותה חקופה ביאולוגיה נוצר גם הר סדרם.

ו. הדרבים לסדרם.

שתי ריבנים מוליכות אל ים המלח וסדרם כחקופה עלפני גיבוח הנגב ע"י צה"ל.

(1) באר-שבע - נבטים - ערוער - מטייה - מעלה עקריבים - הצבה - נחל אספיה - סדרם.

(2) באר-שבע - מלחה - ראש זהר - מצפה זהר - ים המלח. עם כיבוש הנגב ע"י צה"ל, שחרורו והתחלה פיתוח חבל סדרם, נמללו ושופרו שלש דרכים.

(1) כביש באר-שבע - דימונה - סדרם.

(2) באר-שבע - סמעה הנגב (כביש באר-שבע - ניצנה) - כפר ירוחם - המכתש הגדול - מעלה עקריבים - נחל אספיה - סדרם.

(3) דרך עפר באר-שבע - נבטים מלחה - ראש זהר - הצפה זהר - ים-המלח.

כיום כבר נמצאה דרך רביעיה העוברת בחלקה כהנוואי של הדרך השלישית, באר-שבע - עומר ערד - ראש זהר - עין בוקק - ים המלח.

2. ים המלח ואובדונו.

יב המלח כידוע, נמצא בסמוך הנסוך בעולם, 390 מ' מתחת לפני הים. עומקו מגיע ל-400 מ' בקירוב. מבוא, שקרקעיתו נמצאת כ-800 מ' מתחת לפני הים. אורך הים הוא 30 ק"מ ורוחבו 14 ק"מ בממוצע, ושטחו מגיע לכדי 1000 קמ"ר.

הפעילות והתחלום שאר נבטים לים מספקים לו מים רבים המכילים בחובם מליחים שונים. עקב המום הרב השורר בבקעה מהאיים ידים כיום מרובים בעוד המליחים נשארים והופכים את המים למטיסה מרוכזה. זו הסיבה, לדעת החוקרים, הסיבה לאחוז המליחים הגבוה בים המלח; שאחוז המליחות בו גדולה פי 10 מזה שבים הפתוחים. (334-23).

היחורן שבים המלח הוא, שבנקל אפשר להפריד את המלח מן המליחים האחרים.

המלחים הציקריים המצויים בים:

1] סגנון כלורי	22,000	מיליון טון
2] נתרן כלורי	11,000	" "
3] סידן כלורי	6,000	" "
4] סידן גופרתי	0.042	" "
5] אשלגן כלורי	2,000	" "
6] סגנניון כלורי	0.940	" "

כמות המים הרבה השורה בקיום עקשה את המים באיזור. לרובם זאת, חוט זה הוא דבר המועיל מאוד לייצור האשלגן. ייצור האשלגן מתבטא על הדומה סים לבריכות איוריי ואידריים, ולאחר מכן ירכוז המלחים וזיקוקם.

סגנון לספיל כ-6 ק"מ הוקם סמוך טועלים בשנת 1937 ע"י אנשי המשקים בעיקרם, שכנו את המפעל. הרוח הייתה בהקנה המפעל היה מתחילם נוביסימסקי. קבוצת טועלים זו פעלה כמסגרת שיונה מגויסה מטעם התנועה הקיבוצית, כי לא היו אנשים אשר רצו להנהיב לעבודה באיזור קשה זה. בחקופת המנדט, היה המפעל הנדון כאימפריה הבריטית להקפד אשלגן וברום. הערך אמדיעים והוטר שווק-אי טעם ממני הפקת של המרים אחרים הנמצאים בים. כימי מלחמה השחרור היה המפעל שמוחק ונפגע, אולם לאחר המלחמה שוקם והופעל מחדש. נכלל הכביש לברום, והמטמלה שקבלה חתה הסוהה את המפעל, שיפצה ארוח והחלה בהקמת מפעלים נוספים.

3. תולכיבי הייצור וההפקה.

הייצור מתחיל בכיבוש למקומים, שהוא כרוך באיבת מי הים וחזרתם לשורה של כריכות רדויה כהן חם מתאדים. מי המלח זורמים באיטיות - בהשפעה כוח הכובד - מבריכה לבריכה עד שהם מגיעים לבסוף לבריכות הקרנלים, (הרכובה של טולקולה אשלגן-כלורי + סגנניום-כלורי ו-6 מולקולות מים), במקום שאחוז המלח-ים הולך יעולה. לאחר ששהווה שרש על קרנלים בעובי של 7-10 ס"מ הוא נשאב ומועבר למתקני הזיקוק. במקתנים אלה מפורדים ממנו את הנתרן הכלורי (מלת הבישול) והסגנניום כלורי, לאחר יבוש ועיבוד נוסף מקבלים 98% אשלגן-כלורי אשר ארוח משווקים בארץ ומחוצה לה. לאחר תהליך הפקת האשלגן נשאר תהליך הפקת מל-הים אחרים. מן ההיסטה הנשאית, מפיקים את הברוטון ומלחי הברוטון, נוסף למלחים אלו מפיקים גם סידן כלורי ומידן גופרתיים וזאילו הסגנניום עם המים נשאף החוצה.

4. השימוש במלחים הנמצאים בים המלח

א. האשלגן - האשלגן הכלורי סגננא בים שמש לייצור הדמינים

המריים כגון גופרה האשלגן וזרחות האשלגן. הוא שמש גם לחומרי היטוי ולחומרות. שימוש חשוב אחר הוא כמעשיית המרי הנפץ.

ב. הברום - הברום שמש לייצור המרי הולק. חומצה קטנה של ברום לכנודן משחית סובי, פעולה נעשה עקשה (יעיל למפוסים). הברום שמש גם במטה לייצור המרוזות, הזבלים והחלקאות.

ג. הסגנניום הכלורי - שמש בחצעות כימיות רפואיות. כמו כן הוא שמש בחצעות השכססיל, הניר והכלים. הרכבה של סגנניום-ום שמשות גם כשש הצבאי - ייצור כדורים גוהמים, זיקוקים, פצצות הערה ולהארה בלילה לשם צילום. גם כמעשיית המכה הסגנניום-זיום הוא חומר בלם חשוב.

5. אסטרטגיות הפיתוח בהווה ובעתיד.

מפעל האשלגן היה הראשון במפעלים שהוקמו לברום. אולם כשכך הזמן הוקם מפעל הברום, אשר בשך הזמן התפתח וכיום הוא מספק את המרכה המרינה וכן גם לשוקי העולם. מפעל אשלגן נוסף הולך ופותק עתה בעזרת ייצור מדי. הגו אשר נמצא כראש זהו מגיע בציוד עד לסדרה ושם הוא משמש את המפעלים במקום, במקום החשכל. מציאות השמל במקום מאפשר הפקת מכהת הסגנניום הנמצאת כאן בכך-זווה רבות, נוסף לכך, שואפים לחדש את הפקת המלחים הטונים שהופקו במפעל הצבוני (נמצא עתה בידי ירדן). עתה מגדילים את שפתי הבריכות ע"י מריים ענקיים וכן מרחיבים ומקמים מפעלים נוספים במקום, דרכים חדשות נכללות לסדום ובסביבה.

(הראאהו של אמנון בקורם קצינים).

ע נ י ע י ס:

1. התגברות ההכנות של הקרביים למלחמה.
 - א. עסקת הנשק הצ'כית.
 - ב. פיקוד ערבי מסוהף: מצרים-סוריה-ירדן.
 - ג. הערכות הצבא בכיכבי.
2. פעילות הפראיזן.
3. החמרה המגרי השיים במצרי אילת.
4. בעיירה סדיניות.
 - א. הלאטה ועלה סואץ (צרפת-אנגליה).
 - ב. אלכ' יריה (צרפת).
 - ג. הגוש הסודתי (הונגריה).
 - ד. שיחוף פעולה (ישראל - צרפת ואנגליה).

היאור בסיקופיות בקצה של השלבים עם הכוחות, חור ציון סופה אושי - סדון, צנף.

ל ק ח י ס:

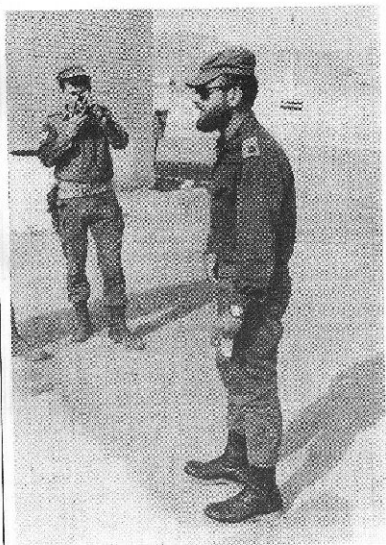
1. שח"פ בין זרועות - ה"א, חילוח יבשה אח"כ.
2. פיקוד - יוזמה והוסיפה (דיוקנה).
3. הכרעה מערכת ע"י שירון - מעלה.
4. צנחנים - בחר"ש וצנחנים בסיסלה - כוח לחימה.

ה ע ג י ס:

1. כוח הרחק של צה"ל גדול ורשפיע על צבאות ערב.
2. רפסקה פעילות הפראיזן משמש מצרים.
3. חיזוק מעמד פוליטי של סדינת ישראל בעולם.
4. חופש שיט במצרי אילת.
5. הגברה רגש הכסוף של צה"ל והעם.

א ט נ ו ך

(ראשי טרקים בהרצאתו בקורס קצינים)

גרעון גלערי

למה? ולמה? - האל, האגר הישפט.
 וכי ישנה התשובה לאלה?
 כי היות האדם מן היצור החי,
 וסיוהו וסדו, ואין השלטה,
 ופחד וחיל, ורכים כביב,
 וסדוטה וסבוכה וסדו, ענות סבוכה,
 ענות השאול, והכל בספן אלה,
 אור דולק ובה, זיוס הולך זיוס בא,
 והלמות שטיסס, וגלים מהנפסס,
 ואורה, זפחתי האביב פריחים,
 וילי יסן, מנוחה ורוחיה,
 וטיפות גסס, כזפס, בריקס, רעמיס -
 קול ענות חלומה יענה : "איה,
 ולמה? ואיך? וסדוע?" ופחד
 הצנוק או הריב ישאל, וסמחה לאיד
 תהיה לבואל, ומצוק, וסלע. ענניס ככפסיס
 או נוצות צחורות כאז,
 אנניס מתנפסיס לרסיסי רסיסיס -
 כזב ואכזב.

ירק וסדות - וסמעת הסדיק.
 גלים ירוקים סל קמה מתנועעת
 בספן הרוח, לא קור או מרב ישפידרה,
 איתגר, ירוקה, היא משה כונד ראשה
 מססלל הסיבולת חופתה.
 סבבדים לסרוס ראסיסה יניסו
 וכולס באוה, וצנוק ססובה, וסמחה חחיים קולחה.
 ירוק אבסיח, לבו ארמוני, חוכס,
 סעע עזו וחיים וספן.
 הארסה ססובה לכנה אפורה,
 וכולה עזו וסרי בירוק סנפנן
 דיא קורצת אלי ובעינה ססובה,
 פחורה נעורים מתחלמיס סכורכתי:
 כי לבו הנגב, סעעת הסרת
 עד בלי קץ, עס סדות
 ירוקים סל קמה מתנועעת - - -

* * *

היה זכה, ואפס קצו -
סקיעה ארמוניה וזריחת הבקרים.
צוקים, דגלים, ערוצים שם בנגב,
הים כאיפת. והג'רסק ניצב,
מבינו הוד והפארת וראות מסגרת,
ורוח מרצים וקור זמכ.
דרכו של אים - יחיד הוא בהלך.
אמונה והוד התבור. כפתו המוסלנה,
דחוק החרטום, שפע מים ואור יקרות,
אכך - שפע בוד, אבנים ועצים ושיחים דוקרניים.
מחורות וצחמים, ורוחב הלל עם ציור המבט,
איבה ומשחז וזכות נעורים.
וחבוק דאיוני, שפחיים בקועות -
וחלום, וערבה למור, וכסוי לאחמול,
לישה ולכוב. וקשה להחזיל,
וקמת וקמה להמליך, ולשחז פואם נעברים
אנשים, ונשבר היחיד על הצוק כל אמתל,
ולשמר, אם יתנער, יסוב ויערוב וירצה.

כִּי הִפְרֵחַ נֶבֶל

הם שואלים "מדוע"
והטובה לנו אין,
גם אנו ככהם בכער
נטפלים אל החשיכה,
הנר יגביה אורו
וערפל יכסהו חמיד,
כי הפרו נבל
עת רצה במורד.

כִּשְׁעֵי נִיְהוּם כְּבוֹכָבִיט

אתם מביטים לשמים
כי הרקיע כחל ומבטיח,
והארמה חמו רגליהם שמורה,
ועצב יס סביב,
אולם השמים צומחים מהוכה -
רק אל תרכבו עליהם
כשעיניכם ככוכביט.

